Valeriu Cercel

talent descoperit

editura Minela

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Cercel, Valeriu / talent descoperit / Valeriu Cercel - Bucureşti: Editura Minela, 2016

ISBN 978-606-94217-2-7

821.135.1-1

edituraminela@gmail.com
www.minela.ro

Valeriu Cercel

talent descoperit

editura Minela

Talent descoperit

V-o spun, fără băşcălie:
e-un talent şi-asta pe bune,
cine versuri poate scrie
când nimic nu are-a spune!

De vreo lună şi jumate
nici o strofă chiar n-am scris,
rime am şi pix, de toate...
Ce nu am?…Nimic de zis!

Însă ieri, veni de sus
parcă o hemoragie
de catrene ce le-am pus
într-o mică poezie.

Acum, de rimat, rima
poezia mea vioaie,
însă mama de-o citea
nu scăpam fără bătaie!

Dar ce-am zis, că, la derută
s-o trimit la un ziar,
curios cam câţi la sută
mă vor înjura măcar,

ori să-mi spună cel puţin
să mă las, nene, de scris,
plini de draci şi de venin
că-n poem nimic n-am zis.

Iată, dar, c-am fost şocat,
dedesubt, rimele mele,
criticii le-au comentat,
parcă-nvioraţi de ele:

Ce metafore, culoare,
ce imagini paralele,
ce condei, ce-ndemânare!
(și-asta pusă-n ghilimele)

Ce aprecieri, ce stimă!
Viaţa-mi devenise roză -
una mi-a cerut, sublimă,
să-i trimit chiar şi o poză.

Fiindcă, fără modestie,
e-un talent, şi-asta pe bune,
cine versuri poate scrie
când nimic nu are-a spune!

Păcatul din Postul Mare

Cât am fi de rău altoi, ortodocşi sau botezaţi,
dezbrăcaţi la piele, goi, suntem îngeri de bărbaţi.
Din statistici dovedim, şi v-o spun cu exaltare,
că juma' din noi postim zi de zi în Postul Mare,

cu spanac sau cu urzici, mai scăzute sau ciorbiţă,
patruzeci de zile nici nu ne-atingem de ...cărniţă.
Poate-aşa, numai pe deşte, cu nevasta noaptea-n pat
să mai mirosim a peşte, dar…departe de păcat!

Însă, ce vreau să vă spun, mi-e ruşine de nespus,
chiar 'nainte de Crăciun pe mulţi barza i-a adus.
De-am găsit în calendar, de când scad şi tot adun,
nouă luni, în număr par, de la Paşti pân' la Crăciun(!)

Demonstrând, încă o dat', că femeile în post
fac mai marele păcat şi nici nu mai are rost,
cum statistici dovedesc, să repet cu exaltare
că, jumate nu postesc, precum noi în Postul Mare!

Cucul meu

Dragii mei, v-o spun cinstit,
ştiţi, nu umblu cu perdea,
cucul meu s-a ramolit,
martoră-i nevastă-mea...

Singurul cadou primit
de la tata, când mi-a spus,
“Fii, băiete, mulţumit
Că pe lume te-am adus!”.

Vin aseară prăfuit,
cum vin eu de obicei
dup-un şpriţ mai prelungit
cu amicii buni ai mei,

intru-n casă ca un fur
pe fereastră, nu port chei,
ce să vezi, aud, v-o jur,
cântând cucu’ ora trei (!)

Că uitai ca să vă spui
doar un amănunt, parol,
cucu-l am la ceas, în cui,
pe peretele din hol...

Pe moment, isteţ cum sunt
și de praf şi de sudori,
mă apuc la fel şi cânt
precum cucu’ de opt ori..
.

Că nevastă-mea, prin vis,
cucu-l numară mereu,
știind mai mult ca precis
când pe-arenă apar eu...

Nu cumva să vin târziu
și nici vorbă…afumat,
pe la unşpe, mort sau viu,
să mă aibă vrea în pat...

Însă azi, când m-am trezit,
mă-ntrebă, să vezi belea -
când aseară am venit ?!
sorbind dulce din cafea,

“Pe la unşpe, draga mea”
îi zic io, nevinovat,
“Da, te cred “, confirmă ea,
“Cucu chiar l-am numărat...

dar ceva este cu el,
vreo rotiţă s-a slăbit,
de o vreme, nu mă-nşel,
semne dă că-i ramolit...

Uite-aseară, a cântat
de trei ori, când ai venit,
s-a oprit şi-ncă o dat’,
a cântat cam răguşit,

apoi, de vreo două ori
a zis *cucu*, a tuşit
și-ncă de vreo patru ori
a cântat şi-a râgâit...

şi-n final, aşa, cu scârţ,
greu de tot a cucuit,
după care-aud un pârţ
foarte scurt şi gâtuit"…

Cucul meu, cadou primit
de la tata, când mi-a spus
"Fii, băiete, mulţumit
Că pe lume te-am adus!"

m-a adus, nu zic că nu,
da' al dracu' cuc din hol
s-a prostit, auzi şi tu!...
mă va da-ntr-o zi de gol!

Succes editorial

Acum vreo lună, eu, afon,
am scris o carte despre bani
și cum poţi face-un milion,
vânzând gogoşi, în câţiva ani...

Mare scofală-n ea n-am scris,
doar despre bani, nişte poveşti,
printre reţete cu dichis,
de aluaturi olteneşti,

pe care, franc, le-am reprodus
dintr-un caiet vechi, moştenit
de la bunica ce s-a dus -
Fie-i gazonul însorit!...

Ei bine, cartea, ce succes!
Ca pâinea caldă s-a vândut
și ce talent am, mai ales,
de n-o scriam n-aş fi ştiut!

Plus... câţi faliţi nu au habar,
citindu-mi opera, setoşi,
"Cum poţi s-ajungi milionar
în câţiva ani, vânzând gogoşi"!

P. S.Acuma scriu o carte nouă,
unde pe scurt voi releva
cum am făcut aproape două,
nici într-o lună şi ceva...

De-a râsu'-plânsu'!

De când se-nvârte-această lume,
n-a existat un alt popor,
din orişice să facă glume,
ori caterincă sau umor:

când e falit, la ananghie,
de are patimă, necaz,
de când e el, de-o veşnicie,
românul nostru face haz,

și de prunari şi de vădane,
de centuriste, de berbanţi
și-n special de milioane,
despre săracii guvernanţi,

care, de ani…și să tot fie,
aleşi de noi prin vot, stăpâni,
sunt şifonaţi de băşcălie,
de parcă nici n-ar fi români!

Şi-aud că vor să dea o lege,
să interzică tuturor,
poporului, care e rege,
să facă haz pe seama lor!...

Acum, de mă gândesc, pe bune,
cât ar fi ei de amuzanţi,
situaţia nu chiar impune
să râdem noi de guvernanţi,

căci, ştim cu toţi, dosare, stresuri,
pe câţi mascaţii i-au tot strâns,
cum calcă-n străchini cu *succesuri*,
nu sunt de râs, ci…sunt de plâns!

Alergie românească

Stau câteodat' şi mă gândesc,
făcându-mi cruci, lipsit de grai,
s-ajung eu teafăr, s-o mierlesc
cu doctori, popi şi poliţai!

Acum…nu sufăr de nimic,
să bat în lemn, oţel-beton!...
pe un vecin şi-un bun amic,
o boală am, să fiu în ton.

Pilule, nu servesc, parol!
N-am trebă cu…rinichi, ficat
ori cu al meu colesterol,
mereu obraznic, ridicat...

Dar asta, de anul trecut,
că pân-atunci, dintr-un nimic,
de groază şi de necrezut,
ce crize-aveam!... nu vă mai zic.

De câte ori lumea-mi era
mai dragă, nene, dintr-o dat'
pământul se rostogolea,
picând, cât sunt de lung eu, lat!

Imaginea îmi dispărea,
vorbeam aiurea şi confuz
și-odat' cu conştiinţa mea,
pierdeam şi-al raţiunii uz.

Dădeam din mâini, spărgeam pereţi,
cu capul, bineînţeles,
băgând şi soacra-n sperieţi,
"Ce dracu, fii-sa şi-a ales!"

Îi înjuram pe toţi din jur,
pe guvernanţi şi alţi mişei,
săream prin curte-n sus de şnur,
murind să văd "antena 3"!…

Şi-am fost la doctori renumiţi,
ce-analizând, au constatat
c-ai mei părinţi n-au fost zmintiţi,
la doage când m-au numărat...

Veni şi Smurdul de trei ori
și-n loc, măcar să-mi dea un hap,
mă consolau plini de fiori,
că numai popa-mi dă de cap.

Şi fui la el, sub patrafir,
ca dup'un ceas de descântat,
ținând şi post, mai abitir
acele crize m-au luat...

Descoperind tot eu, cu har,
c-aveam…nimic paranormal,
o simplă alergie doar,
de la lichide-n special,

ce m-apuca şi cu dureri,
(De la poliţie o ştiu)
când beam mai mult de zece beri,
sau două sticle de rachiu!

Decepţie politică

Cum merg toate azi în ţară
ca la balamuc, pe roate
strâmbe, şui, cu scârţ, pătrate,
mă gândeam aşa, ‘ntr-o doară:

dacă au partid şi foştii,
lăutarii, papagalii,
verzii, rromii, panglicarii,
s-aibă un partid şi proştii,

fi’ndcă, pe bună dreptate,
câţi suntem făcuţi grămadă,
plus, câţi dau în gropi pe stradă,
am fi în majoritate...

Şi-n mod cert, şi prin urmare,
vom schimba, fără excepţii,
tot ce au promis deştepţii,
de când sunt la guvernare...

De-am pornit, ca om cu minte,
imediat, fără poveţe,
să cat membrii prin judeţe,
evident, ca…preşedinte,

pas cu pas, din capitală,
prin Moldova sat cu sat,
tot Ardealul, prin Banat…
chestie electorală...

Întrebând pe fiecare,
dacă-i prost şi, pe-o hârtie,
doar c-un deşt să se-nscrie
în partidul ăl mai tare...

Ca s-ajung c-un gust amar:
din tot natul, cât e glia,
Cât de mare-i România,
n-am găsit un prost măcar...!

Rămânând fără cuvinte,
de-al partidului succes
și să pierd eu, mai ales,
foncţia de preşedinte...!

Să-mi pierd timp şi bani şi rostul,
pentru ţară, pentru nat,
când toţi azi s-au deşteptat,
să mă zbat singur ca prostul!

Clemenţă creştinească

Ferice de acel stejar
ce pică mândru pe la noi
și-ajunge-n viaţa de apoi,
ales cu har de Ăl divin,
până în gât sătul de vin
în cercuri, doage de butoi

și cât de binecuvântat
e dudu' fără vină, care,
sub lame de securi, topoare,
balerci renaşte, fasonat,
ca el, rachiului curat,
să-i dea arome şi culoare…!

Dar eu aş vrea, de când mă ştiu,
un tei să fiu, că de-oi cădea
răpus tot de-un topor sadea,
s-ajung apoi…că-i cu rachiu
sau vin alb, negru, ghiurghiuliu…
vr'unui butoi baban, canea!

De-aceea, cât de blestemat
a fost şi e de-atât popor,
ca bun creştin, consumator
cinstit, declar că am iertat
orice copac ce-a acceptat
să fie… coadă de topor!

Unde dai şi unde ...capră!

M-am rugat capra să-i crape
și-a făcut-o dar, pesemne,
eronat, din două capre,
i-a crăpat-o p'a de lemne...

Astă noapte pe furtună
a pălit-o cu lumină,
din gorun, ce capră bună!...
De surcele-i curtea plină…

Nu te joci cu-a Lui putere,
însă tare m-a durut,
eu vecin, zahăr şi miere,
i-o dădui cu împrumut...

Inocenţă

Am ajuns să cred şi eu, dându-le mare dreptate
ălora de zic mereu că femeile-s ciudate,
intru-n bâză cu nevasta, sictirită pe-undeva,
că în dimineaţa asta i-aş fi zis mă-sii ceva
naşparliu, bine'nţeles, că-mi tot sare-n sus de şnur,
iar eu, caracter ales, n-am cu ea nimic, v-o jur...

Deschid uşa-n zori, la hol, aia care dă afară
și ce văd, un geamantan barosan chiar lângă scară(!?)
Trei sacoşe, patru plase, alea mai voluminoase,
printre care, cu stupoare, soacră-mea-n carne şi oase...

Somnoros, privind la ea, scărpinându-mă la ochi,
număr ce bagaje-avea, să nu-i fie de deochi!
Însă dumneaei, nimic, nici "*bon jour*", nici "*bun găsit*"
ori în gât, măcar un pic, să îmi sară c-a sosit...

Mă ia scurt, fără pupici, întreabând printre lentile:
"Pot să stau şi eu aici...cam vreo trei sau patru zile?"
"Poţi să stai şi-un an şi doi!", îi răspund cu nonşalanţă,
Închizând uşa 'napoi, chiar…ţinându-mă de clanţă.

Altceva nu-mi amintesc să-i fi zis şi mă consum
că nu pot s-o potolesc pe nevastă-mea nicicum!

Justiţia română

Spună lumea ce-o să spună,
dar cum văd, fără vrăjeală,
în justiţia română,
unde-i lege, nu-i tocmeală!

Fi'ndcă ea, legea, fireşte,
chiar de e vreo bănuială
după cum se tot vorbeşte,
pentru toţi este egală...

Doar că hoţii… prinşi ca blegii -
asta-i altă socoteală -
nu-s egali în faţa legii,
cum nu sunt nici la ciordeală:

ăi deştepţi, care de ani
sunt deja de milioane,
și-ăi mărunţi, coţcari, iau ani
condamnaţi la-mpins vagoane...

Întrucât, cum ştim cu toţii,
nu-s şcoliţi, nu-s educaţi
și, ca fraierii, netoţii,
banii-i dau la avocaţi...

Pe când cei care au şcoală,
cei deştepţi, cunoscători,
banii-i dau, fără-ndoială,
direct la judecători...

Şi plătesc o sumă bună,
fără fiţe, scârţ, boceală,
că-n justiţia română,
unde-i lege, nu-i tocmeală!

Sexului frumos

Doresc să contrazic “sexul frumos”,
care-i priveşte pe bărbaţi cu ură,
considerând că n-au nici un folos
fiindcă-s vicioşi peste măsură:

că sînt beţivi şi-apoi scandalagii,
că leafa când o iau, n-o pun pe masă,
că-s cartofori bolnavi, sau tablagii,
că unii mai lipsesc şi nopţi de-acasă…

Aşa că voi veni cu-o explicaţie,
încât mă simt chiar foarte ofensat,
fi’nd vorba de a noastră reputaţie
și de onoarea oricărui bărbat:

stimate doamne, nimeni nu-i perfect,
deci înţelegem, suntem doar maturi,
printre bărbaţi mai e câte-un…defect,
cum şi pădurea are uscături;

dacă doriţi s-aveţi “bărbat model”,
care nu bea şi nici nu chefuieşte,
care nu intră în niciun bordel
și nopţile din pat nu le lipseşte,

un individ ce banii nu-şi aruncă
la cărţi, barbut, sau doar să-i prăpădească,
și nu mănâncă doar fripturi sau şuncă
și nici nu pune limba pe ...Fetească,

puteţi să-l căutaţi pân’ obosiţi!
Credeţi-mă că nu fac băşcălie,
în două locuri poate că-l găsiţi:
la casa de nebuni, sau….puşcărie!

Binecuvântare divină

Când vedem ce-i azi prin lume, gloanţe, bombe şi omor,
cui, papucii mei, de glume îi mai arde, sau umor?!
Ca şi-acum, îmi amintesc, ce mult sânge a vărsat
neamul nostru românesc, când cu turcii a luptat...

Iar, de n-aveam un Ştefan sau un Mircea, un Mihai,
purtam toţi şi azi turban, pe al nostru mândru plai…
Mai aveam noi datini oare, ca români adevăraţi,
cu năravuri milenare, buni creştini şi botezaţi?!

Căci, mă-ntreb, dacă eram cuceriţi de-atunci de ei,
de purcel noi mai ştiam, mămăligă sau mujdei?!
Mai ştiam de şpriţ, rachiu, cârciumă sau bar vreodat'?
Mai vedeam noi vr'un chefliu tăvălit spre casă beat?!

Nici nu ne dădea prin minţi să-njurăm ca pe ogor,
de Hristos, de cruci, de sfinţi, aveam noi aşa folclor?!
Sau, ceva cu mult mai trist, auzeam noi de-un bărbat
c-ar fi fost el, familist, la vreo fufă noaptea-n sat?...

Nu tu ţeapă, nu tu şmen, nu puteam ciordi un ac,
nici pe blat să mergi pe tren, vai de-al nostru cozonac!
Iară hoţii, evident, votau liber, nu forţaţi,
doar cu-o mână-n parlament, de cealaltă fi'nd scurtaţi...

Şi apoi, cu-a mea belea, Doamneee, ce amar şi chin!
Mă gândesc, român sadea, să nu fi fost eu creştin…
iarnă, vară, noapte, zi, ce terorizat eram!...
aveam io şapte soţii, dar şi şapte soacre-aveam!

Scrisoare de la un fost păcătos

Cu gândul şi cu visul,
cu ochiul ce-am privit,
cu fapta sau cu zisul
cât tot am clevetit...

Păcate neştiute,
de care nu ne-am prins
ori cele concepute
cu voia, dinadins...

O viaţă-i necesară
cumva să o trăim,
un ghem baban de sfoară,
s-avem timp să plătim...

Căci totul se plăteşte
și-al nostru bun Părinte,
nici bani cash nu primeşte,
nici plata înainte...

Ci vom plăti treptat
cu chin, dureri, nevoi,
cu vârf şi îndesat
în viaţa de apoi...

De-aceea eu, creştin,
fi'nd vorba de plătit
păcatele cu chin,
răsuflu mulţumit,

și-I cer doar sănătate,
atât, că-s aranjat…
Mai am căteva rate
și voi fi achitat!

Azi-noapte m-am trezit în paradis

Azi-noapte m-am trezit în paradis,
eu, ortodox convins şi botezat,
că, stând mereu departe de păcat,
s-ajung în locu-acela ca de vis -
n-am fost surprins şi nici nu m-am mirat...

Ajuns în faţa "marelui altar",
un înger milostiv m-a aşezat
la masă şi pios m-a întrebat
cam ce-aş dori să pună la grătar…
eu, şapte mici pe loc am comandat...!

Până atunci mi-aduse una mică
iar un ţambal bătrân şi o vioară
mă alintau la ciorba de burtică...
dar apăru şi nea Petrescu Gică -
l-am auzit prin fumul de ţigară;

Babani zemoşi, condimentaţi perfect,
simţeam în mici o nouă înviere,
cu guler înălţam halbe de bere
(de la Azuga, să fiu cumva corect)
fără suspin şi fără de durere….

Nevastă-mea făcu o tevaturăăă…!
Mă luă de dimineaţă foarte tare,
nu mă credea că-n rai făcui o tură(!?)...
Noroc că miroseam a băutură
și-n gură tot sugeam o scobitoare!

Haz de necaz

De s-ar vinde-n târg necazul
pe doi lei, cu t.v.a.,
primii ăi de freacă prazul,
n-ar da, chioară, o para...

Alţii, de se fac la stat
c-ar munci, minţiţi cu bani,
nu ar da, fi'nd motivat,
pe necaz doi gologani...

Iar care-s milionari,
cât ar fi de tari în drug,
poate-ar scoate ei biştari,
când miroase a belciug...!

Că…săracu' de necaz,
gratis ce mai e în sat!
De-a ajuns... şi facem haz,
singurul neimpozat...

Dar şi când li s-or scula
guvernanţilor, că-s hoţi,
pe necaz taxe să ia…
vom muri de râs cu toţi!

Motiv de divorţ

Domnule judecător,
asta e discriminare...
Plus că…suntem un popor
cu tradiţii milenare...

iar apoi, vorbind legal,
e şi-o mare nedreptate,
cum bărbatul e egal
cu muierea azi în toate...?

Astfel, rog să ia instanţa,
fapta în considerare,
abuzat fiind de Tanţa,
ca “legitimă-apărare”

Căci, v-o jur, de-un car de ani,
vai şi-amar de capul meu!
Pentr-un fleac, rahaturi, bani,
m-a bătut ...la cap mereu

și acum, de puşcărie,
mă iertaţi, aş vrea să scap,
doar o dat’, fir-ar să fie,
o bătui şi io ...la cap!...

Poveste bucureşteană

Ploua teribil, era seară,
asta acum vreo câţiva ani,
pe sub umbrelă, prima oară,
doar ce-am dat colţu' pe
Lipscani…

Când am văzut-o, se-nopta,
ne-am înţeles în mod firesc,
parcă pe mine m-aştepta,
la patru poli, îmi amintesc...

Am dus-o-acas' ca un fur,
părea străină-n casa mea,
o săptămână-n şir, v-o jur,
prin gând nu m-am atins de ea!

Însă acuma, după ani,
chiar dacă nu-s la fel de junc,
n-aş da-o nici pe gologani,
nici ca pe-o cârpă s-o arunc…

Mă iau fiori când o dezbrac,
uşor, atâţia năsturei,
o zi întregă parcă zac,
pe piele-i simt mătasea ei,

numai că seara, e urgie!
și o declar neruşinat…
atât de mult ce-mi place mie
când stă pe mine noaptea-n pat!

Cobor din bloc la câte-o tablă
și-ai mei vecini devin iar trişti,
le iau la marţuri, treaba-i oablă,
când sunt cu ea-s ghinionişti!

Acuma io, mă dau şi mare,
în dungi, cu guler kimono….
cin' papuceii mei mai are
o pijama aşa mişto?!!!...

Reproş Celui de Sus

Când l-ai făcut Tu, Doamne, pe Adam,
dup-al Tău chip şi-a Ta asemănare,
inteligent, frumos, i-ai dat şi-un gram
în plus peste un kil de nepăsare...

Pe Eva, însă…-Ţi spun, ca-ntre bărbaţi,
cu toate ce i-ai dat ei, ce-i al ei...
să-mi dai Tu cazne grele, să mă baţi,
nu te pricepi, măi Tată, la femei!...

Gândindu-mă, în van, plin de durere,
dar asta să rămână între noi,
de ascultai atunci a mea părere,
n-aveam acum în casă tărăboi...

Că-Ţi amintesc povestea a’ cu mărul
și n-are rost să umbli cu mănuşi,
când a muşcat să afle adevărul -
cum…tare curioasă o făcuşi!

Aşa că, Tată…-i numa vina Ta
și-am martori serioşi, nu-i băşcălie,
ca la-nceput, mereu dau de belea…
pe toate vrea şi azi ...ca să le ştie!

Cum să faci un milion

De zeci, de sute, mii de ani,
se vrea răspuns la o-ntrebare:
cinstit, corect, un sac de bani,
cum poţi să faci fără sudoare?

Cel mai uşor, cum unii zic,
ar fi să-i faci cu o maşină(!?)
Permiteţi-mi să-i contrazic:
de-i manuală, te leşină...!

Alţii gândesc, mai slabi de mulă,
că poţi să-i iei cu-n revolver…
Nici asta nu e o formulă
pentru un om de caracter...

Atuncea cum? V-o spun chiar eu!
Sunt om cu ani de experienţă,
secretu-l vând doar pe-un leu,
(e chestie de concurenţă)

Poftiţi la mine la biro'!
Este doar la doi paşi de gară,
v-aştept oricând, fără mişto,
chiar personal, în colţ afară,

să vă ajut, io sunt decis
și nu primesc bani de hârtie,
ca semn, să mă găsiţi precis:
în faţă am…o pălărie...

Reproş

Cum, Doamne, nu Te-ai îndurat, ca omului, cel zămislit
de la-nceput să îi fi dat să fi trăit la infinit
și l-ai lăsat ca frunza-n vânt, calic, zgârcit, doar câţiva ani,
de parcă timpul pe Pământ, chiar şi la Tine, costă bani!?

Şi-n plus, pân’ să ajungă lut, deasupra lui să crească flori,
în viaţă Tu l-ai mai făcut să moară de atâtea ori
de ciudă, boală, de necaz, de oftică în mare chin,
văzând pe altul că-i mai breaz, ori fată capra la vecin...

Moare de plâns, de of la fel, de râs mai tare când a dat
de-un fraier mai ceva ca el, ori este foarte gâdilat,
de gelozie,-ndrăgostit, cum am murit, de fapt, şi eu,
pe câte-n viaţă am iubit... să am măcar de câte-un leu…!

Dar mulți de bucurie mor, sărind în sus când, negreşit,
cel mai bengos duşman al lor a dat de dracu’, în sfârşit,
alţii de sete, necăjiţi, şi chiar de-i ger cumplit, nămeţi,
ca buni consumatori, cinstiţi, ajung acasă morţi de beţi...

Mor şi de lene, puturoşi, frecând ridichea pe nevé,
iar unii mor de curioşi, băgându-şi nasul prin orice,
dar cel mai mult şi cel mai des, să-Ţi mai explic nu are rost,
în viaţa lui, pân’ la deces, de mii de ori moare de prost...

Dar bai nu e să îl deştepţi, de-ajuns e imnul naţional,
că-n rest, Părinte, să mă ierţi , totul îi pare-n timp normal -
de aia-Ţi spun, chiar mort de prost, puteai să-l laşi la infinit…
îi curmi Tu viaţa, fără rost, taman când s-a ...obişnuit!

Caz penal

Domnule judecător,
mă declar nevinovat,
victima, într-un cotor
mic, de măr, s-a-mpiedicat...

Eu…şedeam civilizat
după colţ, îmi curăţam
cu şuriul confiscat,
unghiile ce le am...

Iat defunctul, cum făcu,
noapte fi'nd, aşa, spre zori,
în cuţitul meu căzu
Şi-asta…de vreo şapte ori...!

A fost clar un accident
și-am vrut să-l salvez, atât,
când gagiul, violent,
lanţul mi l-a pus de gât...

Însă ce-i mai eronat
că i-aş fi săltat şi-un pol,
în dosar fi'nd menţionat
c-avea portofelul gol...

Iar de ceas…nici n-a avut,
scrie-ntr-un proces-verbal
și dacă-i de necrezut
s-o declare personal...

Fi'n'c-atunci e de prisos
ca s-o mai lungim, cumva,
că al dracu' mincinos
nici mort ...nu va declara!

Afacere oltenească

Plecai şi io la târg, să vezi saftea!
De mă sculai devreme, dimineaţă,
nu cred că ceasu' unşpe arăta,
să casc un pic mai mult gura prin piaţă...
Da' nu mă laud, nu e firea mea,
ca mine negustor, nu-i altu-n viaţă:

luând în fugă praz, nişte măligă,
de brânză doar nădejde mai era,
căţaua aia proastă-a lu' Cotigă,
din lanţ scăpată, precum se vedea,
că-i atârna de gât doar o verigă,
tot după mine, vere, se ţinea...

Ajuns în târg, potaia după mine,
io cunoscut ca om cu maniere,
un şut să-i trag, da' nu îmi şedea bine
să mă confund cu-atâtea hahalere...
că înjurai în gând de-aşa ruşine
și pe Cotigă şi pe-a lui muiere.

Da' fi-su-Ion, mă vede şi mă-ntreabă:
cât vreau pe javră?...c-arăta de soi
și-i cer aşa, doar să mă aflu-n treabă,
vreo douăzeci de mii de lei de-ăi noi -
că lumea, auzind, sări de grabă,
se adună nebună dând puhoi...

Şi-ntr-o clipită, cât ai zice zău,
dădui căţaua, frate, luai şi plata,
făcui şi cinste cu nişte trăscău,
da' cât de bucuros fuse şi tata…
Îmi dete Ion pe ea, (nu-i băiat rău!)
două pisici de zece mii bucata!

Discriminare divină

De s-ar vinde-n târg prostia
sau la mall în vr'un butic,
n-aş plăti la bloc chiria
și-aş lua şi eu un pic.

Doar un gram şi-ar fi de-ajuns,
chiar inspector prin Paşcani,
după cât aş fi de uns,
n-aş mai scârţâi de bani

iar cu două, fac prinsori
că-ntr-o zi m-aş procopsi,
aş vota de patru ori
și-aş scăpa de datorii…

Dar cu cinci, pe cinstea mea!
Aş fi sculă-n minister,
plus că am şi-o pilă grea…
Văru' Lică…e şofer.

și…de n-aş avea eu minteee…
la vr'un kil, n-ar trece-un an
și-aş fi, sigur, preşedinte
sau prin U.E., din cioban.

Însă, cu atâtea rele,
nu se vinde-n galantar,
că, la fel ca toate cele
și prostia e un dar...

Bâzâind, ca toţi deştepţii
amărâţi şi ofticaţi,
că doar proştii şi inepţii
au fost ...binecuvântaţi.

Efectul mortal al alcoolului

Îmi amintesc şi-acum cu nostalgie,
prin clas-a cincea când s-a demonstrat,
la ora ce-mi plăcea la nebunie
de-o profă, jos cu fesu', de chimie...
Cât e alcoolul astăzi blestemat
de criminal, chiar cu economie:

a pus pe banca mea două pahare,
(în prima stam, că nu se copia)
și l-a umplut cu apă pe cel mare,
apoi, pe cel micuţ, tremurătoare,
cu ţuică de Văleni, că mirosea,
de o sorbeam din cap până-n picioare...

Şi dintr-o cutiuţă mititică
a scos, ca să-l vedem, un viermişor
vioi şi jucăuş (în viaţă-adică)
de îi purtam, săracului, chiar pică
din gelozie, tot mişcând uşor
în mâna ei, nu zic ce bucăţică(!)

"Şi-acum, hai să vedem dac-o să moară!"
Ne zise ea, dând drumul la falit
în păhăroiul ochi cu apă chioară,
da' el, se bălăcea, fără gargară,
era-n apele lui de fericit,
născut parcă pentru a doua oară!

Dar când l-a pus din nou, la fel de viu,
cu două deşte fine, delicate,
în păhărelul mic plin cu rachiu,
la fund, uşor, al dracu' naşparliu,
căzu din prima clipă drept pe spate
mortal, şi tânăr, nicidecum puriu!

Deci pentru noi, atuncea, ca minori,
am înţeles, fi'nd clar şi demonstrat,
o chestie ce şi-azi mă trec fiori:
toţi cei ce sunt de-alcool consumatori,
nu vor avea (şi eu am constatat)
în viaţa lor, vreodată…viermişori!

Scrisoare către naşu'

Îţi scriu, măi naşule-o scrisoare,
cum rar îţi scriu, doar că acum
sunt framântat de-o întrebare
ce nu-i găsesc răspuns nicicum...
și aş dori, c-aşa-i corect,
să aflu de la dumneata,
pe naşa, eu, cât o respect,
s-o-ntreb nu m-aş încumeta;
aveţi şi-acum, pe scurt îţi spui,
pendula aia-n dormitor,
pe un perete prinsă-n cui,
de mi-a plăcut pe vremi, să mor
iar voi, c-atâta mi-am dorit,
oameni atenţi şi plini de har,
la nuntă, ştii, ne-aţi oferit
una identică în dar,
din tei, cadran fosforescent,
c-am pus-o tot în dormitor
și-un gong ce bate-aşa strident,
sculând şi morţii-ntr-un picior?
Numai că eu nu-s şucărit,
doar Mărioara uneori,
când peste noapte sunt trezit
de gong, mai mult de patru ori,
ca să descopăr, consternat,
după…'j-de ani de căsnicie…
pendula, care azi a stat…
mergea, de fapt, cu baterie!
D-aia vrusei să ştiu ceva,
că…n-am probleme cu Măria…
pendula ce o ai matà…
tot naşa-i schimbă bateria?

Efectul mortal al fumatului

Aşa cum ştim cu toţi', teribil e fumatul,
vorbesc de sănătate, bani arşi pe ţigarete
iar dac-ar fi să-l laşi…m-apucă şi oftatul,
chiar după ani, şi-n vis, ajungi să ai regrete...

De douăzeci lăsat, io care n-am aprins
țigară sau chiştoc…să nu vă povestesc (!)
Pun bila jos, în pat, şi-asear' cum stam întins
ajung, prin ce noroc, în iad să mă trezesc:

la bar era deschis, non-stop, fără mişto,
iar blondele m-au luat, şerpoaicele feline,
să mor dacă vă mint, din uşă la tango
prin fumu-nmiresmat de fine carpatine...

Grătarul sfârâia sub mici şi fripturele
iar halbele, în spume, curgeau ca la Ploieşti,
Romica fredona, da' nicidecum manele,
că ce mi-a zis el, popa, de iad…erau poveşti(!)

Privind, însă, la toate, ceva m-a dezumflat…
nici vorbă despre ei, dă-i dracului de bani!
M-am luat după nevastă şi nu am mai fumat…
puteam să fiu pe-aici de cin'sprezece ani!

Idilă estivală

Cum sunt rău de frig, ninsoare,
cât aveam leafa de mică,
an de an, în veri, la mare,
o frigeam cu o gacică -

Și ce zile la Mamaia!
Ce nopţi albe-n Eforie!
Mă trata gagica aia,
cu ce-mi da prin scăfârlie:

spriţuri, dans, antren, friptane,
mă ţinea pe palme Tanţa,
(la hotel, de milioane,
îmi plătea chiar şi chitanţa!)

Băi de soare, băi de mare
și când m-aprindeam, băi vere!
Mă stingea dintr-o suflare
cu vreo trei halbe de bere...

Noaptea-n schimb, fata nurlie,
(viţă pură, românească)
să nu pic la datorie,
m-alinta doar cu Fetească...

Iar în zori, la cafeneaua
a' din colţ, ca pe nimica,
pân' ce achita cafeaua,
mă sorbea din ochi Tănţica.

Unde-apoi, pe îndelete,
visători, plini de speranţe,
printre ultraviolete,
pe nisip scriam romanţe…
…………………………
Şi acum am leafa mică,
iar în veri caniculare,
de mi-ar fi Tanţa gagică,
n-aş mai frige-o pe la mare...

Că doar fui iar la Constanţa,
ce Mamaia, Eforie!
La o vară de-a lu' Tanţa,
într-o bombă, cu chirie...

Nu friptane, beri la gheaţă,
nu tu dans, antren, visare,
prima dată când, în viaţă,
m-am simţit prăjit la mare...

Fi'ndcă…după cununie,
nu c-a dispărut romanţa…
am ajuns la ananghie,
tot plătind VISA lu' Tanţa!

Femeile, femeile

Mă ierte bunul Dumnezeu,
nu-s chiar deştept, dar nici prea bleg,
n-am apucat de când sunt eu,
sexul frumos să-l înţeleg:

păi, când le vine dumnealor
să se mărite cu-n bărbat,
îl cată-n orice colţişor,
pân' dă de unu-adevărat:

În primul rând, un "Făt-Frumos"
ce e şi greu la portmoneu,
să aibă-apoi, chiar de prisos,
lângă un Ford şi un bemveu,

inteligent, manierat,
la toate bine pregătit,
să ştie de gătit, călcat,
devreme-acas' şi nepilit…

Nici vorbă de vreo fufă-n sat,
un pocăraş cu-ai lui amici,
s-asculte ce i s-a trasat,
la aşternut să fie brici!

Şi-apoi, să fie rezistent
la nazuri, fiţe, cicălit,
prin somn, şi-atuncea, evident,
să-şi ceară scuze c-a greşit,

că de-aia zic, modest cum sunt,
plus că, nu umblu cu perdea,
ca toate de pe-acest pământ,
la fel făcu nevastă-mea,

când, norocoasă şi-a găsit
un "Făt-Frumos" bine dotat,
cu calităţi ce, eu, vădit,
puţin mai sus le-am menţionat,

numai că…şi io-s fericit(!)
regret am unul, mititel,
pentru săracu' prăpădit…
ce-o să păţească…vai de el!

Sora prietenului meu

Amicul meu are o soră
frumoasăăăă, da' frumoasă foc!
În pat cu ea, cam de vreo oră,
c-am început-o dintr-un joc…

Şi cum spusei, sufăr de-o boală,
precis să fiu, chiar la mijloc,
da' nu ştiu cum, c-avea o şcoală,
m-a lecuit de ea pe loc...

Păi ce vorbeşti, m-a luat frumos
la pipăit, la frecţionat,
puţin în sus, puţin în jos,
cu alifie, delicat...

și când s-a-ncins, m-a luat vârtos
că, nu vă mint, m-a-ncălicat
pe cât eram eu de băţos
de scârţâia şi bietul pat...

Vreo două zile, parcă trei,
frate, am fost ca nou născut!
Şi asta din pricina ei
c-atât de bine mi-a făcut,

dar mai apoi avui iar pană,
ceva din nou mă deranja
exact în zona mediană,
chiar foarte tare… mă jena!

De am rugat-o insistent
pe sora prietenului meu,
să-mi facă-acelaşi tratament,
dacă se poate mai mereu...

Da', nici prin gând să mă refuze!
(Treaba fiind şi contra cost)
sau cel puţin să mi se scuze
ori să mă ia cumva la rost…

Îi mulţumesc lui Dumnezeu,
fi'nd lecuit acum de boală,
căci sora prietenului meu,
de dimineaţă când se scoală,

masaj îmi face tot mereu,
că ea e soră… medicală!
- Scăparăm noi de lepră, ciumă,
dar cu sciatica…nu-i glumă!

Vacanţe, vacanţe...

Cică numa-ntre Constanţa,
Iaşi, Craiova, Satu Mare,
fetele îşi fac vacanţa
și la munte şi la mare.

Iar băieţii, nu că-s hoţi
ori că au vreo stea în frunte,
fac vacanţ-aproape toţi
și la mare şi la munte.

Dar mai sunt unii, se pare,
ce vacanţa o chiulesc:
nu fac munte, nu fac mare,
fac şi ei doar... ce găsesc!

Vacanţa mare!

Dintre anii mei de şcoală,
alegând la întâmplare,
mi-a plăcut, fără-ndoială,
cel mai mult…vacanţa mare!

Nu aveam clipe s-aud
de citit, de studiat
ori vreuna să asud
c-aş fi prins la copiat.

Cărţile, de le-atingeam
fin, cu deştele, un pic,
se-ntâmpla când mă-ncingeam
la vreun poker sau şeptic…

Uitam zile ce-am chiulit
de la ore de poveşti
și de şuturi ce-am primit
după meciuri pe Giuleşti.

Uitam şi de tabla neagră,
creta refuzând să scrie,
cum sărea, fără Viagră,
profesorul de chimie.

Uitam şi de profa Lia,
mai ales cât de mişto
învăţam geografia
contemplând al ei popo'.

De şedinţe cu părinţii
când eram serviţi pe tăvi,
uitam ca şi de toţi sfinţii
ridicaţi de tata-n slăvi.

Şi-a mea bancă, de la geam,
nu puteam s-o reculeg,
când la mare o frigeam
cu vara unui coleg.

Dădeam lungi extemporale,
sus pe "Babe"-n pragul serii
și ce teze bestiale,
jos, la "Peştera muierii"!

Nu-mi păsa de-o notă rea
la "Gambrinus", "Bolta rece",
când vacanţa se-ncheia
tot mereu cu nota zece!

Astfel, prins de-a vieţii roată,
mi-aş dori ca în prezent
să rămân măcar o dată,
la vacanţă……repetent!

Reumatism

Şeful meu, domnul Georgică,
om integru, respectat
la birou, la una mică,
de tot natu-i salutat…

La frizer, la lăptărie,
prin talcioc şi când mai iese
cu Tănţica lui nurlie,
de şoferi şi florărese...

Chiar şi-afar', în deplasare,
fi'nd a' lui subordonat,
n-am văzut vreunul care
pe el nu l-a salutat.

Până luni, la Eforie,
când făcurăm un ocol,
delegaţi la Cisnădie,
după colţ, la Techirghiol,

să ne ungem cu noroi,
că din iarnă, din Bucegi,
reumatici amândoi,
leac mai bun nu-i să te dregi.

Numai că, unşi cu noroi
de la tălpi pân' la chelie,
dezbrăcaţi, ca dracii goi,
cin', pe şefu', să-l mai ştie(?!)

Arătând în fundul gol,
(mă iertaţi de-acest cuvânt)
sub beneficul nămol,
toţi o apă şi-un pământ.

Pân' ce-apar vreo câţiva inşi,
cum şedeam noi la uscat,
ne măsoară şi…surprinşi,
cu respect m-au salutat,

ca apoi, mai mulţi din gloată
exclamând "ooo!" se mirau
și-unii chiar, ca la armată,
cu-n salut mă onorau,

că de marţi, şefu' meu, Gică,
din orgoliu, fanatism,
mă urăşte-mi poartă pică,
pentru-al meu…reumatism!

Una palabra tropical

Eram la plajă, zi-nsorită,
când, pe nisip, la Playa Coco,
apare-un şnur pe o cichită
curgând ca fluviul Orinoco,
de-i zic lu’ Gheorghe: che bonită!
Lindisima mă face loco!...
Popo, creolă, sâni, croită,
de învia şi Santo Poco!

A ridicat, el, pe sub bor,
un ochi proptindu-se pe coate
și-n soarele strălucitor
țintind Lolita pe la spate,
ce-şi aşeza tocmai de zor
șezlongul rupt că n-avea roate,
zise cu of: nici în Obor
nu-i marfă-aşa de calitate!

Avea razon Horhe, da-n fine
îmi zice iar: nu ar fi rău
ca-n loc să stai aşa, pe vine,
mirando ca un nătărău,
cum eşti mai tânăr mult ca mine
să-i baţi un cui, două, că, zău,
ai face-o să se simtă bine,
sau… dă-i măcar şezlongul tău!

Rugăciune

De ce nu vrei ca să mă faci Tu, Doamne,
fără pantofi, cravată, fără haine,
fără nădragi sau cu, dar fără craci,
s-arăt cel mai sărac dintre săraci?!

Şi să m-arunci ca pe-un nimic, Părinte,
acolo unde iadu-i mai fierbinte,
pe-o plajă, pe-undeva prin Caraibe,
pierdut s-ajung prin fumul de Cohibe;

mulatrelor, să nu le dai răgaz,
în nopţi, gol să mă frigă, fără gaz,
iar zilele, din zori, din madrugade,
în rom, pe rând, mă fiarbă şi-n lambade;

înfometat de-oi fi, să râzi de mine
cât poţi de mult şi cât poţi Tu de bine,
negritele, să-mi dea din coconate
să muşc şi să le sug pe săturate...

și pedepsit, când ars voi fi de soare,
cu-n deget doar, un brânci să-mi dai în mare
iar de-oi răcni de sete, cu durere,
Tu, apa mării...fă-o toată ...bere!

Democrație românească

Cum înţeleg democraţia
și o aplic, bine'nţeles,
ca orişicare-n România,
sunt fericit, căci, mai ales,

am dreptu-n public să înjur,
să huiduiesc pe cine vreau
și fără să mă doară-n şnur,
sunt liber să vorbesc pe şleau,

de aia greu mi-e să accept
și implicit mă şifonez,
când îmi dictează vr'un deştept,
cu cine treb'e să votez;

eram la rând, tot discutând,
la compensate, natural,
ca pe la prânz, sare-un bolând
din opoziţie, normal,

zicând, al dracului falit,
auzi la el, cu gând curat!
De vreau un trai mai fericit
și-o pensie, la fel, de stat,

să nu cumva, ştampila mea,
s-o pun pe vreun gargaragiu,
pe-un mincinos, corupt, lichea,
precum sunt hoţii care-i ştiu…

Să nu votez un derbedeu
cu facultate, doctorat,
cum am, de fapt, vr'o trei şi eu,
dar fără bacalaureat...

iar de mai are şi dosar,
la el nici să nu mai gândesc,
de-i pentru şpagă, mită, dar,
cum dau şi eu când nu primesc…

Că…după cum io înţeleg…
nu sunt nici prost, nici fraier, deh !
Să-mi spună el pe cin' s-aleg?!...
Păi…asta-i dictatură, bre!

Vară toridă

N-am avut aşa o vară…
Toţi din bloc sunt în vacanţă!
Câteodat' la noi pe scară
mai aud câte o clanţă
…pensionară...

Şi nu vezi maşină mică
pe asfaltu-ncins de soare (!?)
Noaptea doar, un hoţ mai pică
făcând spume prin parcare
…de oftică…

Pe-nserat, nici amorezii
nu mai umblă pe sub tei
iar în arşiţa amiezii
nu se-avântă nici chiar ei
…maidanezii...

Peste drum, scurtând eu zarea,
plânge, parcă în pustie…
a uitat chiar şi culoarea
vr'unui chior prin lăptărie
…vânzătoarea…

Doar în colţ, un poliţai
pus de soartă la dietă
și-o pipiţă-ntr-un Hyundai
ce se scarpină-n poşetă
…de mălai...

Pe trotuare, bişniţari?!
Florărese veştejite?!
Chiar şi ei, falimentari,
stau pe plajele-nsorite
…la bulgari…

Şi-n canicula barbară
doar eu cuc, sus pe balcon,
îmi fac singur de ocară
că nu sunt cu lumea-n ton
…pierde vară!

De ce-ai murit…

Am fost la tata, cum vă spun,
dădea să plouă, era vânt,
cu nişte flori ca să le pun
și-o lumâmare pe mormânt.
Alăturea, îngenuncheat,
la alt mormânt, un ins rănit
se văicărea înlăcrimat:
“De ce-ai murit, de ce-ai murit!”
Se închina la cer cu jind,
gesticula parcă lovit,
din buze tot mişca bocind,
“De ce-ai murit, de ce-ai murit!”
O lumânare pâlpâia
lângă săracu’ prăpădit,
de milă se topea şi ea,
“De ce-ai murit, de ce-ai murit!”
L-am ridicat de subţiori,
privindu-mă dezamăgit
mă întrebă de două ori,
“De ce-a murit, de ce-a murit!”
“În viaţă dacă mai şedea,
eram atât de fericit!”
Îndurerat din cap dădea,
“De ce-a murit, de ce-a murit!”
“Te înţeleg” i-am zis pios,
“E cineva foarte iubit,
însă de plângi e de prisos,
căci a murit, căci a murit”
“De unde dom’le (?) nici nu-l ştiu
și plâng că am dat de belea,
e fostul soţ, un naşparliu,
ce l-a avut…nevastă-mea!”

Banii ...n-aduc fericirea

Pe cât e de paradoxal, aşa cum astăzi omenirea,
convinsă de un fapt real, că banii n-aduc fericirea,
se zbate-aleargă clocotind, având probleme foarte mari
la gândul că-ntr-o zi, muncind, vor deveni milionari...

la fel şi eu, săptămânal, pensionar de meserie,
cu-al meu noroc congenital iau un bilet la loterie,
căci tot mereu cum socotesc, nu-mi pare-a fi o aberanţă
câţiva mangoţi de investesc într-o asemenea speranţă.

Şi-n special, pentru covrig, o şansă nu cred că există
în viaţa mea ca să-l câştig dacă nu sunt înscris pe listă,
jucând de ani, perseverent, aceleaşi numere cu gândul
că vreodată, evident, îmi va veni şi mie rândul...

De aia mă şi îngrozesc, ce-oi face când voi câştiga?!...
Nici vorbă c-am să construiesc veceuri pentru bafta mea!
Însă, cu-atâtea milioane, probleme grave s-or ivi,
căsuţa mea cu trei şoproane, confort nu-mi va mai oferi

iar tărăboanţa, un Fiat, cadou de la bunicul meu,
părându-mi mic şi demodat, l-aş da precis la vr'un muzeu,
ca să nu zic de Leana, care, ce-i drept, nu e ca-n prima zi,
pe lângă o Lenuţă "mare", mii de cusururi i-aş găsi…

Şi-apoi, mai mare mi-este teama, de-aş câştiga un sac de bani,
gândind ce şoc ar fi pe mama, şi de trăit mai are ani...
dar cel mai mult m-aş oftica pe-amicii mei ce, în neştire
ar chefui, s-ar bucura…pentru a mea nefericire.

Riscul meseriei

Mi-a căzut în ceaşcă iar
drum de seară, aşternut,
la tortiţă bani, în dar
și-n fund un necunoscut...

Nu mă mir, de câţiva ani
care mi-au fost bunicei,
dimineţile iau bani
io lucrând doar schimbul trei...

Iar la prânz, rutină, deh(!)
Îmi sorb ceaşca, o citesc,
curioasă, foarte, ce
“Făt-Frumos” am să găsesc...

Şi cuminte, şi dotat,
prezentabil, în Bemveu,
cu speranţa că odat’
m-oi căpătui şi eu...

Fi’n’c-un pic doar de gândesc,
n-ar avea nici un folos
ca să mă mai ostenesc
pe brânci la munca de jos...

Şi apoi, treaba-i nasoală
în profesiunea mea,
tot cătând, mai fac vreo boală
de la prea multă cafea!

Accident de ...măgar

S-a întâmplat un tragic accident,
banal şi pot să zic chiar foarte rar,
când soacra lu' Ion (şi el prezent)
mortal a fost lovită de măgar...

Şi-atâta jale pe bietul Ion
și plânsete pe ţaţa Maricica
încât s-a dat în şapte sate zvon:
Măgaru' a ucis-o pe mămica(!)

Aşa că, n-a trecut de miezul zilei
și-atâta lume-n jurul casei lor
s-a adunat, dar, la aflarea ştirei
acestui accident îngrozitor...

Însă Ion avea nedumerire
văzând puhoiul ce intra-n ogradă,
că soacră-sa, a dracului din fire,
avea prieteni mulţi şi-nc-o grămadă(!?)

"Ioane, înţelegem ce-ai pierdut"
zise un ins oftând cu tot amarul,
"De soacră uită, ce-a fost a trecut…
noi am venit s-aflăm…de vinzi măgarul!"

Divorţ în stil românesc

După atâţia ani de căsnicie,
acum, că amândoi ne pensionăm,
nici vorbă despre ură, duşmănie,
de-acord căzurăm ca să divorţăm...

Şi nu că ar fi fost nepotrivire
de caracter, ea grasă, io schilod,
ci chiar ne potrivim, dintr-o privire
suntem făcuţi pe-acelaşi calapod...

Că eu sunt fumător…şi ea fumează,
eu sting atunci când beau, ea bea cu foc,
la poker eu trişez, şi ea trişează,
cum dracu' de-am avut aşa noroc?!

Iar când ne-ncăierăm, o iau la moacă,
dar eu nicicând la faţă nu am dat,
de păr o iau doar când nu vrea să tacă
și-o-njur de mă-sa, fi'nd manierat...

Aşa că amândoi am hotărât,
după o viaţă plină de capricii,
să divorţăm că ne şade urât
s-avem un partener cu-atâtea vicii...

Motiv de divorţ

-Nu înţeleg - spuse judecătorul,
privind în ochii ei înlăcrimaţi -
Cât aş căta în tot rechizitoriul,
nu pot găsi motiv să divorţaţi(!?)

Doar pentru faptul că l-aţi întrebat
pe soţul dumneavoastră mult iubit,
pe unde, toată noaptea a umblat,
în zori, în aşternuturi, buimăcit?

Când dumnealui umbla, atâta tot!
Cu mâna după miere prin chisea
și v-a şoptit, lingându-se pe bot:
“Cu tine, Mărioară, draga mea”…

Ca, mai apoi, cum scrie şi-n dosar,
pe gât, la urechiuşă-nflăcărat,
v-a bâzâit gingaş, ca un bondar:
“Mărie, hai s-o facem înc-o dat’!”

-Păi…asta e, vă rog, fie-mi permis!
Aicea e problema, că…instanţa,
un amănunt, se pare, c-a omis:
pe mine, cu respect, mă cheamă... Tanţa!

Anunţ matrimonial

“Tânăr, nicicând căsătorit,
cu calităţi şi cu situaţie,
un caracter deosebit
și fără nici o obligaţie,

nici viciu, nici nărav măcar,
nefumător chiar pasionat,
duşman de moarte pe pahar,
cu maniere, delicat,

doresc relaţie serioasă,
c-o parteneră ...tot la fel”
(Adicătelea drăgăstoasă
și cu ceva la portofel).

Sună convingător, real
și de-o fi vr’una ce-a decis
să îşi ia soţul ideal,
tentată fi-va-n mod precis...

După doi ani de tribunale,
bani cheltuiţi la avocat
și multe alte angarale,
divorţul eu l-am câştigat:

cinstit fiind de când mă ştiu,
nu m-am mirat că în instanţă
m-au scos beţiv, scandalagiu,
dar asta n-are importanţă;

am împărţit tot, (bat-o vina!)
De a rămas ea cu mălaiul,
a luat în schimb casa, maşina,
iar eu valiza şi tramvaiul...

E drept că nu ne-am cunoscut
când ne-am luat şi-i un mister,
cum ne-am iubit de la-nceput
nepotriviţi la caracter (?!)

Dar astăzi, în ziarul local
am dat mai sus, ca să mă ştie
(anunţul matrimonial)
cea care îmi va fi soţie…

Mai jos, ceva interesant:
„Tânără, bine educată„
(Să ştii, mi-am zis, e chiar tentant!)
cu ochi căprui, la păr roşcată,

salariu bun, plus beneficii,
un metru şaij’doi…şi kile…
manierată, fără vicii,
(mă face ca să mor cu zile!)

Tacută (cum îmi place mie!!)
și gospodină, (ce noroc!!!)
gândindu-mă la căsnicie
un telefon i-am dat pe loc...

Ne-am întâlnit la o terasă
ce-o frecventam eu, ca burlac,
mă aştepta deja la masă,
din parc i-am dus chiar …liliac.

Doar din priviri ne-am înţeles,
atât de mult ne potriveam
și asta fi'n'că mai ales
din ziar perfect ne cunoşteam.

Facem acum "luna de miere",
din nou romantici, 'amoraţi….
(căci prima dragoste nu piere)
la fosta-mi soacră…la Ghimpaţi!

Poezioală desple secs (constatale)

Făcui fălă să vleau o constatale
la glădiniţă ieli, când am picat,
(cu toate că-s de-un an în glupa male)
să mol dacă glumesc, pe omoplat...

Ne-a esplicat doamna educatoale
amănunţit, chial ne-a si desenat,
cum am ajuns să ezigstăm sub soale,
cum fiecale a fost plocleat,

elam ochi si ulechi de culios
să aflu cum pe lume am venit
si chipes si isteţ si-asa flumos,
da' nu te mint, mai mult m-a plictisit...

c-al fi o balză, cale-n noptiţică,
ne-aduţe-n pliscu' ei, împachetaţi,
când scapă si mămica de bultică
făcută de la ouă si câlnaţi...

cum zboală balza asta-nţet, agale,
vleo nouă luni, să iasă luclu bun
si cum agiungem în pătuţ si-n ţoale
pe cosul casei, ca si Mos Clăciun…

Să vezi, măi flate, ţe educatoale!
Fălă misto, chial m-a lăsat pelplex,
la vâlsta ei, (ţe pept si ţe piţioale!)
să nu stie nimica desple secs!?

Geneză

De ar putea bărbaţii, printre rânduri,
să recitească ce demult s-a scris,
nu-şi vor mai face ei atâtea gânduri
despre ce-a fost, cândva, în paradis:

era o zi la fel ca orişicare,
de mii de ani, dar câţi, nu pot a şti,
nimic interesant, nici nou sub soare,
doar Eva începuse a vorbi,

puţin, fi'n'că la şcoală n-a prea fost,
şi dulce şi suav, să te încălzească,
nici pomeneală-aiurea, fără rost,
dând semne că putea să şi gândească...

Însă de ani, prin eden, cum am spus,
de păsări, flori şi animale plin,
create pentru ea de cel de sus,
mai trist se contura chipu-i divin,

că Domnul, iubitor, pe înserat
n-a mai putut, din bolta infinită
cu-n tunet a-ntrebat-o răspicat:
-de ce eşti, fata mea, nefericită?

- Părinte, ţi-o declar fără sfială,
de mere până-n gât mi s-a acrit,
sunt singură şi mor de plictiseală,
iar şarpele, şi el s-a ramolit,

grădina înflorită,-nmiresmată,
ce mi-ai făcut-o-arată de minune,
mă-ntreb, însă, ce rost am eu ca fată
aicea făr' un pic de ...acţiune?

-ei bine, draga mea, te voi servi,
un "om" am să îţi fac, mi-este uşor,
dar pentru asta îmi va trebui
de la călcâiul tău un osişor…

-dar ce e aia "om", vreo dobitoacă
păroasă şi cu coarne? mi-ai făcut…
mai bine fă-mi ceva ca să îmi placă,
supus şi-oricând să-mi ţină de urât…

-îţi fac o creatură ce iubeşte
cu foc! deja gândind să-i pun şi ouă,
ce vrei, copila mea, mă depăşeşte….
e necesară-o coastă, poate două

şi n-aş dori să zici că Dumnezeu,
cu-n rid te-ar fi lăsat, din eroare,
căci te-am creat perfectă, cum sunt eu,
dup-al meu chip şi-a mea asemănare,

aşa c-am să ţi-l fac cu mici defecte,
economia, azi, fi'nd la pământ,
pe lângă-acele două obiecte,
am să îi pun şi-un altul, să te-ncânt,

motiv că îţi va face zile-amare,
te va minţi, de-i soare sau e ploaie,
te va-nşela, lipsit fi'nd de pudoare,
bun de scandal şi gata la războaie,

isteţ, puţin va fi, da' nu-i durere(!)
chiar de s-ar crede el mai sus ca tine,
că, infantil, părerea îţi va cere
mereu, ca să gândească şi el bine...

Însă un lucru-i foarte important
de care cred că vei fi mulţumită,
va fi chiar şi drăguţ, mai rar galant,
da-n pat el te va face fericită…

-păi de-i aşa, mă-ncântă-această treabă
chiar de aş pierde raiul pământesc,
dacă mi-l faci acum, te rog, pe grabă,
cu ce-aş putea eu să te răsplătesc?!

- Atâta-ţi cer, ca "omul", anonimul,
ce va gândi că-i zmeul între zmei,
să-l laşi pe el să creadă c-a fost primul,
şi-acest secret să-l ţii…ca-ntre femei!

Vizita bunicii
(scamatorie)

Ce bucurie pe Gigel
când a intrat bunica-n casă!
În sus sărea dragul de el
cu-o faţă-atât de radioasă :

-ce bine-mi pare c-ai venit (!)
tăticu e-n bucătărie
şi este gata pregătit
să facă o scamatorie….

- Gigele, dragă, nu vorbi!
zise târând un geamantan…
-mamei i-a spus, că de mai vii…
va merge, cică…pe tavan!

La moartea bunicuţei

La nouăş'trei de ani ce-i împlinea
ca amatoare de senzaţii tari,
n-aş fi crezut nici mort, în viaţa mea,
c-o va mierli în somn la ore mari;

dormind, fără dureri, este un vis,
cum ai pocni din deşte, dac-ar fi
şi-apoi să te trezeşti în paradis…
să mor, c-aşa şi eu aş tot muri!

Dar nicidecum în chin diavolesc,
să văd moartea venind cu ochii mei,
să urlu şi-ngrozit să mă topesc…
ca ăia de-i căra-n merţanul ei.

Sex & shopping

Nu ştiu dacă ‘oi greşi,
însă fără protocol:
sexul e precum ar fi
la cumpărături în mall;

un bărbat ştie ce vrea,
intră iute,-a terminat,
iar apoi, făr’ să mai stea,
iese-afară uşurat,

nu îşi pierde ore-n şir
după aia nici să-l baţi,
îşi aprinde, abitir,
pân’ la uşă un carpaţi...

Dar femeia…este bai,
cum şi-a pus al ei picior,
după ea, frate-meu, stai,
nu-i scapă un colţişor...

Prin buticuri, prăvălii,
brazdă mallul în zig-zag,
amintindu-şi de copii
când obloanele se trag,

tot probează, tot oftează,
ia pantofi şi din vitrină,
dar nimic nu-i aranjează
şutul ei de balerină...

Se îmbracă, se dezbracă,
bluze, fuste ori taioare,
până ape-ncep s-o treacă
de la cap printre picioare:

ba arată mult prea lată,
vrea o fustă subţirică,
aia roşie-i pătrată,
cealaltă are burtică...

Pune-o rochie maro,
se-oglindeşte strâmb şi drept,
parcă toată-i doar popo’,
nu tu mijloc, nu tu pept,

ia o bluză, o îmbracă,
(ce-o probă de patru ori!)
chin şi draci pân’ o dezbracă,
fi’nd lipită de sudori…

Umblă-apoi prin galantare,
mai se-agaţă de-un ciorap,
prin furouri, ce răbdare(!)
îţi dai ochii peste cap,

ori e mică, ori nu-i mare,
câte zdrenţe-a tot probat,
n-a găsit măcar culoare
după gustu-i rafinat...

Și-uite-aşa, precum vă zic,
dop-o zi prin mall pierdută,
făr’ să cumpere nimic
pleacă... .nesatisfăcută.

Chiloţii din Paşcani

Iera parcî o zî di sărbătoari
că-n şientru la Paşcani or apărut
prin prăvălii şî pi uliţa mari,
chiloţi atât di mulţi ci n-am văzut,

şî ni miram uimiţi privind la iei,
fi'n'cî la noi pi străzi nu viezi chiloţi,
ierau şî mari şî mişi şî mititiei,
şî di frumoşi, pot zîşi, ierau toţi,

că n-am găsît, vă zîc, doi că-s urâţi
şi nişi suşiţi, cum poati sî mai hii,
or sî hi fost olec,-aşa, boţîţi…
da' şi vorghieşti...ierau şcoşi din cutii!

Iar fietili, cum s-ieli ruşînoasi,
or cam roşît vorghind mai cu păcat
şi-or înghiţît în săc hiind sfioasi,
cî din chiloţii-aşei nişi n-or probat,

c-a doua zî or dispărut cu toţi,
cî dupî confierinţî or pliecat
c-un avion plin ochi doar cu chiloţi,
da' numa' doi chiloţi or chilotat!

Iarnă grea

De când mă ştiu n-am detestat
şi n-am urât iarna mai tare,
aşa cum astăzi s-a-ntâmplat
sperând că-i ultima ninsoare.

O aşteptam întotdeauna
între-ale ei albe veşminte
şi să-i fi zis măcar vreuna,
nu îmi aduc nicicând aminte,

fi'ndcă aşa sunt eu de fel,
de când se cerne prima nea
şi pân' la primul ghiocel,
mă aflu în natura mea:

cum văd că ninge la fereşti,
mă scarpin vesel pe buric,
sorbind, c-am rude la Piteşti,
o ţuică fiartă în ibric...

Și peste-o săptămână, dacă
va ninge iar, cu vânt şi ger,
îi fac necaz, scăpând în joacă
mai multe boabe de piper.

Iar de se pune pe ninsoare
trei zile-n şir, cum nu-s voinic,
nici vorbă c-o să mă doboare
cât ţuica fierbe în ibric!

Și-i râd în nas privind de sus,
că stau la cinci, am şi balcon...
De când e ea nu m-a răpus
chiar făr' să port măcar palton!

Însă acum, ca niciodat',
mi-e teamă că mă dau învins,
ingrata iarnă, ne-ncetat
parcă-n prostie a tot nins.

Și mă întreb, plin de fiori,
de-ajung în primăvară viu,
fi'n'că a nins de-atâtea ori
de m-a lăsat fără rachiu!

Spovedanie

- Părinte, am venit, să fiu iertat,
cum sunt eu bun şi plin de nenoroc,
făcui fără să vreau un mic păcat
cu-n braţ de lemne bune pentru foc…

- Da' spune fără teamă, măi Vasile,
ai doborât în sat vr'un pom uscat(?!)
că te cunosc de-atâţia ani de zile
şi altul nu-i ca tine mai curat…

- Părinte, ştiţi, eu anul ce-a trecut
tot la pădure lemne am tăiat,
având şi car şi boi şi priceput,
le-am şi cărat la oamenii din sat...

- Cumva te-a pus satana ca să furi
vreo buturugă sau niscai surcele?!...
Ferească Dumnezeu de ce-ai să-nduri,
nici dracu' nu te scapă de belele!

- Da' nici prin gând părinte de furat(!)
eu lemne am grămadă sub pridvor,
dar iubitor şi milostiv am dat
unei personae fără ajutor...

- Păi ăsta nu-i păcat, e creştineşte!
Tu vii la mine ca un păcătos?!
mai bine du-te şi te răcoreşte
cu un rachiu, la cârciuma din dos!…

- Da’ staţi Părinte, că n-am terminat!
am pus un braţ baban de lemne-n car
şi mai apoi, cum dracu’ s-a-ntâmplat,
că doar mă ştiţi cât sunt de gospodar,

le-am descărcat din car, le-am şi crăpat,
la văduva lu’ Ion, de sub pripor,
de mila ei, gândind la răposat
că a lăsat-o fără ajutor…

- Și-apoi, şi-apoi(?) că m-ai înfierbântat,
(întreabă popa mort de curios)
spre casă înţeleg că ai plecat
da’…nu pe lângă boi, cumva pe jos!?

- Nu vă grăbiţi aşa tare părinte!
Că i-am aprins şi focu’, m-a cinstit
cu vin d-ăl vechi şi câteva plăcinte,
pân-ce odaia bine s-a-ncălzit

şi tot băgând pe foc, o văd părinte
că-mi dă cămeşa jos, sub ochii mei(!)
iţarii îi dădui eu mai ‘nainte,
mă cam strângeau, ce o fi fost cu ei(!?)

şi-apoi s-a întâmplat…ce s-a-ntâmplat
în faţa sobei, goală ea şi eu…
da’ a fost bineee, n-o zic cu păcat,
l-aş supăra cumplit pe Dumnezeu!…

- O, Doamne, iartă-l, vai ce păcătos!
Și-o fi pierdut chiar minţile pesemne,
de a ajuns iţarii să-i dea jos,
făcând risipă de atâtea lemne!

Da' spune-mi tu cinstit, bade Vasile,
s-a întâmplat cumva să fie-n post?!
Că le ardea în două sau trei zile
femeia şi cu grijă şi cu rost…

- Precis să zic, nu îmi mai amintesc,
dar, de e bai, chiar şi de două ori
pe deşte iaca stau să socotesc:
…din august ce-a trecut…până în zori!

Poezioală desple Mos Clăciun

Copiii lăi m-au supălat
la glădiniţă cu o veste,
că, Mos Clăciun e o poveste,
nu e si nici n-a ezigstat,

că nu ale nici sănioală,
nici balbă albă, nasu' losu,
chial au si lâs că noaptea mosu'
pe cosu casei nu coboală...

Am fost atât de indispus
si-am plâns cu laclimi, suspinând,
pe Mos Clăciun îl stiu de când
pe mine balza m-a adus...

Da' ca să mă conving, am stat
cu ochii mici sub plăpumioală,
făcându-mă că dolm de-aseală,
să-l văd si io măcal o dat'.

Întl-un tâlziu, palcă plin vis,
l-am auzit plin dolmitol
pe la pălinţi, venind în zbol,
că ei aveau geamul deschis,

tiptil apoi, în pas glăbit,
tlecu plin hol cu sacu-i plin,
că i-am văzut umbla puţin,
la pomu' male-mpodobit,

sub cale-a pus mosu', galant,
si giucălii si ciocolată…
vă povestesc io altădată
că alţeva-i mai impoltant...

că, după ţe a fost el gata
si cum pe toate el le stie,
a tlas din sticla de lachie
pitită în balcon de tata,

s-a dus si în bucătălie,
şi-a tot cătat plin fligidel,
că nu i-e flică lui de gel,
mâncând cu poftă din piftie,

si tot tiptil a si plecat,
mai vesel palcă si vioi,
da' milosea a ustuloi
pe flunte când m-a sălutat...

Asa că io, as vlea să stie
copiii lăi, că Mos Clăciun
ezigstă si e tale bun…
si fălă să fac băscălie,

îi plaţe ţuică si piftie…
cledeţi-mă când io v-o spun!

P.S.
Am povestit ţe s-a-ntâmplat
si lu tăticu' si mămica,
si, flate, toată ziulica
atât de mult s-au minunat!

Celor mai mari duşmani ai neamului românesc

De aş avea putere-n mâna dreaptă
să-i ţin de ceafă, ţi i-aş altoi
cu stânga până ce m-aş răcori
fără regret, pentru această faptă...

Le-aş da la ochi pân’ dudele s-or coace,
şi dinţii le-aş zbura, şi trei măsele,
ca sâmburii pe-asfalt, de corcodele,
iar nasul, zărzărea din pumni le-aş face.

Și-n timp ce le-aş servi, cu mult nesaţ,
castane repetate-n scăfârlie,
i-aş îndopa cu dero, sau leşie,
să n-aibe greţuri de la găinaţ.

I-aş pune-apoi, pe rând, cu-n polonic,
să-nghită numai pere mălăieţe
şi piersici scofâlcite de prin pieţe,
dând foc uşor de tot la alambic.

Ca-n miez de noapte, fără stele, lună,
să-i fierb natur, la piele, în chiloţi,
să înţeleagă,-ai dracului de hoţi,
că ţuica se mai face şi din prună!

Poveste din satul meu

Fusei şi io, duminica trecută,
la liturghie, că n-am fost în veci
şi lume, bă! atât fuse de multă,
cu mine, Leana, Sucă…vreo cin’zeci,

şi-aproape de sfârşit s-a dat pomană,
din neamu’ lu’ Florică, un bunic,
covrigi uscaţi şi zaibăr vechi din toamnă,
da’ al’ceva parcă vrusei să zic:

ne zise popa,-acasă, să citim
ce-a scris Ion, capitolu’ treizeci,
că vrea despre minciună să vorbim,
duminica ce vine, că nu-i meci...

Mă scărpinai în cap lovit de streche:
cum dracu’ de a scris văru’ Ion,
când toţi îl ştim că-i prost fără pereche,
n-are habar s-ascută un creion!?...

Am dat de el atunci, că-s norocos,
la crâşmă, unde zilnic ne-ntâlnim,
şi l-am cinstit cu gându’ să-l descos,
că popa ştie tot iar noi nu ştim...

Și-l întrebai, mai rău ca şi pe hoţi,
că-mi spuse tot, (eu mai dădui un rând!)
chiar se jură, să-i sară ochii toţi,
de scris, n-a scris, să nu am nici un gând...

La slujbă iar fusei, de curios,
şi de Ion când popa a-ntrebat,
răspuns-au toţi cu glas, aşa voios,
zicând că au citit ce li s-a dat!

“Părinteee-iartă-i, că nu ştiu ce fac!”
Strigai din fund, fi’n’că ştiam precis,
“ăştia au mintea pusă pe arac,
capitolu’ treizeci Ion n-a scris!”...

De-atuncea, de la popă am respect
că-mi strânge mâna când la crâşmă vine,
da’ eu consider că este corect…
îl ştiu pe Ion…mai bine ca pe mine!

Respectul

Se-ntâmplă că de-o vreme, ori că m-am ramolit,
ori poate că pământul prea mult s-a încălzit,
constat cu-nfrigurare şi nu sunt incorect,
o fi ea “criză mare”, dar nu mai e respect

de mame, de părinţi, de guvernanţi, de popi,
nici vorbă de vădane, de ciungi sau de miopi,
dar cel mai mult lezat şi nu e prima dată,
sunt că a fost uitat respectul pentru tată...

Mă calcă unul azi pe ştaif şi pe bombeu,
o gioarsă, muhaia, să nu-i zic derbedeu,
în colţ la farmacie, c-aşa-i acu’ modern
s-aştepţi în rând cu lumea, pilule de guvern...

Schimbând doar trei cuvinte, mai bine că tăceam,
că sare el, din spate, la coadă cum şedeam…
cum zic, un terchea-berchea, o jagardea, un tont,
că…n-aş avea dreptate, mai să imi dea şi-un ghiont(!)

Dar eu, manierat…ce puişorii mei!
mă-ntorc la el pe dat’, uşor, fără scântei
şi-i spun direct, frumos, ca om civilizat:
nu fi, bă’, idiot! bă’, boule-ncălţat!

Păi, să te ţii, mă’ vere! injurii, insulte,
da’ ce mi-a zis de mamă, de rude, că am multe,
mucosu’, jagardeaua, striga ca un netot,
“cum mi-am permis să-l fac, în public, idiot?!”

i-am explicat apoi, că nu am nicio vină,
pe mă-sa n-o cunosc, nu mi-a fost nici vecină
şi-oi fi făcut copii, jdemii de marinari,
da-n public nicidecum, cu martori oculari...

Numai că mitocanul, tot insista mereu,
cu pumnul sus, de paşte şi-al mamei Dumnezeu,
sudalme înşira la fel ca un robot
că… io l-aş fi făcut, în lume, idiot(!?)

Da'… ce să-l potolesc ! Tembelu', şi bengos,
cănd vrui să-l liniştesc, era mai arţăgos,
că-n fine, m-a convins şi-o spun fără ruşine,
la vorbă semăna şi caracter, cu mine…

Aşa că, spuneţi voi, el tânar, educat,
om cu pretenţii mari, cu titluri, doctorat,
un intelectual, mândria românească…
se poate,-aşa urât, cu tac-su să vorbească!...

Poveste de la etajul 3

Pe scara noastră, la etajul trei,
aveam un tânăr talentat poet
ce zilnic ridica la dumnezei
vecinei, o violă-ntr-un cuartet...

Cum începea să scrie un sonet,
sacâzul se cernea cu gust amar
în lied, sau vreo sonată, menuet,
de închidea şi-n colţ la aprozar...

Bătu asear' la uşa-i încuiată
să-i spargă scripca, futu-i mama ei!...
când o văzu, pentru întâia-şi dată,
o pană se muiase-namorată

Și-o violină-n noapte pe alei,
de mână un sonet şi o sonată...

Curiozitatea cea mai mare

Ne este teamă de păcat,
de iad, de cazne, dar e scris,
de prima dată s-a-ntâmplat
fără discuţie-n paradis...

Din pomul care-a fost oprit
şi asta din curiozitate,
un măr în doi au împărţit
ca să le ştie ei pe toate...

Apoi ei şi-au acoperit
ruşinea cu o frunză, care
în lume, iată, a ivit,
curiozitatea ce mai mare!

Vremuri noi

S-au schimbat atâtea-n lume, oamenii, la fel şi ei,
mi-amintesc, şi nu sunt glume, când eram noi tinerei,
un flăcău, un oarecare, când la vatră s-a lăsat,
era copt, om pe picioare…ce să mai, era bărbat.

Prima toamnă cum găta de cules la razachie,
omul se căpătuia cu vreo Leană sau Mărie,
ca apoi, bun amorez, în micuţul lor cătun,
era gata de botez chiar în postul de Crăciun

şi cu Leana, ori Măria, făcea casă şi copii,
n-avea treabă cu chiria sau, la visa, datorii,
ajungând la patruş'cinci, vârsta când aproape toţi
cumpărau din târg opinci la nepoate şi nepoţi…

S-au schimbat atâtea-n lume, oamenii şi ei la fel
un flăcău, şi nu dau nume, fiind mulţi astăzi ca el,
nu ştie ce-i căsnicie, de copii nu vă mai spui,
când, o zi, la cătănie nu a fost în viaţa lui...

În schimb, şade cu chirie, singurel, ani după ani,
având doar o datorie…dar, nu pomenim de bani,
nici de Leni, nici Mărioare, căci o frază e destul,
un flăcău la vârstă mare nu-i bărbat, e doar mascul...

Și de-abia când e sătul de spălat, gătit, călcat
şi prin casă, de fudul, zi de zi făcând curat,
socotind că nu e drept slugă-n casa lui să fie,
se decide, înţelept, să-şi găsească o soţie,

însă după cununie, pân' să se acomodeze,
i se scoală pe chelie, sictirit, să divorţeze,
căutând la disperare ca să scape de năpastă,
şi tot din motive care…l-au făcut să-şi ia nevastă.

Pescarul

Este persoana-aceea care,
din Valea Seacă-n Machu Picchu,
de-ar fi să-i zici c-a prins un viciu,
ţi-ar arăta…”atât de mare!!!”

E individul ce, efort
pe lac depune şi de plouă,
iar de-a-nţepat o fâţă, două,
numeşte-această treabă, sport.

E singurul din cei în viaţă
care, modest, precum se ştie,
cu-n peşte în fotografie,
nu ai să-l vezi să stea în faţă.

E-un poliţai care, pe targă,
de sete, foame leşinat,
nu pleacă pân’ ce n-a luat
un infractor, măcar, pe vargă

şi tot el e nevinovat (!)…
Pentru a nu ştiu câta oară
se laudă c-a tras pe sfoară
pe-atâţia şi… nu-i condamnat!

E comunistu’ ăl mai mare,
ce, fără pâine, mămăligă,
doar cu carnetu-n mână strigă
sperând să prindă roşioare.

E insul ce, bun de guriţă,
cu polonicul învăţat,
e mulţumit când i-a picat
măcar o ştiucă-n linguriţă.

E un flăcău ce, la parâmă
trăgând o noapte-n disperare,
posedă muşchi ca să declare
c-ar mai avea un pic de râmă.

E juna care-a prins un domn
în plasa ei şi de un an,
caras visează sau biban,
mergând de mână cu un somn...

E pensionarul ce dieta
pe la scrumbii şi-o tot răsfaţă
fără de băţ, nici plumbi, nici aţă,
uşor, de sus...cu mulineta…

Sunt vicioşii-aceia care
s-or duce unul câte unul…
başca femei, rachiu, tutunul…
noroc că au… multă răbdare!

Roata

S-a întâmplat demult, nimeni nu ştie,
când prima dat' a fost uimită gloata,
din ginta nu ştiu cui, o scăfârlie
descoperi marea minune, roata,

de s-au mirat un secol, două poate,
privind cum se rotea, cu întrebare,
deştepţii ce-şi dădeau şi-atuncea coate:
“la ce-ar putea fi ea folositoare?!”

Târziu de tot, când plugul inventară,
le-a dat prin cap de-au pus-o la cotigă,
la roabă,-apoi la car, apoi la moară,
având mai lesne pâine, mămăligă...

Și-au învârtit-o-n cântec la fântână
şi-n lut olarii străchini toate pline,
făcând în viaţa lor doar cu o mână
mai multe, şi mai iute, şi mai bine,

pân-au găsit că-n abur e putere
şi rând pe rând, cetate cu cetate,
pe drum de fier, urcând prin bariere,
au cucerit în goană ca pe roate,

croind apoi, cu osiile-i unse
în aur negru supt şi de sub mare,
cărări de mintea noastră nepătrunse,
pe Lună chiar făcând-o călătoare,

de am ajuns, ca noi, astăzi, în toate,
pe munţi, pe mări, prin aer sub aripă,
de roţi să fim mânaţi, că-s mici, dinţate
şi-a' lor supuşi să fim în orice clipă,

fără să ştim de mai avem vreo ţintă,
de coborâm, urcăm, cum unii spun,
care de-o vreme-ncearcă să ne mintă
că ne-am afla, de fapt, pe ...drumul bun.

Horoscopul săptămânii

Această săptămână-i specială
şi taurul şi leul sunt pe cer,
fecioara a păşit în boreală,
iar racul s-a ascuns într-un ungher...

La început primeşti o veste bună:
auzi că soacra-ţi pleacă la Piteşti,
dar vine înapoi după o lună,
de teamă că la păr n-ai să albeşti...

Şi tot atunci primeşti şi-o veste rea:
al tău vecin, duşmanul cel mai mare,
v-a fi lovit de-o basculantă grea
şi va scăpa, (al dracului!) se pare…

În casă vei avea doar armonie
şi linişte aşa cum îţi doreşti,
fi'nd rândul tău iar la bucătărie
şi rufele să calci cât te-odihneşti...

Iar în amor, e-o săptămână bună,
căci te alintă straşnic Cupidon,
romantic vei visa sub clar de lună,
în braţe… cu căţelu' pe balcon...

Duşmani nu ai să-ţi faci aceste zile,
iar de prieteni uită dacă poţi
aşa cum au uitat şi ei de tine,
că le-ai dat bani cu împrumut la toţi…

Iar starea sufletească-i minunată:
vei fi şi mulţumit şi încântat,
că “steaua” va fi iar eliminată
şi, astfel, două zile… vei fi beat.

Apoi, pe la sfârşit de săptămână,
un dar de bani precis ai să primeşti,
e leafa ce îţi trece doar prin mână,
căci rata la maşină o plăteşti…

Îţi dau şi-acele cifre norocoase,
că la câştig sunt sigur că visezi:
din patruzeci şi nouă, cată şase
şi să le joci, că altfel n-ai să pierzi...

Însă norocul o să-ţi iasă-n cale,
aşa cum de-obicei eşti tu băftos,
să nu te miri dacă va fi cam moale
când vei călca în el…foarte vârtos!

Dumnezeu ştie de glume

V-aţi întrebat ce ar fi fost prin lume,
dacă prea bunul nostru Dumnezeu,
n-ar fi ştiut în viaţa lui de glume…
Păi…se-nchina şi ultimul ateu,

văzând la trei minute cinci minuni,
cum Preaînaltul cel mărinimos,
ne onora a' noastre rugăciuni,
luându-ne pe toţi în serios

şi-atuncea, nu încape îndoială,
toţi am fi fost avuţi, milionari,
fără efort, sudori, fără de şcoală,
râzând de preşedinţi, parlamentari...

Plus, ce palate, vile ne-ar fi dat
şi pline şi cu vrute şi nevrute,
neveste-am fi avut, cum ne-am visat
şi peste mintea noastră de tăcute,

nu mai vorbesc, merţane barosane,
cum unu-l tot visez de cinşpe ani,
bairamuri, şprituri veşnice, friptane,
şi ţoale, să ieşi mândru pe Lipscani...

Aşa c-o s-o scurtez, fi'nd de prisos
şi-am să v-o zic pe şleau, într-un cuvânt,
că El, de ne lua în serios,
era, măi frate, raiul pe pământ!...

Numai că, mă gândesc…la o adică
şi pe un deşt, atât, de socotesc,
pe şiră simt deja cum mă furnică,
ştiind ce e năravul românesc

şi cât e de-ndărătnic, urâcios,
cum fraţilor, români, le poartă pică
şi cât de-al dracu-i de invidios
injurii şi blesteme când ridică…

Noroc, însă,-i că El ştie de glume,
zâmbind mereu la rugi de "buni creştini"
Dovadă-i că suntem încă pe lume,
şi capre încă fată prin vecini!

Pupăza din tei

A fost odat' ca niciodat'
o pupăză-ntr-un tei…
Povestea zice c-a scăpat
să fie (nu-i exagerat!)
vândută pe cinci lei...

Și-a fost şi un Ion în sat,
căci de la el se ştie,
ce-ntr-altă lume a plecat,
fără ca să fi câştigat
viza la loterie…

Bătrânul tei a fost tăiat,
ajunse tot hârtie
într-un volum, frumos legat,
în şapte limbi şi exportat
cu fală şi mândrie,

că-ntreaga lume a aflat
povestea din popor
şi-atât de lesne a-nvăţat,
cât e românul de dotat
şi bun ca vânzător...

De au dat buzna, uşurel,
străini la noi în ţară,
cu daruri, bani, cu zăhărel,
ştiind că noi mâncăm de fel
tot ce prin aer zboară.

Aşa că azi nu ne mirăm
c-o pupăză din tei,
de vrem cumva s-o cumpărăm,
la bancă tre' să-mprumutăm
la vreo… cinci mii de lei!

P.S.
De-ar fi ştiut ce se-ntâmpla,
pariu pe creanga mea! :
Ion, povestea n-o scria,
pe Eminescu îl caftea,
şi... popă se făcea!

Evoluţie

Săracu' Darwin! A avut dreptate:
numai privind maimuţele în pom,
găsim că sînt la fel organizate
precum se vede bine şi la om,

căci fiecare-i la câte-un nivel
pe ramuri, însă foarte diferite,
iar dacă vr-una a mişcat niţel,
cele din vârf devin neliniştite...

Și-apoi, cele de sus privind în jos,
zăresc mereu doar feţe zâmbitoare
ce râd adeseori, chiar copios,
că-n sus privind văd numai funduri goale.

Iar dacă vr-una vrea sa se ridice
pe-o ramură mai sus, fără să-i pese,
îşi face loc, cum regula ne zice,
uşor, doar sărutând…câteva fese!

Pocăinţă

Ajungând ca şi-un proscris,
(că de asta eu sunt bun)
fraţilor, azi m-am decis:
pe şpriţ gura n-o mai pun,

că satana m-a tentat
cu un şpriţuleţ de vin,
de făcui mereu păcat,
să mă ierte ăl divin(!)

Vorbe rele mi-au ieşit,
iar prestigiul meu, sus-pus,
la un colţ mi-a fost ştirbit,
tot de la un şpriţ în plus.

Chiar şi popa m-a luat
pe departe,-aşa, la rost,
auzise el prin sat
că beau şpriţuri şi în post.

Astfel că, nu fiţi miraţi,
când mă prinde noaptea-n sat,
să mă tai şi să mă baţi,
eu, cu şpriţu-am terminat.

Deaceea iar vă spun,
ca umil şi bun creştin,
cât oi fi n-am să mai pun,
nici un strop de apă-n vin!

Noua pensie aprobată de guvern

Cum vorbesc astăzi prin sat babele clevetitoare,
în sfârşit, s-a aprobat "pensia de fată mare"
de al nostru parlament ce se zbate an de an,
să ne-aducă, evident, la nivel european...

Și, cum sunt pensionaţi, bâlbâiţi, cu capul tare,
chiar peltici ori…deocheaţi, nu îmi este de mirare
să aud, creştin sadea, făr' să am o altă vină,
că şi-o babă poa' să ia pensie c-ar fi virgină!

Nu îi trebuie decât, de la popă o hârtie,
în care să scrie-atât, că pe barba lui o ştie
şi nu-ncape îndoiala că ar fi făcut păcat
în figuri, sau mântuială, de când e, cu vr'un bărbat…

Chiar…de ar avea copii, cin' să o mai ia la rost,
când ştim de la liturghii de un caz ce a mai fost?!
Plus, c-un "docoment" semnat, de "prea sfântul", fiecare
ia-n mod cert şi garantat "pensie de fată mare"!

Dar…cu noi e mai nasol, nu ne dă popa hârtie,
cum el, fără Interpol, de la cârciumă ne ştie,
unde, parcă-am fi ursiţi, când ne apucăm să bem…
Nu o mai lungesc, că ştiţi, ce lăudăroşi suntem!

Femeile...

Păi cine-a zâs că-i ne-nţelegătoare
muierea, păi a zâs o vorbă mare !
Auzi prin ce trecui ieri după-masă
când ajunsei din târg, nene, acasă:

fusei plecat şi cu Florică, doi,
cu luna-n băţ, cu praz şi usturoi
şi-aşa o zî dă market ce-am avut
că prazu' tot şi aiul l-am vândut...

Mă săturasem, muică, până-n gât
dă muncă frânt eram dă tăbărât (!)
Și cum avui şi-o noapte tare grea,
un pui dă somn, să mor, om mă făcea...

Parcai sub dud măgaru', nelegat,
Florică mă-nţelege minunat (!)
Însă cu Leana-i lucru dă prisos,
muierea le-nţelege tot pă dos...

Păi cât vrusei să dorm vro oră-n pat,
dă patru ori, mă vere, m-a sculat (!)
Bă' şi-i spusei doar clar, pă româneşte
futu-l pă ăla care mă trezeşte (!?)

Sfat femeilor norocoase

Am început să nu mai fiu uimit
de câtă văicăreală e prin sat,
femei care se plâng că n-au găsit
şi nu găsesc pe lume un bărbat

adevărat, de casă, iubitor,
fidel, cu portofel bine-aranjat,
cuminte şi supus, ascultător,
neviciat, stilat, manierat...

de-aceea eu, milos şi săritor,
le-aş da, mai mult nu pot, numai un sfat,
acelor norocoase, ca favor,
ce ştiu să preţuiască un bărbat:

dacă pe-această criză v-aţi găsit
un ins ce-i prezentabil, talentat,
inteligent, dotat şi…în sfârşit,
modest cum nu-i pe lume altu-n sat

şi aţi dori să îl aveţi mereu,
să nu vi-l fure-o alta ce l-ar vrea,
doar întrebaţi-o cum, nu v-o spun eu…
v-o spune Mărioara, soaţa mea!

H2O

Cine gândea, din şase bilioane,
nu prea demult, treizeci de ani 'nainte,
pe ce mai e uscat printre oceane,
ca apa să o cumpere cuminte
din prăvălii, la sticle sau bidoane?!...
Nu i-ar fi dat nici dracului prin minte!

De drag mergeam în zori pe sub colină
chiar de aveam fântâna mea pe vale,
să-mi umplu la izvor căldarea plină,
sorbind din ochi mării şi marghioale…
Ca lacrima, ce apă cristalină
şi nu dădeam pe ea două parale!

Până-ntr-o zi, când spre uimirea mea,
la băcănie-n colţ văd, din greşeală,
cătând prin raft ceva pentru măsea,
în sticle, apă chioară, naturală(?!)
De-abia-nvăţat cu ea de la ciuşmea
ca emigrant pe-atunci în capitală,

cu etichetă, firmă serioasă,
trag eu un gât, o scald printre papile,
produs interesant, la gust apoasă
şi proaspăta, avea doar şapte zile,
iar într-o parte,-o listă curioasă
cu chestii la fel de inutile:

grăsimi, zero la sută, proteine,
colesterol…erau la rând vreo zece,
magneziu, calciu, fosfor, vitamine…

de niciun fel, să nu ni se aplece...
şi important, cum se păstrează bine:
“la loc uscat, întunecos şi rece”.

Însă mai jos, “reţetă culinară”,
noroc că mi-a sărit atuncea-n în faţă!
Muream şi nu-nvăţam cum se prepară
pentru un scotch, un wisky,-n astă viaţă
sau şpriţuleţ în zi caniculară,
din apă...cubuleţele de gheaţă!

Căţeluş cu păru' creţ

Astăzi tata m-a-nvăţat,
cât e el de ocupat,
să lecit o poezică
ce-o stiam în glupa mică,
si foalte usol l-am luat
fiind tale concentlat:
-tle' să zic o poezea
si-am uitat-o că e glea,
vlea doamna educatoale
s-o zic mâine la selbale
si te log, tată, pe tine
să mă-nveţi s-o zic mai bine,
-m-ai prins pe picior greşit,
meciul încă nu-i sfârşit,
ochi nu sunt, doar o ureche,
zii, că sunt lovit de streche,
dacă pierdem, am să mor,
sparg înc-un televizor…
-căţelus cu pălu' cleţ
fulă laţa din coteţ…
-măi gigele, stai aşa!
Tre' s-o mai lucrăm cumva,
"fură", sună cam nasol,
nu-i civilizat, parol,
a luat-o,-aşa pe blat….
Mamăăă…ce a apărat!
- Căţelus cu pălu' cleţ
ia lăţusca din coteţ…
-dar nu te grăbi prea tare
să nu faci discriminare,
nu e raţă, e răţoi
şi nu-i d-ăla prea de soi,
e-unu' fraier, mititel…
trage băăă, nu fi tembel!
- Căţelus cu pălu' cleţ
ia lăţoiul din coteţ…
-şi-acum…părul creţ al lui
dă impresia că-i şui,
zi-i că-i…ondulat măcar,
chelios… e prea barbar
şi "coteţ" e demodat,
hai să-i zicem…din palat!
- Cuţu' cu păl ondulat,
ia lăţoiul din palat,
el se giulă că…
-stop !"se giulă"…i-arhaism,
bagă un neologism!
"El promite", sau…mai vag,
ah!…ce dribling în zid-zag!
Căci "se giulă", cu respect,
e politic…incorect…
- Cuţu cu păl ondulat
ia lăţoiul din palat,
el plomite că nu fu….
-stai, stai, stai aşa niţel
să nu-ţi iasă-un porumbel!
Fără "fu"...'le mama lor,
ne caftesc din nou la scor!
Zi-i, că eşti băiat cuminte,
"el promite…şi nu minte!"

- Cuţu cu păl ondulat
ia lăţoiul din palat,
el plomite si nu minte…
-el promite şi nu minte?...
-el plomite si nu minte…
-el promite şi nu minte?...
…că va fi ial plesedinteee!
- Hai că m-ai înebunit!
Iarăşi văd că ai zbârcit,
nu poţi zice-o poezică
de o strofă mititică?!

Ți-o spun eu numai o dat'…
…ne-au bătut de ne-au uscat!...
Căţeluş cu părul creţ,
fură raţa din coteţ,
el se jură că nu fură,
dar l-am prins cu raţa-n gură!
Te complici, şi pentru ce?!
vezi cât de uşoară e?...

…Poate data viitoare
câştigăm în deplasare…

Poveste pescărească

Luându-mă prieteneşte
amicii mei mi-au cam tot zis,
să pot şi eu să dau la peşte
ar trebui să-mi iau permis.

Mergem mereu, de câţiva ani
şi dând la peşte pasionaţi,
la ştiuci, la crapi sau la bibani,
venim acasă delectaţi.

Însă permis nu mi-am luat
şi asta nu din indolenţă,
ci pentru că am remarcat
nici cea mai mică diferenţă.

De dăm la somn sau la ce dăm,
că-i mămăligă, râmă vie,
cu toţii peştele-l luăm
de la aceeaşi prăvălie!

Norocul meu

Găsit inel şi verighetă
de aur, optuşpe carate,
cu piatră fină şi discretă,
printr-un noroc tâmpit azi noapte.

În viaţă, toată lumea ştie,
regrete ai atunci când pierzi,
dar când găseşti, ce bucurie,
te miri si chair te minunezi(!)

La fel şi eu, cât m-am mirat
când le-a găsit, fi'ndcă-i o taină:
ce dracu' o fi căutat
nevastă-mea la mine-n haină?!

Sclisoale cătle Mos Clăciun

Mos Clăciune, Mos Clăciune,
anul ăsta tot, pe bune,
că am fost băiat cuminte,
am la tine-o lugăminte:

noaptea aia de-ai să vii
nu-mi aduce giucălii,
n-am nevoie de patine,
sau vle-un tlenuleţ pe sine,

nu vleau puscă, niţi pistol,
oli vle-un ulsuleţ nasol,
să n-aud de tlotinetă,
tliţicletă, biţicletă,

sau vleo balcă cu motol…
Vleau si io…un flăţiol,
că, fiind singul meleu
habal n-ai cât mi-e de gleu,

n-am cu ţine mă giuca,
povesti sau discuta
chestiuni ca întle flaţi,
sau gagici, ca-ntle bălbaţi,

că volbind io cu mămica
si tăticu' si bunica,
am concluzionat, să stii,
că doal tu mă poţi selvi:

stii tu, balza aia chioală
lătăţită odinioală
la adlesa de mai sus
când pe mine m-a adus?!

Fălă băscălie-ţi spun,
îţi plomit c-am să fiu bun
înc-un an, poate chial doi…
la' că ne-nţelegem noi!...

Ia-o tu, mai pe depalte
si esplică-i, că ea poate,
vino cu o stangă nouă,
unge-o cu o pană, două,

să mai fac-un gest, de milă,
nu c-as poseda vleo pilă,
doal asa, un mic ocol,
să-mi aduc-un flăţiol.

Cât mai lepede, ulgent,
stiu cât esti de competent,
ială de va faţe gât
că timp n-ale pentlu-atât,

tleţem, deţi, la planul doi,
da' lămâne întle noi:
dăluiestele-o vacanţă,
si-sta-n ultima instanţă,

că la fel, si-ai mei pălinţi,
sunt de-o vleme-asa cuminţi,
timp nu au, de-i noapte, zi,
să mai facă nebunii!

Umorul

De n-ar fi existat prostia
şi viciile-n astă lume,
n-am fi ştiut ce-i parodia,
şi…cine-ar fi ştiut de glume?

Noroc că el, deloc zgârcit,
pe lângă celelalte toate,
mărinimos, ne-a oferit
şi-aceste daruri minunate.

Aceste scumpe nestemate,
ce umoriştii le-au bătut
în fraze, rime sincopate,
de când umorul s-a născut,

maeştrii înzestraţi, ce-n viciu
lovind, îl fac pe cititor
să treacă prin acel supliciu
produs de musca de pe bor.

Sau care iau peste picior
năravuri ce mereu apar,
bătând în şa cu pana lor,
doar o pricepe vrun măgar…

Însă de-un timp, fără pudoare,
uitând de artă, telelei,
au apărut şi unii care
făcut-au bâtă din condei

şi nu atacă vr'un nărav
sau vicii, ca cei stilaţi,
ci, c-un umor ieftin, bolnav,
lovesc direct în viciaţi,

râzând cu patimă, aprinşi,
de câte-o perso… nulitate,
fiind, în tagma lor, convinşi
că fac umor de calitate.

Dar, de i-am pune la cântar
cu-adevăraţii aşi din sfere,
în termen ecoliterar,
sunt triviale… hahalere...

Aşa că, de privim în plan:
de vicii râd doar cei stilaţi
iar hahalerele,-n alt clan,
fac haz, râzând de viciaţi.

Iar dac-ar fi să recitim
despre prostie, în esenţă,
la umorişti din nou găsim
această mare diferenţă,

fi'ndcă şi-aici, precum se scrie,
sunt împărţiţi în două oşti:
maeştrii râd de ce-i "prostie",
iar hahalerele…de proşti!

După sărbătorile de iarnă

Nu ştiu, zău, ce să mai spun
de bătrânul Moş Crăciun!
An de an, câte un pic,
i-a rămas costumul mic,
nici pe faţă, nici pe dos
nu-l încape de burtos,
iar chimirul, ce mai jale!...
de-abia ţipă pe sub foale,
însă buba-i pân' la ghete,
mama lor, azi, de şirete!
Râgâind a usturoi
şi a doage de butoi,
e un drum atât de lung,
nu e chip să mai ajung!

Fi'n'c-aşa-i de sărbători,
cu antreuri, cârnăciori,
măslinuţe gogonate,
şunci, bânzeturi asortate,
şi sarmale,
bestiale,
şi friptane,
barosane,
iar apoi, ce nebunie!
Cum să uit eu de piftie!?
Fără milă, fără silă,
n-am lăsat nici de prăsilă,
după toate, cum vă spui,
nici o aripă de pui,
de-am ajuns, aşa-ntr-un hal,
parc-aş fi în prenatal,
în oglinda de pe hol
nu încap, la piele, gol.

Însă, ca-n telenovele,
toate-s bune chiar de-s rele!
Fi'n'că, fraţilor, v-o spun,
am găsit un doctor bun,
c-am o pilă-n minister,
grea de tot, un văr, şofer
şi, să nu-mi uit vorba, că
d-aia nu-s în panică,
fui la el astăzi, grăbit,
să mă plâng de gabarit,
care, doctor, deh! stilat,
fără "dar" m-a rezolvat,
că puteam să umblu ani,
să mă coste-un car de bani;
m-a luat, m-a consultat,
cântărit şi măsurat,
specialist, omu' citit,
un minut i-a trebuit,
să îmi spună el, în fine,
că nimic nu-i rău cu mine.

Nu e vorba de etate
şi nici de obezitate,
ori, abuz de calorii,
jaf prin oale, farfurii…
Cu un deşt mi-a arătat

(ştiinţific demonstrat!)
pe-un tabel de sus în jos,
din computeru’ lui scos,
că, de fapt, în chintesenţă,
am doar o deficienţă,
ce nu e la rotunjime,
ci-i mai mult la…înălţime(!?)
C-ar fi trebuit să am,
în costumu’ lui Adam,
eu, la greutatea mea,
înc-un metru şi ceva!

Durere românească

De trei'şcinci de ani plecat,
trăind printre străini, departe,
venind în ţară-am constatat
un lucru ce-l găsesc aparte:

aici, în ţara ce trăiesc,
în babilonul peste ape,
toţi emigranţi şi toţi vorbesc
o limbă englezească-aproape,

căci fiecare,-n felul lui,
această limbă o stâlceşte,
fiin'că timp de-nvăţat nu-i
pe lângă cât omul munceşte...

Și-o-nvaţă,-aşa, din auzite,
de scris, e vai de mama lor
şi cu accente diferite
nu are treabă-acest popor.

Și-apoi, chiar de vorbim stricat
şi nici cuvinte nu ştim toate,
ne înţelegem minunat,
iar viaţa merge ca pe roate!

În România toţi au şcoală,
da' nu de asta eu mă leg,
ei au o limbă naţională
şi cât de greu se înţeleg!

Durere românească 2

Dragii mei români fârtaţi,
două vorbe-mi ascultaţi:
chiar de voi le ştiţi pe toate,
viaţa în străinătate
e mai rea decât otrava,
sau ‘năuntru la jilava,
căci oriunde m-aş afla
şi oricâte aş avea,
o durere mă apasă,
aia de-o aveam acasă,
dar că-s singurel pe lume,
boală am făcând şi spume,
că mereu ceva-mi lipseşte
ce aici nu se găseşte
şi tot plâng şi-s necăjit,
viaţa parcă s-a sfârşit:
n-aud vorbe deocheate
şi nici bancuri piperate,
nici înjurături sadea -
apropo de mama mea,
sau vreo glumă fără rost,
ori să fiu luat de prost,
nu tu ţeapă, nu tu şmen,
nici pe blat n-am mers pe tren,
alintat, nu sunt deloc
c-aş fi bou sau dobitoc,
nici măcar…mai ştiu şi eu,
să mă calce pe bombeu.
Nu-s oprit de poliţai
să mă-ntrebe de mălai,
şpagă, n-am dat nimănui,
(nu primesc…ai dracului!)
nu tu ceartă, nu scandal,
ori cafteală la vreun bal…

N-am primit de mult, v-o jur,
din senin un şut în cur,
nici măcar un bobârnac,
nu ştiu ce să mă mai fac (!?)
de atâta nostalgie
şi de dor de a mea glie,
precis, vara viitoare,
am să vin la…reciclare!

Scrisoare din Canada

Mi-a scris, fă ţaţă, o scrisoare,
că e plecat cam de vreun an,
Ion, îl ştii, a lu' Mardare,
acuma-i Neil, canadian...

Şi-o tot citesc şi-o frunzăresc,
nu-ş' ce să zic, sunt în dilemă,
la măritiş nu mă grăbesc
cu toate că m-a pus în temă:

are o casă, nouă ea,
frumoasă de nu poţi să-ntorci,
dar dimineaţa, la cafea,
mănâncă *paie* stând pe *porci*...

Şi-a luat şi-un *car*, să-mi placă mie,
însă mă-ntreb cu ce parai
vom ţine noi o herghelie
de-aproape trei sute de cai?!

Da' *boi* nu are, doar vecina
şi-n casă-i ţine pe-amândoi,
la şcoală-i duce cu maşina...
gândesc că şi ei au noroi(!)

Aşa că, ţaţă, vreau un sfat,
că ...ce-are Ion e şi la noi,
iar de mi-o fi de măritat
şi-oi vrea io *cai*, sau *porci*, sau *boi*...
găsesc io unu-n Dorohoi!

Naivitate feminină

Alo? bonjour! aş vrea cu Mărioara,
mi-o daţi, vă rog, puţin la telefon,
pe jar mi-a pus de-aseară inimioara
când ne-am şi cunoscut, eu sunt Ion,
şi-un ochi nu am închis întreaga noapte
la ea gândind şi iată, azi e luni,
aş vrea să îi aud câteva şoapte…
dar nu vă cred! e casa de nebuni?!
……………………………………
Naive-s azi femeile, măi frate!
De prima dată când ne-am cunoscut
i-am declarat că după ea, din toate,
eu sunt nebun, şi ea… m-a şi crezut!

Povestea unui fost emigrant

Plecai şi io prin lume de nebun,
sperând cumva să îmi găsesc norocul,
că-n ţara mea văzui că nu sunt bun
nici să-mi umbresc în zi cu soare locul.

Ajuns peste ocean, aşa cum zic,
în ţara aia plină de arţari,
eu Gheorghe, ce să mai, un venetic,
visam deja la sacii de dolari.

Și cum nici viza nu a apucat
să se usuce pe-al meu paşaport,
a doua zi, pe loc, m-am angajat
ca specialist cu braţele în port...

Dar pe la unşpe, să fi fost trecut,
lucrând cu mult elan şi dăruire,
am vrut pe nişte inşi să îi ajut,
că io sunt săritor, foarte, din fire:

fac iooo! strigai, fac io! de vreo cinci ori,
da' nu-nţeleg de ce s-au şifonat,
căci m-au luat frumos, de subţiori
şi peste gard afar' m-au aruncat...

M-am angajat din nou, că-s inimos,
însă problemă iarăşi am avut
că nu mă las nicicând eu mai prejos,
am zis "fac io" şi jobul l-am pierdut...

Sărind, cu drag de muncă, negreşit,
ca să fac io, zelos şi muncitor,
mi se-arăta cu-n deget spre exit
şi-n spate mă tratau cu un picior…

Umblând pe străzi dezamăgit, hai-hui,
o babă-n faţa casei se căznea,
cu un ciocan voia să bat-un cui
şi-n cap pe cui nicicum nu-l nimerea,

fac io! cu mult respect m-am adresat,
iar baba foarte galeş mi-a zâmbit
şi ce să vezi, pe loc m-a angajat,
chiar plata-n mână “cash” mi-a oferit!..

Pe brânci la babă, frate, am lucrat
trei nopţi întregi şi pline patru zile,
de am pierdut, căci le-am înumărat,
exact, fără mişto, vreo şapte kile…

Ce lume, dom-le, şi-n această ţară,
că unii nu-mi dau voie să muncesc,
iar alţii-mi fac capacele să-mi sară,
mă abuzează până mă topesc!
……………………………………
Văzând cum şade treaba pe aici,
m-am reântors în sat, la Leana mea
şi-aveam o poftă, mamăăă!…de urzici
cu-o mămăligă să le fac saftea...

Da’ numa’ ce pusei de mămăligă,
pentru urzici pisam la usturoi,
că o aud pe Leana că mă strigă:
fac io, mă’ Gheo’!...şi om mânca apoi!

Aici e Americaaa !!!

Din clasa-cincea,-mi amintesc,
o chestie foarte haioasă
şi vreau ca să v-o povestesc
chiar de vreunuia nu-i pasă:

la ora de geografie,
(aveam o profesoară rea)
mă scoate,-a dracului să fie,
s-arăt unde-i America,

pe-o hartă, ce n-am mai văzut,
cât e peretele de mare,
iar eu micuţ, m-am şi pierdut
privind ca mâţu-n calendare:

îmi plimb eu degetul pe ea,
o iau din China, prin Iran,
(da' prof'a mă tot urmărea)
ajung, nu mint, cred prin Sudan,

mă urc rapid, văd şi Olanda,
prin India cobor mai greu,
sudori mă iau prin Groenlanda,
iar prin Maroc vreau la veceu,

gheţarii, frate, prin Liban
pe şiră se scurgeau uşor,
o căutam şi prin ocean,
la poli şi sub ecuator…

Făcui ocolu' la pământ
în cinci minute de trei ori,
în clasă, linişte mormânt,
se auzeau numai fiori...

Dar mă trezesc, din întâmplare,
cu al meu deget chiar pe ea
şi strig uimit, la disperare:
"aici este americaaa !!!"

S-a auzit un lung oftat,
o clasă-ntreagă-n agonie,
dar profesoara, imediat
trecu la altă strategie:

"Oooo!!! Foarte bine!" zise ea,
(păi, mama ei de scorpioancă!)
"acum te-ntreb încă ceva:
(io tot mergând uşor spre bancă)

acest pământ, astăzi vestit,
să-mi spui…cin' l-a descoperit?"

Și clasa toată într-un ton,
cu voci zglobii de clopoţel,
a izbucnit la unison:
Cerceeeeel!!!

La judecata de apoi

La judecata de apoi,
care…teribil a decurs,
cu martori, lume, tărăboi,
am fost trimis iar înapoi
să vin cu probe la recurs...

Iar avocatu-a explicat
c-al meu dosar e dispărut,
aşa că sunt imaculat
la propriu şi la figurat
şi în prezent ca şi-n trecut...

Iar dac-aveau vreo îndoială…
doar milostenie a fost,
fiindcă eu, nici pomeneală
să mă mânjesc, s-ajung în smoală,
când mă aflam, de fapt, în post

la minister, ca birocrat,
mărunt inspector la finanţe….
poruncile le-am respectat,
pe cel de sus l-am venerat
şi, tot ce am, posed chitanţe...

Cicătelea, pe litoral,
am fost văzut c-un plic în haină
de la un şef de mic local
ce m-ar fi uns, colegial,
la nu ştiu care cină,-n taină (!?)

De m-am crucit şi m-am jurat,
să mor de moarte naturală!
De când mă ştiu nu am luat
vreo contribuţie, pe blat,
că am intrat, şi mort, în boală,

simţind pe şiră reci fiori
tot învârtindu-mă-n mormânt…
Nu scapi de ei nici dacă mori,
ai dracu', de informatori! -
…precum în cer…şi pe pământ.

Am scris azi-noapte-o poezie

Am sclis azi-noapte-o poezie
fiind atâta de miscat
de un căţel cu păl buclat
fălă pălinţi ca să-l mângâie...

Plângea sălacu-ntle boscheţi
si nemâncat si jegălit,
da' nimenea nu s-a oplit
din gloata male de dlumeţi...

Doal eu, atâta, singulel,
în ochisoli când l-am plivit,
bătând în mine am simţit
o inimioală de căţel...

si întl-o mică lăclămioală
ce s-a oplit din culs si ea,
spelanţe, una-i licălea
simţind iubile plima oală.

M-am dus la el, l-am mângâiat,
l-am întlebat "un' ţi-e mămica?!"
"Da' lasă-l jos!" stligă bunica,
în blaţe când l-am lidicat,

"las-o încolo de potaie!"
Mi-a zis din nou, si "hai acas'!"
Si de mânuţă lău m-a tlas
până la mine în odaie.

Nu am putut să dolm deloc,
atât am plâns, la fel ca el,
că pe la unspe, usulel,
în noapte-am cobolât din bloc

si mintea mi-o luă hai-hui
pe scăli sălindu-le în zbol,
de nu-l găsesc cled c-am să mol,
să-l las io-n lume,-al nimănui...

Dal când să ies, aud lătlat (!)
în faţa blocului sedea
Zambilă,-al meu, mă astepta,
c-asa, pe loc, l-am botezat...

L-am luat în blaţe,-atât de mic,
dând din codiţă mă lingea
si-atât de mult se bucula
ca un copil de-al lui tătic...

Dal ieu ce-am fost de felicit (!)
în sân, cu el, până la nouă,
scălile două câte două
ulcai, că liftu-i paladit...

Tiptil apoi, ne-am fulisat
ca hoţii în bucătălie,
bunica…nu am vlut să stie
că mi-a făcut capul pătlat...

si-n castlonelul meu cel mic,
la fel cum îmi dădea mămica,
în lapte i-am muiat pâinica
de ela alb tot pe botic...

Ial cu sampon, întl-un lighean,
i-am făcut baie la blăniţă,
de la năsuc pân' la codiţă…
dolmea bunica bolovan.

Si să nu dau ial de belea
(cam lal asa o bunicuţă!)
l-am asezat pe o pelnuţă
pitit sub patul meu să stea,

c-am să le spun desple căţel
pălinţilol, că m-a dulut
si să îl las nu am putut,
pe lumea asta singulel.

Pentlu că mâine-i o zi male,
vol fi acas', după un an,
s-au dus si ei să fac-un ban
plintle stlăini, peste hotale.

Romanian story 100%

De când am atâţia fani,
mi-au picat buluc aseară,
neamurile din Paşcani,
vizită protocolară,
le era un dor, să moară,
nevăzându-mă de ani,
ca, la şpriţ, aşa,-ntr-o doară,
tot vorbind noi de duşmani,
ce le-a dat prin cap(!) să-mi ceară
nişte bani:

Zoiţica, nea Pandele,
finu' Ion, prin alianţă,
Safta, Leana, tot o lele,
nea Costică văr cu ele,
trei nepoţi şi, în balanţă,
trei nepoate cucuvele,
plus Gheoghiţă, în instanţă,
pe aceste vremuri grele
toţi cu mintea în vacanţă
la lovele!

Cu-mprumut, c-aşa-i la noi,
unul, două tomberoane,
nu de lei de-ăi vechi, nici noi…
mai precis, de euroi,
citind ei, fără tromboane,
când s-au deşteptat vioi,
într-un comm, scris cu zorzoane,
pe feisbuc, de-o babă, joi,
că aş fi "de milioane"
şi-au dat roi!

Într-o clipă am simţit
toţi tuleii pe chelie
şi, uitând că sunt falit,
i-am luat la iscodit
fin şi cu diplomaţie:
ce-o să faceţi băăăi, uimit,
cu atâţia bani, bădie?!
Pân-acum aţi prăpădit
pân şi banii de chirie,
v-aţi tâmpit?!

De-au sărit cu toţii-n sus
şi m-au luat, nene, la zor,
mai ceva ca pe Iisus:
cine, dracului, m-a pus,
insultând pe dumnealor,
eu, obraznic, şi în plus,
cu tupeu de pe ogor,
să-i întreb (cum v-am şi spus)
Ce fac ei cu banii lor
…care nu-s !?

Viol

Vreau să-l reclam pă Ion a' lu' Scarlat
pentru viol, al dracu' prăpădit!
da' nu numa' că el m-a violat,
nenorocitu' m-a şi-mbolnăvit...

Intră acum trei luni să zic, precis,
în miez de noapte peste mine goală,
că eu nu ţin pe vară geamu-nchis
având călduri de-atâta zăpuşeală

şi de atunci, în fiecare seară
a tot venit, o noapte n-a omis,
cu toate că ştiam de prima oară,
eu tot uitam mereu geamul deschis...

Acuma vremea s-a mai răcorit,
iar noaptea este rece, şi-ncă bine,
că de vreo două nopţi am cam răcit…..
îl tot aştept la geam şi nu mai vine!

Contrazicere (fabulă)

Un cocoş şi o găină
se ciorovăiau de zor,
el, zicea că-i Luna plină,
ea, că nu-i decât un nor:
-măi găină, tu eşti chioară?
Da'-i rotundă ca şi-o oală!
Și de mare, e cam mare,
dar e Luna, ca şi-un Soare
luminează neagra noapte
asmuţind câinii să latre...

- Eu sunt chioară? Tu eşti chior!
Nu vezi că e doar un nor?!
şi zici că şi luminează (!?)
Cred c-o lampă îţi filează!
Și-unde auzi tu câini lătrând,
când e linişte, mormânt!...

- Da' te uită-n sus, găină,
că nu-i nor, e Luna plină,
ca o mămăligă coaptă
sus pe cer stă nemişcată,
şi zâmbeşte către mine
s-o iau de pe cer că-mi vine!...

- Nemişcată zici, bădie?
Mişcă parc-ar fi piftie,
poate tu ai, cine ştie…
mămăligă sub chelie (?!)
Fugi de-aci cu-aşa prostie
şi de-o vrei, a ta să fie!...
- Doamne, ce-ncăpăţânare
în grădina ta cea mare!
Nu mă crede nici să moară
că e Luna-n cer de-aseară,
chiar de-i cade-n cap acuma
ea o ţine…ca nebuna!
- Să te cred? C-aşa vrei tu?
Că mă doare sufletu',
tot mereu tu ai dreptate,
eu ce sunt? o nulitate?!
Numai ca tine să fie,
ce zic eu, e...gălăgie?!

- Bine, fie, e un nor
şi termin că simt că mor,
iar de-mi spui că dă şi ploaie,
o să-ţi spun:
şi cu pietroaie,
tunetele…
cântă-n cor,
fulgere,
se-aprind din nor,
toarnă apa cu găleata,
unde-i mama,
unde-i tata,
s-a lăsat şi cu furtună,
tot pământu' îl adună,
ah, ce nor afurisit,
chiar în ţeastă m-a trăsnit!...

- Zici că-i nor?....
Chiar eşti trăsnit!..
Este Luna-n asfinţit!

Prima scrisoare de amor

Când te-am văzut pentru întâiaşi dată
simţeam că îmi vei fi a mea pe veci,
n-ai să mă laşi cu buza dezumflată
luând ce n-ai pe tine şi să pleci...

Că io ţi-o spun, mă ştii că nu fac glume,
satana de te-ar pune să greşeşti,
un altu' mai frumos pe astă lume
şi mai deştept, nicicând n-ai să găseşti...

Îţi scriu acum, plecat la vânătoare,
sper să slăbeşti un pic, măcar un gram,
în frigider mai e ceva mâncare,
nişte costiţă şi-un pic de salam,
aşa că de nu vin, ucis de fiare,
eşti singura ce o iubesc,
Adam.

Scrisoarea a doua

Când vii spre casă de la vânătoare
şi de mai eşti în viaţă, dă prin hală,
ia un purcel şi nişte vrăbioare,
că tot mereu îmi vii cu mâna goală...

Iar pentru supă, un rasol baban
şi pătrunjel doar o legăturică,
un kil de păstârnac, un pic de hrean
şi poţi să tragi în piaţă şi-una mică...

Iar de ajungi acas' mai repejor,
fă supa, spală, cât te odihneşti
să nu cumva să uiţi de-aspirator…
eu mă gătesc puţin, la coafor,
aşa că poţi să faci tot ce doreşti,
eşti singurul din lume ce-l ador,
Eva.

Ultima scrisoare de amor

Îţi scriu din nou o ultimă scrisoare,
să-ţi amintesc că te iubesc la fel,
sunt sigur că mă ştii, eu sunt Costel,
ne-am cunoscut anul trecut la mare...

Când am plătit, la cină, toată nota
la cârciuma aceea-n Eforie,
eram pus la costum, cu pălărie,
iar tu erai cu scorpia de mă-ta...

Nu te slăbea din ochi, să nu cazi pradă
tentaţiei de-a face vreun păcat,
dar noi, înamoraţi, ne-am descurcat
şi-n piept am tras-o, fără să ne vadă..

Urcai în bezna nopţii, drăgăstoasă,
în papuceii albi şi-n capoţel,
la cameră, la mine, în hotel,
căci cheia ţi-o pasasem pe sub masă...

Și-apoi, pe săturate, din amor
muşcam cu lăcomie şi-nfocare
pân' ce pica tapetul de sudoare
şi ciucurii zburau de la covor...

Te rog să-mi scrii că mi-e-mpotriva firii,
nu înţeleg fiindu-mi cu mirare,
ce căutau, în ziua despărţirii,
papucii albi la mă-ta în picioare?!

Nedumerire

La spital, o domnişoară
subţirică şi uşoară,
fi'nd în sala de-aşteptare,
m-a luat la consultare,
găsind pulsul ridicat
după cum a constatat
şi colesterolul mare
ce-l aveam io în dotare...

Astfel, cu bunăvoinţă,
pentru a mea suferinţă,
mi-a prescris un tratament
la ea în apartament,
că la noi, pe la spitale
nu sunt, neam, camere goale...

Ce mi-a dat, ce mi-a făcut,
pulsul mi l-a mai scăzut,
cu fiole, vitamine,
de colesterol ştiu bine,
l-a ținut la un nivel -
fata se-ocupa de el...

Acum, pentru tratament,
i-am vopsit 'n-apartament,
că uitai ca să vă spui,
io-s zugrav de clasa-ntâi...

I-am făcut sufrageria,
i-am făcut bucătăria,
nu mai zic în dormitor
şi în pat şi pe covor,
iar în baie, ce frecuş (!)
sub chiuvetă şi sub duş...

I-am dat, fără de ruşine,
pe la colţuri foarte bine,
şi sucită şi-nvârtită,
numai s-o văd mulţumită…
După luni, cum, dracu' ştie!
S-antâmplat o tragedie:
într-un hal fără de hal
a intrat fata-n spital,
prăpădită, amărâtă,
plânsă, frate, nebătută
şi precum se văicărea,
vina era doar a mea…
De la zugrăveală, cică,
a rămas cu…burticică,
mărişoară, c-am văzut,
da' îmi e de necrezut (?!)
fi'n'că io, isteţ din fire,
posed o nedumerire
(şi profesionist, se ştie,
vopsitor de meserie):
cum pot io, aşa burtică,
s-o fac doar c-o ...pensulică?!

Puterea obişnuinţei

Nici nu era bine-nsurat,
că de aseară se chiora
în noul lor certificat
şi-un lucru clar, nu-nţelegea...

L-a-ntors pe faţă şi pe dos,
l-a frunzărit chiar supărat,
citi în sus, citi în jos,
ceva nu era menţionat...

Luă şi lupa, ce vorbeşti!
Cătă şi printre rânduri iar,
făcuse tot ce nu gândeşti,
un lucru îi părea bizar(?!)

De-abia spre dimineaţă, frate,
a înţeles că nu avea
certificatul lor, ca toate,
o dată când…va expira!

Miracolul de la miezul nopţii

S-a petrecut un fenomen ciudat,
chiar anormal considerat de lume,
ce până azi nu a fost explicat
de vr'un savant mărunt sau cu renume:

văzu Măria că a ei grădină,
pe la-nceput de august, cam aşa,
de pătlăgele, frate, era plină,
dar coapte nici chiar una de saftea...

Ori să fi fost în pârg atinse-oleacă
şi-aşa cum eu te văd şi tu mă vezi,
nici semne nu dădeau c-or să se coacă,
rămase toate roşiile verzi...

Dar la vecinu' chiar dădeau să crape
de coapte ce erau, plângeau pe vrej,
că-n gura lui Măria curgeau ape
şi noduri, tot privind, simţea-n gâtlej...

"Vecineee !", peste gard strigă Măria,
(el prin grădină gâdilând în joacă)
"e vr'un secret, că-mi sare pandalia,
ca roşiile mele să se coacă?!"

"nu e secret, (vecinul pus pe şoadă)
la noapte, dezbrăcată, nu glumesc,
să umbli prin grădină să te vadă
că toate de ruşine se roşesc!"...

Plecă Măria cam cu întrebare,
dar până seara ea a socotit
că n-ar strica să facă o-ncercare
şi-apoi, din asta nimeni n-a murit(!)

În miez de noapte, gol-goluţă-goală,
făcu Măria ture prin grădină
(la chestii d-astea, neneee, avea şcoală!)
de se făcu şi semiluna plină;

A doua zi, miracol, stai să vezi!
păi a cules, că nu o să credeţi,
(nu pătlăgele, că erau tot verzi)
un braţ baban de tot ...de castraveţi!

Evrika!

Auzi mă' lume! Ce descoperire
făcură unii, şi pă bani, da' grei:
cuţâtu', pentru-a noastră omenire,
e cel mai important obect, zâc ei(!?)

Da' ascuţâtă minte au, mă' frate!
Că pentru brişcă, treb'e o tocilă
şi cum la noi nimic nu-i ca pă roate,
e mult mai important să ai ...o pilă!

Inteligenţă extraterestră

Cu-atât de multe presupuneri
ştiinţa, nene, a venit,
chiar teorii, poţi să le numeri,
că-n universul infinit...

Ar fi “ceva” inteligenţă,
ori fi’nţe, cum zic, raţionale,
dar făr’ să am eu vreo licenţă
v-o spun pe bune,-s vorbe goale...

Privind a noastră evoluţie
de mii de ani pe-acest pământ,
în univers, fără discuţie,
inteligenţi au fost şi sunt...

Căci asta-i simplu demonstrat
şi fără să fac paranteze,
de faptul că n-au încercat
vreodată să…ne contacteze!

Enigmă

Nu îmi amintesc vreodat',
chiar şi când am fost cinstit,
de la cârciumă, din sat,
să nu plec dezamăgit...

Stând în jur la un trăscău,
mai aud o veste rea,
care…şi nu-i lucru rău,
până-n zori să uit de ea...

Însă ce mi-a zis asear'
şi băurăm numai vin,
popa Ghiţă, om cu har,
nu pot, nene, să-mi revin!

Doar ieşind, cum vă spusei,
către casă, temerar,
afumat, c-am obicei
să fumez la un pahar,

mă împiedic pe sub pod,
cum urcam şanţu' la deal
suduind şi plin de glod,
de…prea sfântul, personal,

"săru-mâna"- io pios,
da' el, dup-un lung oftat,
cum privea la mine-n jos,
zise făr' să-l fi-ntrebat:

"mă, Ioane, eşti om bun,
însă, după cum prevăd,
mă-nţelegi ce vreau să-ţi spun…
io, în rai, n-am să te văd",

că, nu mă mai liniştesc
şi sunt tare abătut…
de asear' mă tot gândesc
ce păcate-o fi făcut?!

Toamna

De-o dimineaţă, parcă două,
ceva îmi este de mirare,
se-aude frunza cum tresare
când se alintă-n zori la soare
mărgăritarele de rouă...

Și-un greieraş, ca după nuntă,
pierdut aiurea pe izlaz,
de supărare şi necaz
ne-având o clipă de răgaz
din scripca lui abia mai cântă...

Iară în plopii de la gară,
sub mieluşeii albi de nori,
un cârd, agale, de cocori
se-ngână cu privighetori
făcându-i parcă de ocară...

Însă, aud osii de care
şi zarvă mare peste vii…
Din mâini ţesute-n flori de ii
coboară iz de razachii
spre ale teascului izvoare…

Dar, ce să mai întreb prorocii,
căci mi-au ajuns ochii s-o vadă
pe Mărioara prin ogradă,
tot numărând, pusă pe sfadă,
că nu-i ieşeau nicicum…bobocii!

Nedumerire 2

Acum două luni mi-a prescris
un doctor, că numele-mi scapă,
să beau, cum demult am omis,
pe zi, opt pahare de apă...

Având un efect curativ,
rinichi, diabet, năpârlire,
uita-voi de laxativ,
chiar ştofa mi-o face subţire...

Și-am fript-o normal, să constat
de cura prescrisă că are,
pe lângă ce mult m-a costat,
efecte total secundare:

sughiţ, ameţeli şi arsuri,
simţind cum ficatul îmi crapă,
de când folosesc ca măsuri,
pe zi, opt pahare de apă...

Și-l cat pe-acel doctor, vădit,
că nici până astăzi nu ştiu
la ce oare s-a referit:
la vin, sau…mă rog, la rachiu?!

Pastel de toamnă

A-nceput demult să cadă
câte-un fir, acum a stat,
parcă s-a mai luminat
şi în casă şi pe stradă
pe-nnoptat...

Ziua însă, mândru' Soare
se reflectă cu respect.....
De atâta intelect
umbrele-mi cresc pe picioare
şi pe piept...

Urâcios, mă tot priveşte
când mai ies prin cartier,
rece ca al iernii ger,
chelios şi el, fireşte,
un frizer...

Vântului, mereu de z'gură,
câte-o-njurătură-i scap....
S-o lipesc aş vrea cu pap,
băscălia mi-o tot fură
de pe cap...

Singurul care zâmbeşte
către mine, cu amar,
e un pieptene-n sertar....
Nici un dinte nu-i lipseşte -
pensionar!

Pensionare (anunţ în ziarul local)

“Timp pierdut prin cartier,
(gură-cascâ pe trotuare)
găsitorului ofer
recompensă foarte mare!”

C-am ajuns la pensionare
şi cum mi s-au calculat
anii mei de muncă, pare
că-s la vârsta de-nsurat...

De-aia eu anunţ am dat
de vreo lună prin ziare,
ajungând, recalculat,
să iau numai trei sutare...

Însă, cel mai mult mă doare
şi mă simt chiar ofensat,
c-am depus efort, sudoare,
de cinci ori fui… însurat,

că, luând la calculat
anii la calculatoare,
tot de cinci ori divorţat -
pensia ar fi chiar mare…

Însă, dintr-o eroare,
statul când a adunat
anii de însurătoare
nicicum nu i-a menţionat!

Și cum eu, teamă de stat,
nici în fund, nici în picioare
neavând, anunţ am dat,
sperând o recuperare...

Fi’ndcă de la stat, se pare,
şi neveste abuzat,
nu pot fi ca orişicare
nesimţit pensionat...

că…de mi-era adunat
timpul de pe trotuare
plus cât am fost însurat,
păi luam…vreo cinci miare!
…………………………
Însă-mi-este cu mirare,
imediat ce-a apărut
recompensa mea-n ziare,
m-am speriat de ce-am văzut:

furnicar pe trotuare,
lumeee…că n-aş fi crezut
câţi sunt la pensionare
căutând…timpul pierdut!?

Dilemă

Am fost nedumerit de ce în ţară
e lumea cam de toate sictirită,
de preţuri, de corupţie, de mită…
guvernul, c-ar vopsi o altă cioară,

pân' ce-am ajuns acasă, personal,
după treizeci de ani peste pacific,
să aflu,-n prima zi, şi să edific
dilema, într-un mod raţional.

De cum am coborât din avion,
un bagajist m-a luat de geamantan
şi pân' s-ajung la viză, un roman
mi-a înşirat să fiu cu toate-n ton:

de şpagă, de corupţie, de pile,
de gropi, ce nu au loc nici pe trotuar
şi de-ar fi fost el doar parlamentar,
păi toate se mişcau ca pe şenile.

Nici pomeneală, criză, faliment!
Industria gemea, agricultura
şi n-ar fi existat harababura,
pe cât era 'mnealui de competent.

Luai apoi, de-afară, un taxiu,
iară şoferu,-n drum, pe scurtături,
cât a condus, printre înjurături
mi-a explicat pe toate să le ştiu:

de legile parşive, idioate
şi-tât ce se promite şi se minte…
cinci ani, de ar fi fost el preşedinte,
cu mâna lui le regula pe toate.

Dar la frizer, ce chesti' am aflat!
Modest, doar cu bacşişu-obişnuit,
făr' să insist, cât m-a ferchezuit,
o oră mi-a făcut capul pătrat:

că nu avem guvern pentru popor
şi el, în două luni, operativ,
corupţii i-ar fi ras definitiv,
de ar fi fost măcar un senator…

Aşa că după cum fui informat
de indivizi oneşti şi competenţi,
cuminţi, nici pomeneală violenţi,
mi-a fost uşor de concluzionat...

că de-aia-i rău, cu-atâţi profesionişti,
ce-n loc a guverna o ţărişoară,
îşi fac o viaţă dulce şi uşoară…
ca bărbieri, şoferi sau bagajişti!

Sonet de cartier

Te-am re-ntâlnit, luai apă la cişmea,
erai tot în capodul ăla şic,
din ochi te-am dezbrăcat, că se vedea,
pe dedesubt nu mai aveai nimic,

iar între sâni şi-un nasture-ţi lipsea,
rebeli se înălţau să mă doboare,
cordonul înnodat mă sictirea,
dar ce popo', ce şolduri, ce picioare!...

Sunt ani de-atunci, te văd iar la cişmea,
tot în capodul ăla…foarte şic,
la piept acelaşi nasture-ţi lipsea,
am vrut să te dezbrac, aveam un tic,
dar ce să mai (!) şi-aşa tot se vedea,
pe dedesubt nu mai aveai nimic!

Poezie de Crăciun

A sosit din nou Crăciunul,
casele de nea-s cernute,
vin copii cu Moş Ajunul
la covrigi şi la nuci multe...

Printre fulgi ce se coboară,
bucuros, cu nasu' roşu'
şi cu cerbi la sănioară,
plin de daruri vine Moşu'.

Bradul e împodobit,
iar copiii toţi aşteaptă,
"iată-mă că am sosit!"…
nu se-aude nici o şoaptă.

Ho ! Ho ! Ho ! Băieţi şi fete,
de un an nu ne-am văzut,
sunt la uşă-atâtea ghete,
numai ele n-au crescut!

Am în sacul meu cel mare
pentru toţi, cuminţi de-aţi fost,
daruri pentru fiecare,
lista o ştiu pe de rost:

tu Ileană, eşti mai mică,
pentru tine am bomboane
şi-o frumoasă păpuşică
în rochiţă cu volane;

lui Gigel, nişte patine,
(m-a cam bâzâit puţin!)
da' la şcoală-nvaţă bine
(iaca musafirii vin!)

lui drăguţu' de Ionel,
o maşină cu pedale,
ai fost tare cuminţel…
(ce mireasmă de sarmale!)

Nicuşor, ca o fetiţă,
ruşinos, nu vii în faţă?!
Ți-am adus o puşculiţă...
nu mă lua mă de mustaţă!

Lui Getuţa, că mi-ai scris,
ţi-am adus, precum se ştie,
tot ce mă-ta ţi-a promis…
(ah! miroase a…piftie!)

Vasilică, nu mă minte,
d-aia nici nu-l iau la rost:
ai fost tu băiat cuminte?!
cum? ce spui? că nu ai fost?!...

Lasă, lasă că ai fost!
Ia de-aicea de la Moşu'
(că după atâta post,
mă ucide…caltaboşu'!)

ţi-am adus mănuşi, şosete
şi aici o jucărică,
o pereche de noi ghete…
(mamăăă, ce-aş mai trage-o
ţuică!)

Măi Lenuţo, vin-aproape,
dacă-mi spui o poezie
scurtă, că sunt plin de ape,
uite ce-ţi dă Moşu' ţie:

şi creioane colorate,
jucării şi ciocolată…
(masa-i plină cu de toate
musafirii mă aşteaptă (!)

Sacul s-a cam uşurat,
(chiar şi eu…însă de bani)
mai am trei daruri de dat…
(şi-am un vin de Drăgăşani!)

…papucei pentru bunica,
nu este o soacră rea,
umbleeee, toată ziulica…
(poate-aşa mai scap de ea!)

Iară ţie, măi Mărie,
(care mă faci fericit)
o cravată, pălărie,
pentru… soţul tău iubit...

Iar apoi, să nu tresari (!)
o surpriză am aici,
darurile cele mari,
vin în pacheţele mici!

Și-ţi mai dau şi un sărut…
pentru toată omenirea,
noaptea asta s-a născut
Cel ce a adus iubirea!
………………………
plecă Moşu' din poveste
ce-a venit cu bucurii,
fără să prindă de veste
zarva mare de copii…

Nimeni nu a observat,
doar Gigel nedumerit
şi chiar puţintel mirat
la ureche mi-a şoptit:
Moş Clăciun când a plecat…
pe mama…a sărutat!

Obiecte pierdute (anunţ în ziarul local)

“Pierdut logodnică în mall,
’nainte chiar de cununie,
blondă-natur, cu capul gol,
pantofi de lac şi pălărie”.

Ne-am cunoscut ieri după-masă,
romantici, chiar la tribunal,
ea divorţând (fire aleasă)
şi io la fel, pentr-un scandal...

Am luat-o fără protocol,
la reşedinţa mea de vară,
că locuiesc la un subsol
în casă la o verişoară...

Fata era de milioane!
(două din geantă i-am săltat)
da’ cum sunt plin de ghinioane,
în zori, n-am mai găsit-o-n pat...

Doar în pantofi şi pălărie
plecă săraca dezbrăcată,
la mall, precis, fără să ştie
că Visa mi-era…expirată!

Elegie de sâmbătă seara

Privesc dezamăgit şi cu amar,
îndurerat de moartea-i prematură,
tot încercând să uit a ei făptură,
în ţuica tremurândă din pahar...

Nu pot să cred că ea s-a sinucis
cu sânge rece fără să clipească,
din gelozie să se prăpădească (?!)…
dar asta n-o voi şti nicicând, precis.

Poate c-a fost un accident, mi-am spus,
fi'n'că mă simt atât de vinovat,
pe bune, personal sunt implicat
în tragicu-i final ce s-a produs.

Mai torn un păhărel pentru măsea,
cam sictirit că m-a lovit năpasta…
Da' proastă a mai fost şi musca asta,
să moară înecată-n ţuica mea!

Ascensorul

Este cutiuţa mică,
ce-apăsând pe un buton,
ne coboară, ne ridică
între cer şi babilon.

Posedând, amestecate
vertical în drumul ei,
iz de crătiţi afumate
şi parfumuri de doi lei.

Este zona de intrigă,
doar trecându-i printre uşi,
când mizeria obligă
să se umble cu mănuşi.

Este cerul unde luna,
soarele, n-au luminat,
dar sunt înjurate, numa',
când e becu-"mprumutat" -

e momentu,-ntre etaje,
când duşmanii fac popas,
şi sunt, fără de tapaje,
obligaţi să-şi sufle-n nas,

iar cucoanele făloase,
cum a zis şi-aristotel (!)
vor s-ajungă mai frumoase.
regulându-se niţel...

Este un măgar ce cară,
făr' să uite în cruciş
la vreun domn sau pierde vară
ce nu i-a lăsat bacşiş,

cară-n deal, cară la vale
bătrâneşte,-aşa la trap,
scârţâind, lovit de şale
dar nu ia măcar un hap….

Nici nu ştie ce-i hodina,
zi şi noapte-mpovărat,
când nu s-a plătit lumina
mai răsuflă uşurat...

Cărămizi, televizoare,
câte-un frigider frumos,
nu mai zic de pensionare
ce se freacă-n sus şi-n jos...

Câte o sufragerie,
veche, nouă, cu gândaci,
că-i divorţ, că-i cununie,
liftul e băgat în draci...

Și-i atâta nepăsare,
nimenea, dacă se strică,
grija liftului n-o are,
ocupaţi de politică...

Să-l mai ungă, peticească,
să-l mai gâdile uşor,
mult mai simplu-i să găsească
ţapu' ăla din popor,

că-n momentul când se strică
se dezlănţuie infernul,
sar cu toţii, urlă, ţipă :
trebuie schimbat…guvernul!

Dietă

Îl caut pe-al meu doctor de trei zile,
căci am să-i pun o simplă întrebare,
el mi-a prescris dietă de slăbire
ce mi-a creat dilemă foarte mare...

Mi-a dat aici o listă pe hârtie:
un morcov, un ardei, două salate,
fasole, trei păstăi (nici gând iahnie!)
şi pâine, doar un colţ pe jumătate,

apoi, brânză de vaci o linguriţă,
o prună, nu babană, mititică
şi carne fără os, doar o şuviţă,
că voi scăpa,-ntr-o lună, de burtică...

Însă, un lucru nu mi-a menţionat
de lista de mai sus, că mie-mi pasă:
le voi servi chiar după ce-am mâncat,
ori înainte să m-aşez la masă?!

De ziua ta

Când te-a adus pe lume
femeie,-ntâia oară,
a aşezat pământul
şi soarele pe cer,

vestind parcă anume
întâia primăvară,
din clopoţei şi-n trilul
de aripi şi mister...

Cu aur pe cosiţe
s-aduci zorii în casă
şi bolţilor de stele,
doi ochi ţi-a dat, de vis,

în sâni ţi-a pus bobiţe
cu iz de tămâioasă
şi cămp de viorele
pe ii din paradis...

Din razele de lună,
prin ram de tei în floare,
ţi-a împletit cuvinte
în vers ca niciodat'

şi din a lui fântână,
căldare cu căldare,
în jurul tău, fierbinte,
iubire-a presărat...

Ca din sămânţa-ţi vie,
căci asta i-a fost vrerea,
cum naşte pâine norul
din spic de el udat,

ţi-a dat spre bucurie,
la fel, să porţi durerea
izvorului din pântec,
de viaţă nesecat...

Tu, Evă, Mărioară,
sau orişicare eşti,
o stea-n calea lactee,
sau floare pe răzor...

Ca-n prima primăvară,
în veci să ne trăieşti,
fecioară, tu femeie,
tu, mama tuturor!

Lacrimi de poet

Pe vremea când eram în toc
peniţă şi tu călimară,
ne aşezam în vers, cu foc,
pe-o filă-n orişicare seară...

Și-n iz de tei sau busuioc,
prin sticla lămpii să apară
făceam poeme, ca-ntr-un joc,
pân' ce fitilul da să moară...

Însă de-un timp n-am scris deloc,
peniţa nu mai e sprinţară,
cerneală-n călimară, ioc,
iar gazul...preţul nu coboară!

Prima zi de şcoală

După luni de plictiseală, zile, nopţi caniculare,
printre halbe, mahmureală, pe la munte, pe la mare,
văd aiurea-ntr-un ziar vestea aia mai nasoală
desenată de tipar :“mâine-i prima zi de şcoală!”

Pe-o terasă, sub umbrele, cu fetiţe decoltate,
arătând precum şi ele,-n anu’ trei de facultate,
c-am gândit de două ori, ambele la tata doar,
prezentându-mă în zori, să nu-l văd pe dracu’ iar,

fi’nd în şcoală cunoscut şi cu ani buni de vechime,
într-a patra, c-au sărit toţi din clasa mea pe mine,
însă cu mai mult respect, parcă şi un pic de teamă,
lucru ce-l găsesc corect, nefiind de-aceeaşi seamă...

Ce mai vâlvă! Ce pupici! Eu, mai mare printre ei,
se mirau şi-a’ lor mămici ca de zmeul între zmei -
nu mai zic de profesoare, ce m-au strâns cu drag la piept
şi de doamna directoare, c-am putut să mă deştept...

Iar în clasă, prima oră, fără să mă sinchisesc,
cu-o excepţie minoră fui lăsat să şi vorbesc -
chiar mai mult, mă ascultau, şi nu spun istorioare,
pedepsit n-am fost să stau, un minut doar, în picioare...

Și apoi, ca niciodat’, nimeni nu m-a luat de prost,
dup-atâta repetat ştiind toate pe de rost.
Mai cu seamă că a patra aşa mult ce mi-a plăcut,
de cinci ani, tare ca piatra, altceva nu am făcut...

Că şi tata-i mândru tare, intelectual agrar,
numai mama vise are, la liceu să fiu măcar
pe un post de profesor, cu probleme mai uşoare,
nu cum sunt, ca-nvăţător, pe la clasele primare!

1 Martie

M-au trezit azi-dimineaţă,
la fereastra casei mele,
somnoroase păsărele…
ciripeau pline de viaţă -
oare…ce-o fi fost cu ele?!

Dintr-un petic de zăpadă
clinchet viu de clopoţei…
un mănunchi de ghiocei
făceau zarvă prin ogradă -
oare ce-o fi fost cu ei?!

Dup-un lung şi rece vis,
alinta bătrânul soare
un bondar, cu-a lui dogoare,
printre ramuri de cais -
ce se-ntâmplă astăzi oare?!

Numai freamăt, numai zor,
căci drăguţa primăvară,
în ie de Mărioară,
mă aşteaptă în pridvor
să îi prind la inimioară
cu un bold, ca prima oară,
semn de dragoste şi dor -
…e întâi de mărţişor!

8 Martie

De ziua ta femeie, de eşti mamă sau fiică,
ori metamorfozată în soacră mare, mică,
doresc la fiecare un cer fără de nori,
lângă acela care v-aduce astăzi flori...

şi mulţi ani, fericire, căci fără voi n-am şti
ce-i patima-n iubire sau ce-i a pătimi,
ce simte un bărbat, călcându-i neuronii
în fiecare zi, mai des ca pantalonii...

cum flacăra-i dogoare şi cât de exaltată
e inima ce-i sare când soacra se arată
şi sângele-i cum fierbe umplându-se de ape
de-a voastră gură dulce când caută să scape...

Păi, cine-n lume oare, când nu face prezenţă,
îl cată-n disperare la morgă sau urgenţă (?!)
Ca-n zori, fără de ghete, palton sau fără bască,
s-apară cu buchete de Panciu sau Fetească...

Și cin' l-ar mai păzi, de n-aţi fi voi de strajă,
să cadă-n noapte, zi, la altele în mreajă,
sau cin' l-ar îmbrăca, frumos, la patru ace,
când el e programat doar ca să se dezbrace?!

Căci de-aia lui, săracul, scurtat şi de o coastă,
i-a dat domnul, cu sacul, noroc de o nevastă,
făcută să apară, în prag, de soare plină,
chiar şi când plouă-afară, în ziua de chenzină...

Iar seara, la culcare, ca-n clipa cea dintâi,
să-l scoată, iubitoare, un ceas de sub călcâi
şi-n gingaşe cuvinte, în toi când e amorul,
să dea, i-aduce-aminte, în zori cu-aspiratorul,

prin piaţă-apoi o tură, că lista-i pe hârtie,
şi-n drum, pe scurtătură, şi pe la florărie…
Da' nu cumva să uite, să ia nişte Cotnar',
ca astăzi, cu băieţii, să-nchine un pahar...

Fi'nd ziua când femeia, să nu m-audă-a mea (!)
săraca,-i aminteşte că are-o zi şi ea,
căci el confuz, fireşte, cum e de obicei,
ar crede, cum se vede, că ...toate-s ale ei!

Cea mai bună soacră din lume

Atât de multe rele despre soacră
s-au scris, s-au spus, şi se mai cleveteşte,
c-ar fi otravă, ciumă, c-ar fi acră…
la mine însă, nu se potriveşte…

Și nu c-aş vrea ca să vă bag în boale,
nici să mă laud, ori să fac gargară,
v-o spun, parol, nu vin cu vorbe goale,
cunosc o soacră extraordinară!

De-atâţia ani trăind cu ea în casă,
nu ştiu să-mi fi făcut o mutră acră,
e o femeie bine, chiar aleasă,
că d-aia zic, mai rar o aşa soacră!

De cum mă scol din pat de dimineaţă,
(doar să vedeţi de mine cât îi pasă!)
n-apuc măcar nici să mă spăl pe faţă,
cafeaua şi ţigara-mi sunt pe masă...

Apoi când plec, frumos ea îmi aşază
la gât cravata, chiar şi nodu-l face,
iar părul, că n-am mult, mi-l aranjează,
la dungă, apretat, la patru ace.

Când vin acas', m-aşteaptă bucuroasă
şi-asta mereu, nu c-ar fi zi de leafă,
de-atâta stres să sufăr nu mă lasă,
masaj la tâmple-mi face şi la ceafă.

Un şpriţ în plus îmi dă când vine cina
ce-o pregăteşte numai pentru mine,
iar când mă culc tot ea stinge lumina
şi-apoi…nu vă mai zic că mi-e ruşine…

Acum, tu cititor care roşeşti,
de nu mă crezi, ţi-o spun că nu mi-e greu:
e soacra norei mele, din Piteşti,
şi mama lui Costel…băiatul meu!

Timpul perelor

În fiecare toamnă retrăiesc
aceleaşi amintiri cu nostalgie,
când perele în pomi se rumenesc
mă aflu în a mea copilărie...

La noi în sat, pe-atunci, aveam de toate.
Și prune şi gutui şi-atâtea mere,
toţi pomii erau plini de fructe coapte,
ce nu aveam, mi-aduc aminte, pere...

Că ne-adunam târziu, pe înnoptat,
băieţii toţi, că-n sat nu erau fete
şi-apoi plecam la pere, la furat,
în satul dinspre luncă-n două cete,

ştiind cu toţii foarte bine locul,
ogrăzile cu perii cei de soi,
că-n fiecare toamnă făceam jocul,
dar şi sătenii ne ştiau pe noi(!)…

Și câte garduri am sărit, măi frate,
prin mărăcini cu sânul plin de pere!
Nu mai vorbesc ce muşcături de ...spate,
căci câinii n-aveau pic de maniere.

Dar anii au trecut, eram flăcăi
şi cine mai era ca noi în sat(?!)
De perele din satul dintre văi,
aproape că de ele-am şi uitat.

Da-n toamna aia,-n zi de sărbătoare,
la horă, unde toţi ne-am adunat,
s-a auzit venit din depărtare
un zvon de care noi ne-am şi mirat...

Și nu ştiu cum, fără să bag de seamă
aud şi eu, că-mi zise o muiere,
să mergem toţi flăcăii fără teamă
în satul dinspre luncă - să luăm pere...

Că am plecat cu toţii, pe lumină,
măcar să revedem pe unde-am fost,
când ne-alergau dulăii-n vreo grădină
şi perii, că-i ştiam chiar pe de rost...

Dar, ce să vezi! Nici n-am ajuns în sat,
că ne-aşteptau cu pere în cărare
atâtea mândre, de nici n-am visat,
şi toate-aveau în păr câte o floare!

Am luat şi eu o pară şi-am muşcat,
din poala ei, ce-apoi mi-a fost mireasă,
că n-am găsit din câte am furat
o alta mult mai dulce şi frumoasă...

De-atunci, privim la perii din ogradă
ce i-am sădit chiar după nuntă-n zori
şi i-am păzit să nu ajungă pradă
celor ce noaptea jefuiesc comori...

În toamna asta-avem pere de dat,
căci perii-s plini de rod şi bucurie,
iar fetele ni-s mari, de măritat…
Da' zic şi eu aşa…ca să se ştie!

Prima zi de şcoală (2)

E începutul anului şcolar
după o vară lungă de vacanţă,
e prima dimineaţă de calvar,
e “crima condamnată de instanţă”:

- Scoală Costică! (mă-sa grijulie)
este târziu, mai eşti încă în pat?!
Însă Costică nici nu vrea să ştie:
- La şcoală nu mai merg! M-am săturat!

- Cred că glumeşti sau vrei să râzi de mine(!?)
Ți-am pregătit dejunul, e colea,
ce ţi-a venit(?!) cumva nu-ţi este bine? -
motive nu găsesc că ai avea…

- Da’ nici măcar n-am chef să-ţi povestesc,
pe şcoală sunt, mămico, sictirit,
copiii nu mă plac, chiar mă urăsc,
profesorii, la fel, nu mă înghit…

- Gândeşte-te măcar un pic la bani,
te rog din nou, fă bine şi te scoală,
sper să-nţelegi…ai cinzeşcinci de ani
şi ca director…tre’ să fii la şcoală!

Sonet de ascensor

La noi în bloc e zvon de-o săptămână
că liftul va fi sigur reparat,
de zece zile şade atârnat
pe undeva între pământ şi lună...

Se-aud pe scări vecinii coborând,
sprinţari făcând mişto şi caterincă,
ori că-şi târăsc sacoşele lor şi-ncă
mai pot ca să respire, înjurând...

Devizu-a fost făcut, dar pân' la fapte,
al nostru-administrator, de pe scară,
mai trebuia s-aprobe nişte acte... -

şi a semnat hârtiile azi noapte
c-am dat de el aiurea,-aşa-ntr-o doară,
între al şaselea etaj şi şapte!

Justiţie

Căţeluş cu păru' creţ,
fură raţa din coteţ,
el se jură că nu fură,
dar să vezi ce-ncurcătură! -
că fusei la judecată
reclamând javra netoată,
care avea şi recidivă
şi dosar mare-n arhivă,
vechi client pe la hingheri,
de unde-a scăpat mai ieri
şi-unde fuse condamnat
tot pentru acest păcat...

Cunoscând deci, inculpatul,
nici nu mi-am mai bătut capul,
eram sigur de succes…
Și-am pornit, dar,la proces,
fără să-mi pun avocat
sau să cer cuiva vreun sfat,
socotind că treaba-i oablă,
având martoră şi-o babă,
plus vreo trei-patru vecini,
chiar şi Ion, a lu' Mărin...
Toţi văzând potaia hoaţă
împreună şi cu Zdreanţă,
(alt borfaş, un găinar,
hoţ de ouă din cuibar)
care, cu neruşinare,
ziua în amiaza mare
a intrat ca un tâlhar...
(zdreanţă stând la colţ pândar)
şi-mi luă raţa, fără milă,
ce-o ţineam pentru prăsilă...

Dar buclucu' ăl mai mare
fu în ziua următoare,
când în faţa curţii, frate,
furăm toţi pentru dreptate:
eu, de raţă păgubit,
inculpatul sus numit,
Zdreanţă, martor şi complice,
procurorul şi un vice,
lume multă, gălăgie,
toţi şedeam ca-ntr-o cutie
în sala de tribunal
mai ceva ca la un bal...

Și-ncepu dansu' şi jocu',
procuroru', arză-l focu'!
luă dosarul şi-l deschise,
parcă dracu' îl lovise
şi cu întrebări ghiulea,
mă ţinti pe...dumnea-mea:
că…de unde-avui eu raţă (?)
dac-a fost sau nu în viaţă (?!)
am avut-o declarată,
sau era ne-nregistrată (?!)
am avut-o pe contract?
pot să le prezint vreun act?!...
ce-i dădeam eu de mâncare,

dac-a fost la vaccinare,
câte ouă a ouat
şi de-am dat cotă la stat!

Ori, dacă a fost răţoi,
să le spun din care soi,
fiind unii care ouă,
că s-a dat o lege nouă,
iar în caz c-a şi clocit,
câţi boboci am dobândit?!

Nu cumva să-i fi mâncat,
sau...vândut la alţii-n sat,
că aveam belea mai mare
neavând act de vânzare...
că de unde, că de cum,
nu ştiam ce să mai spun...

Şi uite-aşa m-a tot sucit,
m-a întors şi învârtit,
că din om cinstit, prădat,
am ajuns eu inculpat…
Iar potaia, stai să vezi!...
că, din lipsă de dovezi,
pe loc a fost achitată
şi fiind calomniată,
ceru şi ceva parale
pentru…leziuni morale...
Am plătit şi-am terminat -
dar ce, crezi că am scăpat ?
Mi-au făcut şi-o percheziţie,
m-au chemat şi la poliţie,
să declar,cum s-a-ntâmplat
de-am avut...raţă în sat!?

Obiecte pierdute (anunţ în ziarul local)

“Pierdut poşetă piele fină
de damă roză cu curea,
în fund şi-n faţă cu meşină,
la cârciuma de la şosea”.

Doar ce-am ieşit, eram în hol,
m-am dus şi eu pân-la veceu…
cu acte, ruj, aveam şi-un pol
în hârtiuţe de un leu,

trusa de unghii, fixativ,
(că rar mă duc la coafeză)
batiste, pixuri, laxativ,
ce nu aveam, cheia franceză…

“Cine-a găsit-o, să ia totul,
o rugămimte aş avea:
trimite-acasă idiotul
pe-al cărui umăr atârna!”

Muza

Amicii mei, ce mă citesc,
de la o vreme se amuză,
fac glume rele, clevetesc
(din gelozie, mă gândesc)
şi-n văzul lumii mă acuză
că aş fi inspirat de muză,
pân’ am ajuns să şi roşesc...

Le-am explicat mai pe departe,
ceva, cumva-i adevărat,
căci versurile parfumate
de muză mi-au fost inspirate,
iar de făcui, să zic, păcat,
condeiul meu e vinovat…
suntem bărbaţi, ce dracu’ frate!

Că, stând mai jos, pe Cobălcescu,
nu pot să scap, măi, de belea!
Duduia Muza Piscopescu
e de vr’un an… vecina mea!

Prostia s-a plictisit

S-a plictisit, mai ieri, prostia
de pe planeta cu pământ
şi, braţ la braţ cu fudulia,
au dispărut aşa, în vânt…

Examene la facultate
nu se mai dau, nici la liceu,
iar tezele de doctorate
se folosesc doar la veceu...

Alegeri pentru parlament
nu se mai ţin, aşa se pare,
căci fiecare-i competent
iar scaunele-s toate goale...

La meciurile ce au loc
pe stadioane şi arene,
nu s-a marcat în nici un joc
vreun gol, nici chiar să zic…de lene

Și-apoi, chiar multe s-au schimbat
şi bucuroşi am fost, iar trişti,
poate vreo doi, ce-au fost odat’,
cum îşi ziceau ei…umorişti!

„Limba noastră-i o comoară”

Am ajuns să am coşmaruri, nopţi bălane fără leac,
de când s-au trezit nătângii, dup-un somn de-un sfert de veac
şi-mi fac cruci plin de fiori, implorând oastea cerească,
să mai pot vorbi în zori dulcea limbă românească...

Plini de fală şi mândrie,-i doare-n şpiţ de viitor,
se tot laudă-n prostie, moară toţi duşmanii lor!
De-aia, nene, imediat, când i-aud, pe româneşte
le-o spun franc, manierat, delicat şi omeneşte:

Băi, deşteptţilor ce sunteţi, nătărăi şi naşparlii,
terminaţi cu chestii d-astea, bateţi tobele-n pustii!
Când ne va lovi năpasta, peste-atâta chin şi-amar,
n-oţi putea pe lumea asta nici să-i înjuraţi măcar,

iară voi, cu doctorate, bacuri, diplome, la fel,
vă veţi da singuri karate, făr’ a scoate-un cuvinţel...
şi-o să vină ziua-n care, socoteală tre’ să daţi,
chiar de cereţi îndurare, de prăjeală nu scăpaţi,

Aşa că, tăceţi odat’, nu vedeţi ce e în ţară?
Tot stigând prin târg, prin sat “limba noastră-i o comoară”
or s-audă toţi şacalii, hoţi, bandiţi de drumul mare,
şi-or s-o fure şi pe asta... şi-o vor pune la vânzare!

Vis de emigrant

Căţeluş cu păru' creţ
şi-a lăsat al lui coteţ,
puse coada pe spinare
şi plecă în lumea mare,
cu o diplomă, măi frate!
(că dormea la facultate)
vreo trei fire de verdeaţă
şi-o grămadă de mătreaţă,
limba o lătra la şcoală
fiind internaţională...
o valiză mititică,
o boccea, o sacoşică,
agăţată-i sta de toartă,
să nu uit, a lui consoartă
într-un minijup, parol,
de scăpă şi de control,
frate, la aeroport,
tocmai bun pentru export.

Căţeluş cu păr buclat,
stând la umbră a visat
covrigei cu mac, cu sare,
peste mări, peste hotare,
mulţi şi calzi, aşa, grămadă,
de se-nghesuiau pe coadă
şi ciolane, da' babane
şi volane de merţane,
din cer că picau frumos,
să le ia doar de pe jos,
pe alese, pe culese,
fără jene între fese…
dar să nu o mai lungesc,
ce să vă mai povestesc!...

Căţeluş cu păru' creţ,
căzu chiar de nătăfleţ,
ajungând peste ocean,
visul lui de-acu' un an,
a-nţeles c-a fost, măi frate!
din "desene animate":
câini cu covrigei în coadă
nu găseşti pe nici o stradă,
iară ploaia nu coboară
din cer decât apă chioară,
nu merţane, nu ciolane,
da' nici vorbă de babane,
nici măcar un osuleţ,
ori chiştoc mai lunguieţ!...

Văzând el cum şade treaba,
că nici umbra nu-i degeaba,
pentru oase, chiar micuţe,
trebuia dat din lăbuţe
şi nu îi şedea frumos
să dea la munca de jos -
iar cu meseria lui
în cap nu lovea un cui,
a fost pus în faţa sorţii
de-i pică toţi cârlionţii.

Căţeluş cu permanent
deveni mai insistent
și cerând un sfat lui Zdreanţă,

văr primar (prin alianţă)
şi el om cu facultate,
(doi ani pentru fals în acte)
care, nu demult şi-a luat
pe ouă un doctorat,
iar acum, din găinar
taie frunze de arţar...

Se simţi luat din oală
auzind din nou de şcoală,
căci sub dud la el în sat,
el era calificat,
iar aicea sub arţari,
guvernanţii ăştia mari
nu îi permiteau, să mor!
să ridice un picior.

Și-ncepu să studieze
ca să se reprofileze:
făcu şcoli de coafeze,
făcu şcoli de stewardeze,
făcu (şi-asta pentru teze!)
la seral şi pekineze
şi dizeoze şi stripteoze,
mamăăă…viaţă ca pe roze…
şi-atât s-a specializat
şi supra…calificat,
căţeluşa lui buclată,
partenera lui, de fată,
cu care-mpărţea odată
pâine neagră, chiar uscată,
albă şi imaculată
neavând măcar o pată,
gospodină şi curată,
harnică, manierată,
nu lătra neîntrebată
nici la lună, nici la poartă…
în lumea…civilizată
arătând chiar demodată,
piesă veche şi uzată,
se trezi… abandonată.

Căţeluş cu păr tapat
dup-un vis mai agitat,
se trezi ca să constate
o crudă realitate:
anii, se scurgeau se pare
fără vreo discriminare
şi tot dând din coalţe-n coalţe,
(cum mai ricoşează gloanţe)
cu probleme, cu belele,
nu mai menţionez, căţele,
alerga (mă-nţelegeţi)
după cai verzi pe pereţi,
căci, plecat parcă mai ieri
ajunsese… nicăieri...

Prea mult nu vă mai reţin,
mă iertaţi, mai am puţin,
că revin din nou la el,
năpârlit şi singurel,
se visa, cu nostalgie,
(că plătea acum chirie)
tolănit la umbra deasă
sub bătrânul dud de-acasă,
tot lingându-se de zor,
pe lăbuţe şi ...cosor!

Îmbătrânire prematură

Am devenit nervos de la o vreme,
făcându-se atâta tevatură
despre o mie şi-una de probleme
ce duc la-mbătrânirea prematură:

fumatul, spre exemplu, băutura,
ce pentru mine sunt de bun augur
şi nopţile pierdute tura-vura
te-mbătrânesc, se zice, prematur...

Iar despre sex, (vorbesc de o pipiţă)
te-mbătrâneşte prematur la fel,
că mie ce îmi place cepuliţă,
normal aş fi cam primul pe tabel…

Privindu-mă-n oglinda de la baie
azi dimineaţă chiar avui un şoc:
păi ăştia o făcură, bre', de oaie!
io nu arăt că-s prematur deloc!!!

Celebrare cu amicii

Am constatat cu mare bucurie
şi greu ne vine-a crede-aşa ceva,
(în special vorbesc de-a mea soţie)
băiatul nostru, fără modestie,
este perfect, cu cine-o semăna (?!)

De-acasă nici o noapte n-a lipsit,
iar de alcool, nu vrea nici să îl guste,
plăcere la fumat nu a găsit,
de-un remi, pocăraş e chiar scârbit
şi de umblat, nu umblă după fuste.

Aşa că eu, ca tată serios,
dau de băut, chiar de mă cost'un ban,
pentru băiatul meu, nevicios
şi ţuică, bere rece, vin spumos,
căci azi a împlinit şi el…un an!

Poveste infernală

Până mai ieri, în colţ la strada mare
(credeţi-mă şi-acuma sunt şocat)
era un magazin, vindea mâncare
şi băuturi, legume, asortat…

Da’ ce poveste, frate, ce oroare!
Cu paznicul de noapte s-a-ntâmplat,
că o aşa grozavă întâmplare
se-ntâmplă poate-n viaţă doar o dat’:

păzind la miezul nopţii foarte tare
în prăvălie ferm şi devotat,
un mic şi obosit muc de ţigare
ce-n zona mediană i-a picat,
iscă un foc teribil şi-o dogoare
ce-ntreaga coşmelie-a devorat...

Trezit de centigrade infernale,
al nostru paznic însă a scăpat
cu cinzeşcinci la sută (deci reale!)
arsuri, cum în raport e menţionat
şi alte patruzeci, intestinale,
de la rachiul ieftin consumat…

Iar restul, cinci procente, ce mai jale!
la un ceva... .neidentificat!

Poveste din oraşul meu

Mă calcă lumea în picioare
uşor, mai tare, apăsat,
şi fără nicio supărare
direct în faţă sunt scuipat.

Se-aruncă cu gunoi pe mine,
chiştoace, numa-n bobârnace
şi, p'ici colea, câte un câine,
nevoia, mă iertaţi, şi-o face…

Dar dup-aceste crude fapte,
sunt unii ce nu-i mai accept,
după un chef de-o zi şi-o noapte,
fără respect mă iau în piept…

Noroc am, însă, de cucoane
că nu m-acuză de ultraj,
privind în sus, pe sub jupoane,
de jos, ca un mizer pavaj!

Stock exchange

Vreau să vin cu-o explicaţie
despre “bursa de valori”,
f’indcă nici o publicaţie,
poate de vreo două ori,
doar aşa a pomenit
cam în treacăt puţintel,
că un ins ce nu-i şcolit
nu are habar de fel
şi pentru neştiutori
să-nţeleagă şi copilul,
inclusiv agricultori,
vă voi spune care-i şpilul:

Este, cum te-ai duce-n piaţă,
ferm, convins să-ţi iei o raţă,
dar la faţa locului
nu iei raţă şi iei pui,
că, cinci pui, aşa-i în viaţă,
fac mai mult decât o raţă,
iar o raţă, nu-i...cinci pui,
las-o-n mama focului!...
Și apoi, i-aduci acasă,
te aşezi frumos la masă,
puii cresc, îşi fac cuibare
şi găinile-ouătoare,
toate cloşti, scot toate pui,
puii fac şi ei alţi pui
şi-n scurt timp vezi o grămadă,
de n-ai loc tu în ogradă...

Deci, momentul a sosit,
mâine-n zori de zi, grăbit,
cu căruţa-i duci la piaţă
şi îi vinzi, şi-ţi iei şi-o raţă...

Iar cu banii mulţi rămaşi,
să n-ai treabă cu pungaşi,
îi depui la bancă toţi,
c-ăia nu-s pungaşi, sunt hoţi.

Da’ în noaptea aia vere...
(viaţa-i plină de mistere!)
a-nceput aşa o ...ploaie,
de dădea şi cu pietroaie!
Băi!... o ploaie d-aia mare,
de curgea ca din căldare!
Și-a plouat şi-a tot plouat
că tot satu-a inundat
şi găinile, băi frate,
au murit toate-necate!...

Hei! Atuncea, frumuşel,
îţi smulgi părul uşurel,
fir cu fir, fără de grabă,
că şi-aşa n-ai nici o treabă…
şi apoi cauţi o râpă
foarte-naltă şi adâncă
să renunţi uşor la viaţă
c-ai luat pui şi n-ai luat raţă!

Pixul meu

Pixul meu, bătrân săracu',
pastă încă mai avea
iar talent, avea cu sacu',
foarte bine le scria...

Da' să vezi ce s-a-ntâmplat:
într-o noapte, dracu' ştie!
Unei babe i l-am dat
să semneze o hârtie...

Baba l-a luat frumos,
da' de scris nu a mai vrut,
că l-a luat cu susu-n jos
şi biluţa i-a pierdut...

A suflat în el, l-a-ncins,
i-a dat palme, l-a frecat,
pixul meu era decis:
de semnat nu a semnat!

Decând pixu-am reparat,
pastă e, biluţă are,
de babă n-am mai scăpat,
este mare…scriitoare!

Descoperirea secolului xx

Au apărut în astă lume, însă pretenţii eu nu am
şi nu îmi arde nici de glume, invenţii mii, la kilogram,
dintr-o greşeală, accident, aiurea, sau cum vrei s-o iei,
de milioane, evident, mişcând planeta-n jurul ei,
cum ar fi tocul la pantofi, ceasul de mână bărbătesc
şi-apoi, piureul de cartofi…de tirbuşon, nu mai vorbesc!
Dar una, în particular, şi-o recunoaşte orice snob,
a transformat în mod barbar, instinctul masculin pe glob:
era prin secolul trecut, lâng-un cătun sub pirinei,
o mirişte şi, la păscut, văcuţe mândre şi viţei,
iar undeva, pe un imaş, se profila masiv, Cordell,
un taur foc de nărăvaş, cum se vedea după şeptel,
încât nici Jean, stăpânul său, n-avea nimic de obiectat
despre Cordell, că n-ar fi rău, făcându-şi treaba regulat,
având program săptămânal cu fiecare,-n mod expres,
de şapte ori, profesional, să fie sigur de succes;
numai că dup' un timp, parol, pe cât era el de activ
cu tot haremul din ocol, a devenit mai selectiv!…
Se arăta a fi bărbat, când o codană îi pica,
de necrezut, numai o dat', şi-a doua zi o refuza!
O mirosea strâmbând din bot, se comporta ca şi un bou,
din ce motiv?... Mare netot! Avea dorinţi de ceva nou,
nici cu Marìe, cu Fifi chiar, ce uger, nene, şold rotund!
De îl făcea şi pe-un măgar să treacă iazul pe la fund,
nu a mai vrut a doua zi, privind la ele ca un chior,
că Jean, aproape-a-nnebunit, îl pregătea de abator
şi-abia-nspre prânz când termină un kil jumate de Martell,
ajunse de se lumină, găsind problema lui Cordell:
jivina, cu instinct bovin, nu se uita la ce-i frumos,
adulmecând locul divin, recunoştea după miros(!)

aşa că Jean s-a scărpinat, descoperind fără de chin,
soluţia de-anihilat instinctul lui Cordell, bovin:
din briantină, flori de tei, piparcă verde, busuioc,
lavandă, mentă, stânjenei, le-a pus tocate la un loc,
le-a învârtit, le-a tot frecat, în sticla care s-a golit
umplând cu ce a strecurat, satisfăcut, pompa de flit
şi-apoi, luă el pe Janette, cea mai nasoală din ocol,
bălţată, şuie, şi discret, cu pompa, ca la protocol,
a primenit-o, jovial, prin părţi ştiute doar de el,
unde era esenţial pentru năsucul lui Cordell
şi-a prezentat-o în pătul, unde Cordell tot fredona
un pai în gură de sătul, să vadă ce s-o întâmpla…
Ei bine, prea detaliat de-aş povesti nu are rost,
un pic doar ce-a adulmecat, nici lanţ, nici poartă n-au mai fost!
Și-o lună au făcut duet, pân’ ce Cordell s-a răcorit,
având, ca rezultat, Janette, un viteluş tac-su leit;
aşa că Jean, văcar, pilit, fără de şcoală, doctorat,
nici el nu şi-a închipuit pe-atunci ce treabă-a inventat!
Până ce s-a convins, cum spui, având, setoasă, berechet,
madam Forêt, jumatea lui, testând produsul în secret,
ştiind de leacul lui Cordell, pe care Jean l-a născocit
şi mai ştia, în paralel, şi-unde era pompa de flit…
Dar, numai după cîţiva ani, când Jean, subit, a sucombat,
fiind cu gândul şi la bani, madam Forêt la patentat,
însă problemă ce-a avut, cu patentatul, când s-a dus,
că n-a putut şi n-a ştiut cum să numească-acest produs,
noroc a fost că-n mintea ei, nici vorbă google, internet!
Un clinchet vag de clopoţei i-a amintit-o pe Janette,
şi nu pe ea, nici pe Cordell, ci pe micuţul viţeluş,
ca tac-su, dar mai mititel, de vesel şi de jucăuş,
încât ea a înregistrat acel patent dup-un viţel,
pe care Jean l-a botezat, atââât de drăgălaş…Chanel!

Plagiat

Cin’ mi-a văzut poemele-n vreo carte,
a înţeles că sunt om serios,
dar cin’ le-a şi citit, de curajos,
a constatat, din versu-mi fabulos,
că sunt, şi pe deasupra, încă, foarte...

Și nu-mi permit, io care-s consacrat,
recunoscut la birt, în cartier,
de-o lume rafinată şi cu fler,
să calc pe al meu nobil caracter
venind să le recit un plagiat…

S-o fi-ntâmplat, nu zic, s-or fi lovit,
vreo frază, vreun catren, două sau trei,
căci, muza când mă prinde în condei
şi-ajung s-o iau, la rime, pe ulei,
nici gând să copiez vr’un ramolit!…

Aşa că, observaţi, io-s plagiat!
‘nainte chiar să scriu poemu-acel…
de-un clasic! Ce ruşine! Ce mişel!...
Și mă gândesc să pun mâna pe el,
de nu ar fi de-un secol decedat!

Father's day

Făcutu-s-a o constatare,
că de la Eva, fi'nd umile,
a dat, la mame, Domnul, zile,
ce n-a avut nici tata mare,

de-au hotărât ei, democraţii,
acum un centenar, exact,
semnând atunci chiar şi un act,
să aibă-o zi pe an şi taţii...

O zi când pot avea şi ei,
iar soaţele se fac că plouă,
un păhărel în plus, sau două,
aşa cum au de obicei...

O zi când, fără nicio teamă,
la ei în casă pot vorbi
despre dureri, sau ce-ar dori,
crezând că sunt băgaţi în seamă...

Și-apoi, cu multă bucurie,
le vin copiii în alai,
sperând, la taţi, nişte mălai,
cum fac, de fel, la ananghie...

Și numai cu voia femeii,
în capul mesei, celebraţi,
se simt şi ei că sunt bărbaţi,
că tortu-l stinge…nepoţeii…

O zi, când poate să învingă
şi Romania pe Olanda,
şi nu are... telecomanda,
nici soacra voie s-o atingă -

e-o zi de neuitat, se ştie,
realizând, pe-al vieţii drum,
că fără ei n-ar sta nicicum,
nevestele-n bucătărie...

E-o zi când sunt satisfăcuţi,
şi dacă nu în special,
sunt, cel puţin, în mod legal,
ca taţi, şi ei, recunoscuţi!

Scrisoare către un bun amic

Mă-ntrebi în ultima scrisoare,
om însurat, la fel ca mine,
de ce ai tu belele, oare,
iar eu o duc atât de bine(?!)

Vezi tu…e-o vorbă românească,
ce spune clar, de multă vreme,
că…“Dumnezeu să te ferească
de ale curvelor blesteme”!

O vorbă foarte-adevărată
şi sunt convins, văzând ce jale
este pe-atâţi faliţi, măi tată,
ce-ajung aiurea-n tribunale...

Cum n-au noroc nici de lovele,
n-au somn, chiar fără lună plină,
rămân în pană de pingele
sau pe vreun câmp fără benzină,

Ori…dup-o mamă de bătaie
luată dintr-o neglijenţă,
ajung ca fraierii-n pârnaie,
în loc s-ajungă la urgenţă...

Numai că eu… Doamne fereşte!
Cât timp am fost flăcău în viaţă,
chiar dacă lumea cleveteşte,
pot să le râd la toţi în faţă...

Și nu îmi fac nicicum probleme
că ar fi curve sictirite,
ce au ajuns să mă blesteme…
iubind…numai femei cinstite!

Cadou de father's day

Ca-n orice an, de father's day,
stresat de muncă, sictirit,
îmi fac cadou copiii mei,
ca să mă vadă fericit,

o săptămână pe-undeva,
prin Cuba, Mexic, Salvador,
cu tot inclus, şi-ncă ceva,
plătită cu dolarii lor...

Mai mult de-atat nici c-aş dori,
o săptămână singurel...
îmi fac de cap noapte şi zi,
să-mi mai revin şi io niţel...

Fi'ndcă acas' nu pot fuma,
şi, să mă ierte Dumnezeu!
Nici bere nu pot consuma
cât poate duce muşchiul meu...

Și-aş mai uita, v-o spun cinstit,
(dar meciuri…toate le-aş vedea)
de fiţe, nazuri, cicălit,
din partea lu' nevastă-mea...

Însă, băftos, copiii mei
îmi dau, să-i facă şi-n necaz,
de câte ori e father's day,
o săptămână de extaz.

Aşa că…anul ăsta, ei!...
au hotărât de-acord comun,
(fiind, cum zic, un obicei)
s-o ia pe mă-sa la Cancun.

Reţetă pentru anul nou

Se-aleg douăşpe luni cât mai frumoase,
vreo trei, pudrate-n cetini de ninsoare
şi trei cu mieluşei sub pomi în floare,
trei calde, fără nori, pline de soare,
iar restul, mai bogate şi mănoase...

Se curăţă de of, de-amărăciune,
de ură, de invidie, mândrie
şi-n mod egal se-mpart, de-ajuns să fie
pe-ntregul an, cu drag şi bucurie,
în zile cât mai lungi şi cât mai bune...

Se ia apoi pe rând şi se prepară
zi după zi, cu grijă, cu răbdare:
o parte, muncă plină de sudoare,
o parte de odihnă şi visare
şi-o parte de umor extra-ilară...

Adăugaţi din plin şi toleranţă,
baban, praf de bun simţ, un polonic,
turnând, cât frământaţi, câte un pic
de optimism călduţ, dintr-un ibric,
amestecat cu boabe de speranţă,

iar în final, nu costă nici doi bani(!)
peste-aluat puneţi-o cu ardoare,
iubirea cea mai pură şi-arzătoare…
eu vă doresc s-aveţi o poftă mare
şi vă urez din suflet…la mulţi ani!

„Fetiţe dulci ca-n Bucureşti...”

Se fredona pe vremi o melodie,
“Fetiţe dulci cum sunt la Bucureşti”
(nea Gică o cânta cu frenezie)
“în toată lumea asta nu găseşti”!

Ei, bine, cât umblai prin astă lume,
că mă pricep şi eu, aşa, un pic,
v-o spun fără gargară, fără glume,
ideea am ajuns s-o contrazic,

fi’ndcă la Londra, Roma sau Paris,
şi-n alte urbi mai mari, europene,
sunt fete-ncântătoare, ca de vis,
ce le-aş descrie-n sute de catrene...

Finuţe,-atrăgătoare, foarte şic,
din calea-afară de manierate,
cochete, aranjate, din butic,
dar mai ales, sunt foarte educate…

Că după cum văzui, că aud bine,
fără mişto, le-am numărat pe deşte,
vorbesc patru-cinci-şase limbi străine,
şi chiar perfect de bine ...româneşte!

poezii de dor

De-ar fi ca să mai vin…

De-ar fi ca să mai vin cum am venit,
să-mi dai, la fel, o zi de primăvară,
când mi-a zâmbit cireşu-ntâia oară
de-atâta aşteptare, pârguit...

De-ar fi să mai păşesc cum am păşit,
întinde-mi lutul prispei sub picioare
şi-n roua toamnei să deschid cărare
miresmelor de fân proaspăt cosit...

Ca să tresar cum am mai tresărit,
de-ajuns mi-ar fi o roată de fântână
şi-o ie învârtind-o cu o mână
sub Soarele-n cosiţe-i răsărit...

De-ar fi să mai iubesc cum am iubit,
în ochii ei dă-mi bolta înstelată,
iar Luna, să se-alinte ridicată
de un salcâm, la poartă, înflorit…

De-ar fi să mai bocesc cum n-am bocit...
îneacă-mă în lacrimile-amare,
vărsate râu, în fluviu, până-n mare
de-al meu cătun, din vale, părăsit...

De-ar fi ca să mai vin cum am venit...

Satul meu

Prin satul meu ce-l port de ani în gând
la fel cum se gătea în primăveri,
mă furişez adesea ascultând
bobocii alintaţi de-un soare blând,
cum se deschid de bucurie-n meri...

Cobor apoi pe râu, din deal, izvor,
doar să clătesc în ape cristaline,
stârnind mireasma pâinii din cuptor,
a morii piatră, ca să mă strecor
prin lanul verde, crud, iarăşi în mine...

Ieri dimineaţă roua m-a trezit
când îmbăia de zor o ciocârlie,
dormeam pe câmp trifoi proaspăt cosit,
însă un nor spre casă m-a gonit
şi cât de-aproape-am fost atunci de glie...

Iar ca s-ajung mai repede în sat,
într-a fântânii roată m-am rotit
şi-n stropi căzuţi de ploaie m-am uscat
pe lutul prispei ce l-am încălţat
când prima oară-n viaţă am păşit...

Dar astăzi, între lună şi-ntre soare,
mă legăn în clopotniţa bătrână
vestind în bronz de clopot sărbătoare:
e vineri, este “vinerea cea mare ”
când cuiu-a sângerat în a lui mână...

De Paşti însă, voi fi lângă Iisus,
din ochii lui să mă aprind lumină,
să ard încă un an pe unde-s dus,
rugându-L să mă ia acolo sus
când lacrimile cerii-mi se termină.

Acolo unde dorul nu mai doare
şi lanul cântă doinele la nai,
acolo unde dragostea izvoare
şi merii mei se bucură în floare,
în satul ce e gura mea de rai.

Dor

Mă doare lutul prispei de acasă,
îl simt departe, coşcovit, crăpat,
mă doare gura lacomă de coasă
şi lanul când se-alintă legănat...

Mă doare naiul, codrii verzi de brad,
mă dor carpaţii-ncovoiaţi de trudă,
mă doare maiul cum bătea pe vad
şi zeama aguridei, verde, crudă.

Mă doare şi troiţa din răscruce
şi mielul fără vină-n primăvară,
iar piatra, ce pe apă se tot duce,
mă doare ca şi roata de la moară.

Mă doare brazda, lama de la plug
şi poarta ce prin daltă se ridică,
mă doare carul, boii de la jug
şi hora-n fiecare duminică.

Mai fă o dată, Doamne, ce-ai făcut,
înalţă-mi Soarele din nou peste colină
şi prispa casei unde m-am născut,
prin flori de zarzăr umple-o de lumină,

o zi mai dă-mi să scap de greul dor,
cu iz de tei s-o cerni şi iasomie,
iar pâinea caldă, scoasă din cuptor,
să pot mânca din ea o veşnicie...

Pribegie

De-ar şti fântâna mea din vale
pe unde apele mă curg,
ar prinde luna între zale
peste colină, în amurg

şi-n roata ei ar învârti
şi carul mic şi carul mare,
la poarta unde iasomii
cândva mă alintau în floare...

Le-ar umple-apoi cu amintiri
de ani bătrâna ei căldare,
sub minunatele sclipiri
aprinse-n cer, mărgăritare:

mi-ar pune dulce, din cuptor,
mireasma pâinii lângă sare
şi laptele din sân, izvor,
al mamei într-o-mbrăţişare,

mi-ar pune lan de fân cosit
cu primii paşi făcând cărare,
şi-un zarzăr vesel, pârguit,
sub triluri de privighetoare,

un pumn de colb de vară-ncins
din uliţele-acuma goale,
şi lângă crivăţul aprins,
o pârtie-n omătul moale...

mi-ar umple aurul curat
din lutul prispei ars de Soare,
iar din şindrilă, picurat,
argint de rouă lucitoare...

din verdele-aguridei crud,
rugini de toamne în ulcioare,
iar din ogorul încă ud,
o brazdă numai de sudoare...

M-ar aşeza printre feciori,
din satul meu în sărbătoare,
la hore şi la şezători
lângă Mării şi Mărioare,

iar la-nceput de cireşar,
când taurul pe boltă-apare,
mi-ar înălţa car după car
spre ale viselor izvoare,

ca-n seri târzii, când sunt luat
de doruri printre gene-agale,
să fiu aproape de-al meu sat….
de-ar şti fântâna mea din vale….

Resemnare

Se spune că pe vremi, demult de tot uitate,
când şcoli nu existau, nici google, mai ales,
iar plebea de agrari era-n majoritate,
ceva se întâmpla cu greu de înţeles:

de câte ori era gâlceavă între inşi,
ăl mai inteligent, ţăran, cioban la oi,
pân’ ce se ajungea la gulere de-aprinşi,
ceda,-n mod evident, făcând pasul ’napoi...

Și-apoi, el îşi vedea, savanţii spun, nu eu,
de drumul hărăzit, cu jenă şi respect
şi pentru el, ca om, şi pentru Dumnezeu…
de-a dreptul anormal oricărui intelect...

Văzând iluştrii azi, toţi intelectuali,
de câte ori apar discuţii pentr-un fleac,
cum sar la beregăţi, chiar de nu sunt rivali,
făr‘ a găsi, de fel, conflictului un leac.

Și-n plus…neobrăzaţi, trufaşi, impertinenţi,
dar…ce s-o mai lungim, rămâne între noi…
demult s-au dus acei ţărani inteligenţi,
cu jenă şi respect, făcând pasul ’napoi!

Cuţitul de argint şi... un bulgăre de aur !

Nu am uitat nicicând, era o sfoară
ce atârna-ntr-un cui, lângă sărar,
pe un perete coşcovit de var
în casa bătrânescă de la ţară.

Am regăsit-o în acelaşi loc,
de ani uitată, părea plictisită
în cuiul strâmb cu floarea ruginită
de un mănunchi uscat de busuioc.

În plita sobei, rece, prins-şedea
vechiul ceaun, ce-n vremuri n-avea pace,
săreau copiii ca să îl dezbrace
de crusta care încă strălucea...

Iar într-un colţ, sub un ştergar, o ramă,
o poză-ngălbenită contura….
au coborât, de dor ce le era,
şi mama şi bunica şi-a ei mamă…

Parcă în sobă văd un pic de jar
şi din ceaun un bulgăre de aur,
bunicu' împărţind acel tezaur
cu sfoara ce-atârna lângă sărar...

Vechiul ţol

Era un ţol, călcam pe el cu milă,
afară pus, la uşă, la intrare,
pe lutul prispei zilnic copt de-un soare,
ce-n zori grăbit, urcând plin de sudoare,
se cobora cu roua pe şindrilă.

Bunica, din hăinuţe vechi şi roase
ce le-am purtat pe rând crescând mereu,
prin iţe le-a ţesut un curcubeu,
de care ştie numai Dumnezeu
pe câţi i-au încălzit în ierni geroase...

Păşesc pe el cu-atâta-nfrigurare,
şuviţe de culori pale şi vii,
dureri stau împletite-n bucurii
a'celora ce-am fost cândva copii…
păşind pe el îl simt pe fiecare.

Am fost plecat demult din casa-aceea
lăsând închisă-a mea copilărie,
pe prispa coşcovită şi pustie
doar ţolul e, la uşă, mărturie,
sub care stă şi azi ascunsă cheia…

În aşteptarea Ta

Primeşte-ţi osânda şi chinul din oase,
coroana de spini ca şi cuiele-n palme,
ascultă zevzecii nălţându-ţi sudalme
urmând pe Barabas şi astăzi, Hristoase,

De legea-ţi divină, din ere apuse,
iubind deopotrivă prieteni, duşmani,
la fel ca şi Iuda, pe-o pungă de bani,
acum pe nimica ne vindem, Iisuse...

Priveşte la gloată, din umbre hidoase
scuipându-Ți icoana, troiţa-n răscruce,
orbită, trufaşă, în turmă se duce
spre râpa pieirii mai iute, Hristoase...

Uitarăm de toate ce-n carte sunt puse,
ruşine, dreptate, respect cuvios,
uitarăm ce-i bine, ce-i rău, ce-i frumos,
de cine Ți-e Tată sau Mamă, Iisuse…

Arată-Te iară, sunt vremi tumultoase,
coboară cu pace, iubire, lumină
şi de n-om putea să-ţi găsim nicio vină,
ai şanse, pe cruce, să n-ajungi Hristoase.

Dor (2)

De-aş fi eu cumpănă-n răscruce,
i-aş iscodi pe trecători,
de unde vin şi-unde s-or duce,
de au văzut dorul în zori...

De-aş fi troiţă în cărare,
pe babe, pân' s-or închina…
Le-aş pune-aceeaşi întrebare:
- Văzut-aţi dorul pe-undeva?

De-aş fi eu pod, pe râu, în vale,
i-aş strânge apele ce-i curg,
să-mi spună albiile-i goale
unde e dorul în amurg.

Iar pe-nnoptat, ca şi o fată,
aş întreba Luna mereu,
sub care boltă înstelată
visează-acuma dorul meu?

De-aş fi clopotniţa bătrână,
aş întreba întregul sat,
de sus, din deal, până la stână,
cu dorul ce s-a întâmplat?

Căci…parcă s-a înstrăinat,
în uliţă, când rar apare,
e-atât de trist şi-nlăcrimat,
pe-o filă numai de scrisoare.

Poezie de paşti

Când Paştile se-apropie mereu
sunt luat de amintiri şi dus agale,
copil mă regăsesc în satul meu
la casa bătrânească de pe vale.

Simt şi acum, pe prispă, dimineaţa,
cernându-şi fluturaşii de ninsoare,
cum îmi ating cu gingăşie faţa
cireşii alintându-se în floare...

Și-aud la fel, venind peste câmpie
spre deal, zorit, urându-mi "ziua bună",
un Soare îngânat de-o ciocârlie
cu-o veste la clopotniţa bătrână.

Se anunţa o mare sărbătoare,
iar martoră era şi Luna plină:
va coborî din morţi, spre înălţare,
Iisus, a' lui Maria, cu lumină!

Că începea aşa o primeneală,
miresmele de flori de liliac,
şi lutul îmbrăcat în văruială,
se vânturau prin uşa din cerdac...

Ne uşuram şi trupul de povară
şi sufletul cumva de-am suduit,
(scăpam şi eu atuncea de ocară,
în ziua când mergeam la spovedit!)

Fiind copii, mâncam în postul mare
nu doar urzici, că ne rodea burtica,
ne mai spurcam şi noi, deh! la mâncare,
că popa nu ştia, zicea bunica...

Dar totul se făcea cu rânduială
şi toate le-aşezau la locul lor,
ştiau bătrânii bine, fără şcoală,
cum să-l primim pe-al lumii salvator…

În miez de noapte, satu-n aşteptare
Biserica-ntr-o horă o strângea,
lumini se arătau pe la altare,
Iisus, Hristosul nostru, învia...

Ne întorceam cu Paşte şi lumină,
bunica ne dădea miel din cuptor,
iar ouăle-aşteptau pe masa plină
sfinţite în al nostru tricolor...

Iar la amiezi, pe luncă ne-ntâlneam
gătit în straie noi cum altul nu-i,
căci noi, copiii,-atunci ne înnoiam
când se năştea şi la-nvierea Lui...

Și câtă bucurie, ‘ntregul sat,
ouă ciocnind cu mare şi cu mic,
“Hristos a înviat! Adevărat!”
...pe pajiştea cusută-n borangic.

Iar mai apoi, crescusem eu fecior,
aceeaşi luncă, mândră ca o ie,
mi-a dat ca să le sorb licoarea lor,
doi ochi de vis cu nume de Mărie…

Aş vrea să vin din nou în satul meu
în zi de paşti, în zi de sărbătoare,
poate-mi va spune bunul Dumnezeu
cam cât mai am de ars din lumânare…

E Paşte iar şi Cristul a-nviat,
lumina lui nicicând nu se va stinge,
departe, peste mări, de al meu sat,
o lacrimă de dor mi se prelinge…

Simt o speranţă-n suflet cum izvoare
din flacăra-i ce arde, tumultoasă,
la ziua şi sătucul plin de Soare,
la învierea când voi fi acasă.

Recviem

Mai ştiţi voi oare, oameni, ce-i aia îndurare,
ce e aceea milă, durere,-amar, ce-i chin?
Culegi numai ce sameni, din ură nu răsare
iubire, mângâiere, doar lacrimi şi suspin...

E plată şi răsplată, natura, Dumnezeu,
când legi sunt încălcate şi buna rânduială,
se-nvârte-a vieţii roată, se-ntoarce ea cam greu,
dar vechilor păcate, tre' dată socoteală.

Cum suflete pustii, bolnave, stau la pândă,
iar legile divine le-noadă şi le leagă,
acum sau mai târziu, dau bir, şi cu dobândă,
când le va fi mai bine şi viaţa mult mai dragă

Iar, de, vr-un ins, cumva, ar vrea să păcălească,
plecând din astă lume ca furul, neplătit,
copii rămân, nepoţi, în urmă să plătească
şi fără nicio vină, plăti-vor înzecit...

Mai ştiţi voi oare, oameni, sau poate-aţi dat uitării
doftanele, jilave, canalul, ce-i surghiun,
mirosul de tămâie, al morţii, al ororii,
şi-al prafului de puşcă din ziua de Crăciun?…

Mă ierte-a ţării glie şi neamul românesc,
tot ce-au greşit părinţii, bunici şi străbunici,
n-am aur, n-am moşie, cu fruntea jos plătesc,
iar martori fi-vor sfinţii, curat când plec de-aici,

că de-oi lăsa cumva, ca zestre, moştenire,
copiilor, plecând ca hoţii dintre hoţi,
păcatele-mi vor fi eterna pomenire,
când mă vor blestema, nepoţi şi strănepoţi...

Vis

De aş putea să strâng în pumni Sahara,
atât de tare, s-o prefac în stâncă,
şi-acolo unde-i bolta mai adâncă
să o ridic şi-apoi să îi iau scara...

Dezlănţuind în albii însetate
izvoarele curgându-şi apa vie,
din şipote, scântei de feerie,
aş împleti la gâtu-ţi nestemate.

Iar din culori ce-n triluri se coboară,
un pat aş ridica viselor tale
cu aşternut şi perne de petale
din baobabii-n floare, prima oară...

Unde pe seară, sub aceeaşi lună,
am reîncepe-o nouă epopee,
eu singur om, tu unică femeie,
o lume mai cuminte şi mai bună...

Prutul

Prutule, de-atâta vreme, cât eşti azi de tulburat
de sudalme şi blesteme, oare cum de n-ai secat!?
Cum de albia-ţi bătrână încă ţine-un brav popor
să nu dea mână cu mână sub acelaşi tricolor?!…

Șerpuind, cobori în valuri dor de veacuri clocotit,
pân' şi sălciile-n maluri ţi-au uscat de-atât bocit,
cum de ne mai stai în cale între Nistru şi Carpaţi
dup-atât amar şi jale când de-o mamă suntem fraţi?

N-auzi tu cum plâng morminte, glasul marilor srăbuni?
Cum bat clopotele sfinte, singure, la rugăciuni?!
Ștefan-vodă şi cel mare, nu-i auzi pe-ai lui voinici
cănd prin lunca ta, cărare făceau printre venetici?

Cum de stai curgând alene şi priveşti cu nepăsare
haita fiarelor viclene ce te ţine la hotare?
Când vei spulbera tu norii cei spurcaţi din răsărit
ce ne-au otrăvit feciorii, neamul ni l-au pângărit?...

Prutule, ţi-am pus gând rău, îţi aduci aminte oare
când voit-a Dumnezeu să nu mai avem hotare?!
Milcovul, fratele tău, în clipa de mântuire,
prinzând hora-n jurul său, l-am secat dintr-o sorbire.

Înălţând pe-a' lumii astru, dintr-un sânge, dintr-un lan,
roşu, galben şi albastru, suflet dac, suflet roman,
liberi, sub acelaşi soare, ne-am unit pe veci moşia
şi cu apa-i din izvoare botezând-o România…

Acum este rândul tău, să nu ne mai stai în coaste,
din Ardeal la Chişinău, românească, mândră oaste,
toţi copiii lui Traian şi-ai lui Decebal în frunte,
fără paloş, buzdugan, tricolor vom face punte

peste malurile tale, peste lunci, dealuri, câmpii,
să te prinzi în hora mare, ca un frate să ne fii,
să nu ne mai fi povară, să ne-ajuţi când ne-o fi greu,
să laşi româneasca ţară, cum ne-a dat-o Dumnezeu.

Gând pentru pământul meu

Cât aş fi de pus pe glume,
când văd neamul meu prin lume,
cum se zbate-mprăştiat,
jefuit şi alungat,

cum amarul se-nteţeşte,
sărăcia cum rânjeşte,
cum minciuna dă din coate
şi dreptatea nu-i dreptate...

Mă ia gândul câteodată
să dau cu securea-n piatră
şi să dau atât de tare
să văd apa cum izvoare,

şipotind la cer, la stele,
să-mi las dorurile mele
să se urce,-apoi, coboare
în torenţi până la mare...

Iar în drumul lor să ia,
pân' la ultima lichea,
tot ce e netrebnicie,
jaf, minciunăşi hoţie,

tot ce a batjocorit
neamul meu şi-a necinstit,
să rămână-o românie,
fără un ciulin pe glie,

cu mândrie românească,
în iubire să trăiască
neam cuminte şi cinstit,
cum i-a fost lui hărăzit...

Și-n belşug, în bogăţie,
numai zâmbet, armonie,
unde casa-i este casă,
unde masa-i este masă...

Iar copiii să îi crescă
şi nepoţii să-i sporească,
într-o ţară de poveste,
cum pe lume nu mai este,

singurul pământ al meu
dat de bunul Dumnezeu,
pe-un picior mândru de plai,
unde-i gura mea de rai!

Muza (2)

Muza asta e nebună,
parcă şi-a ieşit din minţi,
se ascund şi mai cuminţi
sub ştergarele-n cunună,
speriate de furtună
şi icoanele cu sfinţi...

Nu vă mint, cam de vreo lună,
am uitat şi de părinţi
şi de soarele cu dinţi,
e atât de rea de bună
că nu vrea să mai compună
nici un vers de doi arginţi...

Chiar am vrut să-i dau arvună
şi-am venit cu rugăminţi,
dar în ochii ei fierbinţi
şi în trupul ei de jună
decând suntem împreună
am găsit alte dorinţi...
muza asta e nebună!

geneză (criticilor)

Când El făcu această lume,
singur, încet, s-a străduit
şi cu divină-nţelepciune
s-a arătat că-i mulţumit...

Astfel, făcând un pic lumină,
pământ şi apă a creat,
un soare şi o lună plină…
privind, El mult s-a minunat.

Și bucuros văzu că-i bine…
apoi, pământul l-a umplut
cu flori, copaci, păsări, jivine
şi-a fost din nou satisfăcut...

Dar Înţeleptul nostru Tată
lăsă pe om mai pe la coadă…
toată lucrarea ce-a făcut,
de critici s-a temut!

De-aş putea…

De-aş putea să dau durerea, pentr-un strop de fericire
şi să schimb întreaga ură, pe-o secundă de iubire,
iar din lacrimile toate, de-aş putea torent să fac,
să dispară în oceane, cu tot răul fără leac...

De-aş putea ca mărăcinii, prăfuiţi de lângă drum,
să ne-mbete ca şi crinii, noaptea, cu al lor parfum...
De-aş putea să ard tristeţea şi din flăcări, bucurie,
urletele disperării, să le fac o melodie...

Norii negri, de-aş putea, i-aş ascunde după munţi
şi pe soare l-aş ruga să ne descreţească frunţi,
stelele, le-aş da pe toate, le-aş culege de pe cer,
fiecare să şi-o poarte, îmbrăcat cu-al ei mister
....
Timpul, cu aripa lui, l-aş opri din zbor, cu-n vers,
să ne bucurăm o clipă, că e rai în univers.

epigrame

unor intelectuali foarte modeşti

după şcoli, o facultate,
plus cei şapte ani de-acasă,
unii nu vor să arate
nici măcar un pic de clasă!

cel mai mare plagiat

cel mai mare plagiat,
care a-ntrecut măsura,
a fost când s-a copiat,
inclusiv şi semnătura!

nepotrivire de caracter

e situaţia în care
amândoi îşi poart-o pică,
una fi'nd, însă, cam mare,
iar cealaltă mult prea mică.

ideea la români

o idee, de-o privim,
nu se-arată a fi rea,
până ce-l descoperim…
pe-ăla de-a venit cu ea.

criza şi minijupa

când sunt crize monetare,
este, cu desăvârşire,
pentru acţiuni bancare,
cea mai mare-acoperire!

concluzie gramaticală

fără nicio tevatură
eu v-o spun cu mult respect:
când zici că românii “fură”
e şi simplu, şi perfect!

criză politică(definiţie)

nu e haos, anarhie,
doar un pic de debandadă,
precum hoţii la mânie
când se-ncaieră pe pradă.

vorbă veche perimată

zice-o vorbă foarte veche
că “e prost fără pereche”
de pe vremea când erau
proşti ce nu se însurau.

secretul căsniciei ideale

cea mai bună căsnicie
tre' să fie balansată:
el, s-asculte de soţie,
ea, să fie ascultată!

insultă bahică

uite-aşa-s românii-n sfere
când se-mbată şi-ajung criţă,
chiar de beau rachiu sau bere,
toţi se dau c-ar fi de viţă!

sexul la români

din statisticile care
sunt făcute de bărbaţi,
nu găseşti o fată mare
nici sub poale de carpaţi!

prietenul (definiţie)

este persoana-aceea care,
după tradiţii româneşti,
când ai necazuri, supărare,
e prima ce…o bănuieşti!

despre economie

economia mondială….
se vaită toţi cât e de rea,
la noi, în schimb, este normală,
fiind obişnuiţi cu ea.

prostia (definiţie)

este boala ce nu doare
chiar dacă produce greaţă
şi de care omul moare
de mai multe ori în viaţă.

hotărâre luată în preajma pensionării

vreau să fiu clar, mărioară:
dacă într-un an sau doi
moare vr'unu' dintre noi,
eu am să mă mut la ţară!

mândrie românească

io v-o spun a doua oară
să mă înţelegeţi toţi:
ţara care n-are hoţi,
e cea mai săracă ţară!

hibernală

iarna greu pot să înving
frigul, gerul şi povara,
însă cum apare vara
lu' costică, mă încing!

paradox românesc

nu ştiu cum este românul,
dar mai mulţi, la o rachie,
când, de proşti fac băşcălie,
printre ei nu e nici unul!

constatare după ani de căsnicie

cu toate că îl cunoştea
pe al ei soţ ca pe-un cal breaz,
azi-noapte-a constatat că bea,
când a venit acasă treaz!

de facto

spre un trai civilizat
şi o viaţă mai uşoară,
drumu-i greu şi-ntortocheat
…până ce ieşim din ţară.

repatriere

cum am pus picioru-n ţară,
bucurie de nespus !
un puhoi m-a luat pe sus,
ce…tocmai pleca afară !

longevitate

istoria cu-al ei tumult,
a demonstrat un fapt real:
femeile trăiesc mai mult,
iar văduvele...-n special!

dietă politică

v-o repet, şi nu sunt primul,
fi'ndcă nu aţi fost pe fază :
când dieta nu lucrează,
trebuie schimbat regimul.

paradox românesc

nu ştiu dacă mai găsim,
cu-o “dietă” românească,
vr’un popor ce vrea “regim”
care să îl mai slăbească (!?)

optimism românesc

se plângeau de sărăcie
câţiva inşi, la o răchie,
şi ciocnind, cum se cuvine,
îşi urau "s-o ducă bine!"

13…cu noroc !

treişpe, e ziua din lună
când sunt cel mai norocos,
soacră-mea-i atât de bună,
fi'nd întoarsă-atunci pe dos!

vis de fumător

dac-ar fi fumatul, frate,
precum sexul, ne-am lăsa
la o vârstă când am vrea
şi nicicum nu se mai poate.

anchetă pentru viol

când un ţap ispăşitor
e găsit, de fericire,
toate caprele, în cor,
cer o reconstituire!

unui funcţionar de stat

când doreşti o aprobare
de la el, ca să-l înfrunţi,
faci greşeala a mai mare
dacă-l iei la bani mărunţi.

logică românească de paşti

cât o fi în piaţă mielul,
el şi dă toată chenzina,
chiar de va veni enelul
să îi taie-apoi lumina!

cea mai bună soacră din lume

cât ar fi ele de acre,
una, totuşi, dintre soacre,
m-a iubit şi n-a fost rea:
soacra lui…nevastă-mea!

ziua de votare

este ziua când în sat,
dupa ani de tărăboi,
pe cei de i-am înjurat
îi schimbăm cu alţii noi.

Valeriu Cercel

Născut la 4 mai 1950, în Bucureşti. Stabilit în S.U.A. din anul 1979. Este absolvent al Institutului “Hicok Technical Institute” din Cleveland, Ohio, 1983, specializat în interior design si architectural & structural design. Stabilit în Canada din anul 1989, în oraşul Hamilton, Ontario.

Debut: colaborări la ziarele de limbă română din S.U.A. şi Canada, “Cuvântul românesc”, “Libertatea”, “Mioriţa”, “America” şi “Mic-ro magazin” din anul 1982, cu satire şi poezii umoristice.

Volume de autor: volumul de satire “Durere românească”, editura ANAMAROL, Bucureşti, 2006, volumul “Satire şi…nu prea“ editura ANAMAROL, Bucureşti, 2008.

Volume colective: “Spiralele Vieţii”, în anul 2006; “Drumurile Vieţii”, 2007; “Mirajele Vieţii”, 2008; “Izvoarele Vieţii”, 2009; “Speranţele Vieţii”, 2010; Amintirile vieţii, 2011 ; “Râdeţi cu noi”, 2008, “Un zâmbet de peste ocean”, 2008; volumul de poezii şi cântece pentru copii “Universul bucuriei”, 2009 ; “Simbioze lirice“, 2012 ; “Antologia Confluenţe lirice“, 2013; Vise târzii, 2015, antologia ‘’Iarna scriitorilor’’ 2015 şi antologia ‘’Dor românesc’’ 2016, editura Starpress .

Colaborări: “Faptul divers”, “Agenda românească” şi “Mesa-gerul” - din Canada şi “Curentul internaţional” din Detroit, U.S.A. tot cu satire si poezii umoristice.

Un iconarist: sculptorul VALERIU CERCEL
"Idei, Oameni, Fapte: VALERIU CERCEL - de Victor Corbut"
[Articol apãrut în ziarul LIBERTATEA, N.Y.,
Anul V, Nr. 44, Martie 1986]

"Un talentat sculptor în lemn. Valeriu Cercel, împreunã cu soţia şi douã fetiţe minore, au trecut oceanul şi s'au stabilit în Cleveland, Ohio, în anul 1980 (actualmente cu domiciliul în Canada -N.N.). Preţul plecării din ţară subjugatã l-au plãtit scump: în 1969, o condamnare de un an închisoare, la Turnu Severin, pentru încercare de trecere a frontierei; 3 luni închisoare, în anul 1978, 10 Decembrie, "Ziua internaţională a drepturilor omului", când a fãcut o demonstraţie de protest împotriva guvernului comunist. Un act de mare curaj. A aşteptat trei ani pentru paşapoartele legale, care, în orice ţară civilizată se obţin în câteva zile. A vărsat o lacrimă în clipă când se desprindea de pământul patriei pe care a iubit-o, după cum o iubim toţi. O lacrimă de durere şi bucurie totodată. Oricare român din exil, cu sufletul curat ştie valoarea unor asemenea lacrimi...

L-am întâlnit în vara anului 1985, în Pennsylvania, la Mănăstirea dela Elwood City cu ocazia sfinţirii unei minunate troiţe, lucrată chiar de el, la comandă Maicei Alexandra şi închinată memoriei patrioţilor români, morţi în închisorile din România, în lupta lor pentru libertatea naţională şi respectarea credinţei strămoşeşti. A fost o măreaţă sărbătoare, la care a participat mitropolitul Teodosius, IPS Nathanael şi toată preoţimea din regiune.

Auzind că troiţă a fost lucrată de un tânăr român, nu a fost greu să dau de el. Era înconjurat de lume, la o masă lungă pe care se aflau expuse zeci de lucrări sculptate în lemn: tripticuri, rame, cruci de mâna, troiţe în miniatură şi candele.

Repede am intrat în vorba. Un om extrem de vioi cu ochi adânci, negri şi cu o voce caldă, duioasă, de moldovean strămutat în Muntenia.

Mi-a spus povestea lui, refulându-şi sentimentul de durere şi suferinţă, ca să nu umbrească splendoarea sărbătorii şi peisajului aproape carpatin în care străjuieşte mănăstirea. O Sinaie în Munţii Appalachieni ai Pennsylvaniei, loc pe care numai un suflet de român îl putea descoperi şi destina unei mănăstiri.

Este de 36 de ani şi în viaţă lui nu s'a gândit că va lucra cândva în lemn. ,,În anul 1984, mi-a spus dl. Cercel, neavând ce face acasă, am luat dalta şi am început să fac câteva crestături într'un lemn, găsit la întâmplare în curte. Acesta a fost începutul”.

Binecuvântat început, zic eu, aflând de cele ce au urmat.

Din zi în zi dădea la iveală lucrări de început tot mai atractive ochiului, până când a luat treaba în serios. Chiar în acel an s'a prezentat cu o lucrare din artă populară românească, la un concurs: GREAT LAKES WOODCARVING EXHIBIT din Cleveland, Ohio, unde a luat premiul I. A fost remarcat pe loc de către artiştii prezenţi. După numai o lună, s'a prezentat la un alt concurs, în Columbus, capitală statului Ohio. A luat şi aici premiul I, pentru ca în August-Septembrie, acelaş an, să participe, invitat special, la INTERNAŢIONAL WOODCARVING EXHIBITION din Toronto-Canada, unde a luat deasemenea premiul întâi, concurând cu o serie de sculptori veniţi acolo din întreaga lume. Acesta este până în prezent palmaresul lui, al talentului şi geniului său...

Televiziunea l-a prezentat două zile la rând, luându-i interviuri, lui şi familiei şi expunându-i pe micul ecran lucrările executate cu o deosebită măiestrie şi dar artistic.

Printre ultimele lucrări se numără şi o troiţă, de peste 13 fiţi înălţime, care aşteaptă în curtea înflorită a casei, să fie transportată la Câmpul Românesc de la Hamilton, Canada, unde va fi sfinţită în ziua de 10 Mai acest an. Este o troiţă divină, care se înalta spre cer, spre infinit, spre veşnicie, asemenea unui fragment din Coloana

Infinită a lui Brâncuşi, la care, îmi spunea că se gândise atunci când a proiectat-o.

Valeriu Cercel este şi un artist al slovei scrise. Scrie versuri care, într'o zi vor vedea şi ele lumina în această generoasă şi binecuvântată ţară a LIBERTĂŢIi, libertate de care nu ne-am putut bucura în ţara noastră, România.

Departe, peste munţi şi văi şi ape întinse, văd Bucovina şi, privind aşa, într'o doară la acest vlăstar al patriei noastre, văd în el, săpând în lemn şi slovă, întruparea unui ICONAR din acea ţară de vis, pe care o voiam "ca soarele sfânt de pe cer". Numai Dumnezeu i-a dăruit acest har, alegându-l cu un scop anume tocmai pe el.

Dorul lui de ţară, de libertate şi de cei dragi, amintirea suferinţelor îndurate de la "fraţii" lui români, se ostoiesc şi se astâmpără în truda creaţiei care prinde viaţă şi iese la lumină din dalta sa. Este un act de sublimare, asemeni celui care a lucrat şi a rodit în fiinţă şi adâncurile sufleteşti ale marelui taciturn din Canada (Toronto), Ion Nicolau-Delta, înzestrat de Acelaş Mare Dumnezeu, cu darul artei picturii. Noi cavaleri cu chip de heruvim."

VICTOR CORBUT

Cuprins

Bun de Tipar - Septembrie 2016

edituraminela@gmail.com
www.minela.ro